

Thai: Unlocked Literal Bible for Acts

Formatted for Translators

©2022 Wycliffe Associates

Released under a Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Bible Text: The English Unlocked Literal Bible (ULB)

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English Unlocked Literal Bible is based on the unfoldingWord® Literal Text, CC BY-SA 4.0. The original work of the unfoldingWord® Literal Text is available at <https://unfoldingword.bible/ult/>.

The ULB is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Notes: English ULB Translation Notes

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English ULB Translation Notes is based on the unfoldingWord translationNotes, under CC BY-SA 4.0. The original unfoldingWord work is available at <https://unfoldingword.bible/utn>.

The ULB Notes is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

To view a copy of the CC BY-SA 4.0 license visit <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

Below is a human-readable summary of (and not a substitute for) the license.

You are free to:

Share — copy and redistribute the material in any medium or format. Adapt — remix, transform, and build upon the material for any purpose, even commercially.

The licensor cannot revoke these freedoms as long as you follow the license terms.

Under the following conditions:

Attribution — You must attribute the work as follows: "Original work available at <https://BibleInEveryLanguage.org>."

Attribution statements in derivative works should not in any way suggest that we endorse you or your use of this work.

ShareAlike — If you remix, transform, or build upon the material, you must distribute your contributions under the same license as the original. No additional restrictions — You may not apply legal terms or technological measures that legally restrict others from doing anything the license permits.

Notices:

You do not have to comply with the license for elements of the material in the public domain or where your use is permitted by an applicable exception or limitation.

No warranties are given. The license may not give you all of the permissions necessary for your intended use. For example, other rights such as publicity, privacy, or moral rights may limit how you use the material.

Acts

1 ¹ท่านเธโอฟิลัส ในหนังสือที่ข้าพเจ้าได้เขียนก่อนหน้านี้ ได้บอกทุกสิ่งที่พระเยซูทรงเริ่มต้นทำและสั่งสอนจนถึงวันที่พระองค์ถูกรับขึ้นไป หลังจากพระองค์ตรัสสั่งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์กับบรรดาอัครทูตที่พระองค์ทรงเลือกไว้³ หลังจากที่พระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ที่ทรงพระชนม์กับพวกเขาด้วยข้อพิสูจน์หลายอย่างที่ทำให้พวกเขาเชื่อ พระองค์ทรงปรากฏแก่พวกเขาเป็นเวลาสี่สิบวัน และพระองค์ทรงกล่าวถึงพระราชอาณาจักรของพระเจ้า

⁴เมื่อพระองค์ทรงประชุมร่วมกับพวกเขา พระองค์ตรัสสั่งพวกเขาไม่ให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้รอคอยรับตามพระสัญญาของพระบิดาที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า "พวกท่านได้ยินจากเราแล้วว่า⁵ ยอห์นได้ทำการบัพติศมาด้วยน้ำ แต่อีกไม่นาน พวกท่านจะได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์

⁶เมื่อพวกเขามาประชุมพร้อมกัน พวกเขาทูลถามพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า นี่เป็นเวลาที่พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้กับชนชาติอิสราเอลหรือไม่?"⁷ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ไม่ใช่อะไรของท่านที่จะรู้เวลาและเวลาที่พระบิดาทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์เอง⁸ แต่พวกท่านจะได้รับฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาเหนือท่าน และพวกท่านจะเป็นพยานของเรา ทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม และทั่วแคว้นยูเดียและทั่วแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก"

⁹เมื่อพระเยซูตรัสถึงสิ่งเหล่านี้แล้ว พระองค์จึงถูกรับขึ้นไปต่อหน้าต่อตาพวกเขา และมีเมฆมากลุมพระองค์ให้พ้นจากสายตาสองคน¹⁰ ในขณะที่พวกเขา กำลังเพ่งมองดูฟ้า ตอนที่พระองค์เสด็จขึ้นไป ในทันใดนั้น มีชายสองคนสวมเสื้อสีขาวยืนอยู่ข้างๆ พวกเขา¹¹ ชายสองคนนั้นกล่าวว่า "ท่านชาวกาลิลี ทั้งหลาย ทำไมพวกท่านจึงยืนจ้องมองฟ้าสวรรค์อยู่ที่นี่? พระเยซูองค์นี้ผู้ซึ่งถูกรับขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ จะเสด็จกลับมาในลักษณะเดียวกับที่พวกท่านได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังฟ้าสวรรค์"

¹²พวกเขาจึงออกจากภูเขามะกอกเทศเพื่อกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ใกล้กับภูเขานั้น เป็นระยะทางที่อนุญาตให้คนเดินได้ในวันสะบาโต¹³ เมื่อพวกเขามาถึง พวกเขาขึ้นไปยังห้องชั้นบนที่พวกเขาเคยพักอาศัยอยู่ พวกเขาเปิดประตู ยอห์น ยากอบ อันดรูว์ ฟิลิป โธมัส บาร์โธโลมิว มัทธีว ยากอบบุตรอัลเฟอัส ซีโมนพวกคนหัวรุนแรง และยูดาบุตรยากอบ¹⁴ พวกเขามีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ในขณะที่พวกเขายังคงพากเพียรอธิษฐานต่อไป รวมทั้งพวกผู้หญิงมารีย์ผู้เป็นมารดาของพระเยซู และน้องๆ ของพระองค์

¹⁵ในเวลานั้น เปโตรได้ยืนขึ้นท่ามกลางพวกพี่น้องประมาณ 120 คน และกล่าวว่า¹⁶ "พี่น้องทั้งหลาย เรื่องนี้จำเป็นจะต้องสำเร็จตามพระคำที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสไว้โดยปากของดาวิดเกี่ยวกับยูดาที่นำทางให้กับพวกคนที่มาจับกุมพระเยซู

¹⁷เพราะเขาเป็นคนหนึ่งในพวกเราและมีส่วนร่วมในคุณประโยชน์ของพันธกิจนี้"¹⁸ (ตอนนี้ชายคนนี้ได้เอาคำตอบแทนที่เขาได้รับสำหรับความชั่วร้ายของเขาไปซื้อที่ดิน และที่นั่นเขาได้หลุมฝังศพ และลำตัวของเขาก็แตก และไส้พุงก็ทะลักออกมาหมด)¹⁹ ทุกคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้เรื่องนี้ ดังนั้นพวกเขาจึงเรียกที่ดินนั้นตามภาษาของพวกเขว่า "อาเคลดามา" นั่นคือ "นาเล็ด")

²⁰"เพราะมีเขียนไว้ในพระธรรมสดุดีว่า 'ขอให้ที่อยู่ของเขาร้างเปล่า และอย่าให้มีใครอาศัยอยู่ที่นั่น และขอให้คนอื่นหนึ่งมายึดตำแหน่งการเป็นผู้นำของเขา'

²¹เพราะฉะนั้น จึงมีความจำเป็นที่คนหนึ่งคนหนึ่งในบรรดาคนที่อยู่ร่วมกับเราตลอดเวลาที่องค์พระเยซูเจ้าเสด็จเข้ามาและออกไปท่ามกลางเรา²² เริ่มตั้งแต่การบัพติศมาของยอห์นจนถึงวันที่พระองค์ถูกรับขึ้นไปจากเรา ซึ่งต้องเป็นพยานร่วมกับเราในการคืนพระชนม์ของพระองค์"²³ พวกเขาจึงเสนอชายสองคนคือโยเซฟที่เรียกว่าบารซันบาส ผู้ที่มีชื่อเรียกอีกว่ายุสทัส และมัทธิอัส

²⁴พวกเขาจึงอธิษฐาน และกล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบจิตใจของทุกคน ขอพระองค์ทรงสำแดงว่าคนไหนในสองคนนี่ที่พระองค์ทรงเลือก²⁵ ให้รับหน้าที่ในพันธกิจนี้ และการเป็นอัครสาวกแทนยูดาที่ได้ออกจากหน้าที่ของตนเอง"²⁶ พวกเขาจับสลากกัน และฉลากนั้นก็ตกอยู่ที่มัทธิอัส แล้วเขาได้ถูกนับอยู่ในกลุ่มอัครทูตสิบเอ็ดคนนั้น

2 ¹เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์มาถึง พวกสาวกรวมตัวอยู่ในสถานที่เดียวกัน² ในทันใดนั้น มีเสียงจากฟ้าเหมือนเสียงพายุแรงกล้าดังก้องไปทั่วบ้านที่พวกเขากำลังนั่งอยู่³ มีเปลวไฟลักษณะเหมือนลิ้นแผ่กระจายอยู่บนพวกเขาแต่ละคน⁴ พวกเขาทุกคนเต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และเริ่มพูดภาษาอื่นๆ ตามที่พระวิญญาณทรงให้พวกเขาพูด

⁵มีพวกยิวที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม คือพวกคนที่ย้ายเกรงพระเจ้ามาจากทุกประเทศทั่วใต้ฟ้า⁶ เมื่อได้ยินเสียงนี้ คนมากมายจึงพากันมาและรู้สึกสับสน เพราะทุกคนต่างได้ยินพวกเขาพูดภาษาของตนเอง⁷ พวกเขาอัศจรรย์ใจและประหลาดใจจึงพูดว่า "แท้จริงแล้ว พวกคนที่กำลังพูดอยู่นี้เป็นชาวกาลิลีกันทุกคนไม่ใช่หรือ?

⁸ทำไมเราจึงได้ยินพวกเขาแต่ละคนพูดภาษาบ้านเกิดเมืองนอนของเรา?"⁹ ซึ่งเป็นชาวปาเรเธีย ชาวมีเดีย และชาวเอเลาม และคนที่อาศัยอยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย ในแคว้นยูเดีย และแคว้นคิปปาโดเซีย ในแคว้นปอนทัส และแคว้นเอเชีย¹⁰ ในแคว้นฟรีเจีย และแคว้นบิซิปเซีย ในประเทศอียิปต์ และบางส่วนของเมืองลิเบียซึ่งขึ้นกับนครไซเรน และคนที่มาเยือนจากกรุงโรม¹¹ พวกยิว และพวกคนที่เข้าจารีตยิว ชาวครีต และชาวอาระเบีย เราต่างได้ยินพวกเขาพูดเกี่ยวกับพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในภาษาของพวกเขาเอง"

¹²พวกเขาจึงประหลาดใจและสงสัย และพูดกันว่า "นี่หมายความว่าอะไร?"¹³ แต่บางคนเยาะเย้ยและพูดว่า "พวกเขาเมาเหล้าองุ่นใหม่"

¹⁴ แต่เปโตรยืนขึ้นพร้อมกับอัครทูตสิบเอ็ดคน และพูดกับพวกเขาด้วยเสียงดังว่า "ท่านชาวยูเดีย และท่านทุกคนที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ขอให้พวกท่านจงทราบเรื่องนี้ และตั้งใจฟังถ้อยคำของข้าพเจ้า¹⁵ เพราะคนเหล่านี้ไม่ได้มามายอย่างที่เราคิด เพราะตอนนี้เพิ่งจะเฝ้าโม่งเข้าเท่านั้น

¹⁶ แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น ตามคำที่โยเอลผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า¹⁷ พระเจ้าตรัสว่า 'ในวาระสุดท้าย เราจะเกรวัญญาณของเราลงมาเหนือมนุษย์ทุกคน บุตรชายและบุตรหญิงของพวกเขาจะเผยพระวจนะ คนหนุ่มของพวกเขาจะเห็นนิมิต และคนแก่จะฝันเห็น

¹⁸ ทั้งผู้รับใช้ชายหญิงทั้งหลายของเราด้วย ในวันนั้นเราจะเกรวัญญาณของเราลงมา และพวกเขาจะเผยพระวจนะ¹⁹ เราจะสำแดงการอัศจรรย์ในท้องฟ้า เบื้องบน และหมายสำคัญบนแผ่นดินเบื้องล่างนี้เป็นเลือด ไฟ และหมอกควัน

²⁰ ดวงอาทิตย์จะมืดไป และดวงจันทร์จะเป็นเลือด ก่อนวันอันยิ่งใหญ่และน่าอัศจรรย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาถึง²¹ จะเป็นเช่นนี้ คือทุกคนที่ร้องเรียกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด'

²² ท่านชนชาติอิสราเอล จงฟังถ้อยคำต่อไปนี้ พระเยซูชานาซาเรีย ผู้ที่พระเจ้าทรงรับรองต่อพวกท่านโดยการทำอิทธิฤทธิ์ และการอัศจรรย์ และหมายสำคัญต่างๆ ที่พระเจ้าทรงทำโดยทางพระองค์ท่ามกลางพวกท่าน ดังที่พวกท่านเองก็ทราบอยู่แล้ว²³ พระองค์ผู้นี้ได้ทรงอุ้มมอบไว้ ซึ่งเป็นแผนงานที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้และทรงทราบล่วงหน้า และพวกท่านได้ตรึงพระองค์ที่กางเขน และฆ่าพระองค์โดยมือของคนอธรรม²⁴ แต่พระเจ้าทรงทำให้พระองค์คืนพระชนม์ และทำให้พระองค์พ้นจากความเจ็บปวดแห่งความตาย เพราะเป็นไปไม่ได้ที่ความตายจะยึดพระองค์ไว้

²⁵ เพราะดาวิดกล่าวถึงพระองค์ว่า 'ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะพระองค์ประทับที่ขวามือของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว'²⁶ เพราะเหตุนี้ จิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และเส้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดิ์ เช่นเดียวกับร่างกายของข้าพเจ้าจะมีชีวิตอยู่ในความไว้วางใจ

²⁷ เพราะพระองค์จะไม่ทรงละทิ้งวิญญานของข้าพระองค์ไว้ในแดนคนตาย ทั้งพระองค์จะไม่ปล่อยให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เฝ้าเปื่อยไป²⁸ พระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพระองค์เห็นทางแห่งชีวิต พระองค์จะทรงทำให้ข้าพระองค์เต็มเปี่ยมด้วยความยินดีต่อหน้าพระพักตร์พระองค์'

²⁹ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าวกับพวกท่านถึงดาวิดผู้เป็นบรรพบุรุษของเรา ท่านตายแล้วและถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านก็ยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้³⁰ ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงเป็นผู้เผยพระวจนะที่ทราบว่าพระเจ้าได้ทรงสาบานด้วยคำปฏิญาณกับท่านว่า พระองค์จะทรงตั้งผู้หนึ่งจากวงศ์ตระกูลของท่านให้นั่งบนบัลลังก์ของท่าน³¹ ท่านได้รู้เหตุการณ์ล่วงหน้าและกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า 'พระองค์จะไม่ถูกละทิ้งไว้ในแดนคนตาย และจะไม่ทำให้พระกายของพระองค์เฝ้าเปื่อยไป'

³² พระเยซูองค์นี้ที่พระเจ้าทรงทำให้คืนพระชนม์แล้ว ซึ่งเราทุกคนได้เป็นพยานในเรื่องนี้³³ เพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงได้ทรงยกชูพระองค์ให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญาแล้ว พระองค์จึงทรงเสวยมาตามที่เราเห็นและได้ยิน

³⁴ เพราะดาวิดไม่ได้ถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ แต่เขากล่าวว่า 'พระเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า "จงนั่งอยู่ข้างขวามือของเรา"³⁵ จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน'³⁶ เพราะฉะนั้น ขอให้พงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมดทราบอย่างแน่นอนว่า พระเจ้าได้ทรงทำให้พระเยซูองค์นี้ที่พวกท่านตรึงที่กางเขน เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์"

³⁷ เมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาก็รู้สึกแปลบปลาบใจ จึงกล่าวกับเปโตรและอัครทูตคนอื่นๆ ว่า "พี่น้องเอ๋ย เราจะทำอะไร?"³⁸ แล้วเปโตรจึงกล่าวกับพวกเขาว่า "จงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนามพระเยซูคริสต์ให้หมดทุกคน เพื่อบาปทั้งหลายของพวกท่านจะได้รับการอภัย และพวกท่านจะได้รับประทานของพระวิญญานบริสุทธิ์³⁹ เพราะว่าพระสัญญาที่มีต่อพวกท่านและลูกหลานของพวกท่าน และกับทุกคนที่อยู่ไกล และคนมากมายตามท้องฟ้า พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียก"

⁴⁰ เปโตรได้กล่าวถ้อยคำอีกมากมายเพื่อเป็นพยานและเตือนสติพวกเขาว่า "จงเอาตัวรอดจากชาติพันธุ์ที่ชั่วร้ายนี้เถิด"⁴¹ แล้วพวกเขาก็รับถ้อยคำของเปโตรและรับบัพติศมา แล้วพวกเขาก็เข้ามาเป็นสาวกในวันนั้นประมาณสามพันคน⁴² พวกเขาจึงฟังคำสอนของอัครทูตต่อไปและร่วมสามัคคีธรรม ในการหักขนมปัง และในการอธิษฐาน

⁴³ พวกเขามีความเคร่งขรรัวกันทุกคน พวกอัครทูตได้ทำการอัศจรรย์และหมายสำคัญมากมาย⁴⁴ ผู้ที่เชื่อทุกคนมาอยู่รวมกันและนำสิ่งต่างๆ มารวมเป็นของกลาง⁴⁵ และพวกเขายกที่ดินและทรัพย์สิน และแจกจ่ายให้แก่กันตามความจำเป็น

⁴⁶ ดังนั้นทุกๆ วัน พวกเขาจึงยังมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในพระวิหาร และพวกเขารับประทานอาหารร่วมกันด้วยความยินดี และด้วยความทอมนใจ⁴⁷ พวกเขาสรรเสริญพระเจ้า และได้รับความชื่นชมชอบจากทุกคน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเพิ่มจำนวนคนที่กำลังจะรอดเข้ามาทุกๆ วัน

3 ¹ ในขณะที่เปโตรกับยอห์นกำลังขึ้นไปยังพระวิหารช่วงเวลาอธิษฐานตอนบ่ายสามโมง² มีชายคนหนึ่งเป็นยอมาตั้งแต่เกิด ทุกๆ วันเขาจะถูกหามมาวางไว้ที่ประตูพระวิหารที่มีชื่อว่าประตูงาม เพื่อให้เขาชอกานจากคนที่เข้าไปยังพระวิหาร³ เมื่อเขาเห็นเปโตรกับยอห์นกำลังจะเข้าไปในพระวิหาร เขาก็ชอกาน

⁴ เปโตรกับยอห์นได้จ้องมองดูเขา และกล่าวว่า "จงมองดูเราเถิด"⁵ คนยอมนั้นก็มองที่พวกเขา ด้วยความคาดหวังว่าจะได้รับอะไรบางอย่างจากพวกเขา⁶ แต่เปโตรกล่าวว่า "เงินและทองเราไม่มี แต่สิ่งที่เรามี เราจะให้แก่ท่าน ในพระนามพระเยซูคริสต์ชานาซาเรีย จงเดินเถิด"

⁷เปโตรจึงจับมือขวาของเขาพุงขึ้นมาก ในทันใดนั้น เท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลังขึ้น⁸ คนง่อยคนนั้นกระโดดขึ้นมาขึ้นและเริ่มกล่าวเดิน เขาเดินเข้าไปในพระวิหารพร้อมกับเปโตรและยอห์น ทั้งเดิน ทั้งกระโดดโลดเต้น และสรรเสริญพระเจ้า

⁹คนทั้งปวงเห็นเขาเดินและสรรเสริญพระเจ้า¹⁰ พวกเขาจำได้ว่าเขาเป็นคนที่เคยนั่งขอทานอยู่ที่ประตูงามของพระวิหาร และพวกเขาก็เต็มไปด้วยความประหลาดใจและอัศจรรย์ใจ เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับคนนั้น

¹¹ในขณะที่ชายคนนั้นยังอยู่กับเปโตรและยอห์น คนทั้งปวงก็วิ่งเข้ามารวมอยู่กับพวกเขาในเฉลียงของวิหารที่เรียกว่าเฉลียงของชาโลมอนด้วยความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก¹² เมื่อเปโตรเห็นเช่นนี้ จึงกล่าวกับคนเหล่านั้นว่า "ท่านชนชาติอิสราเอล ทำไมพวกท่านจึงอัศจรรย์ใจเล่า? ทำไมพวกท่านจึงจ้องมองเรา ราวกับว่าเราได้ทำให้ชายคนนี้เดินได้โดยฤทธิ์อำนาจและความดีของเราเอง?

¹³พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ซึ่งเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา ได้ประทานพระเกียรตินี้ให้แก่พระเยซูผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่พวกท่านได้มอบไว้ และปฏิเสธต่อหน้าปิลาท เมื่อเขาตัดสินที่จะปล่อยพระองค์¹⁴ ท่านได้ปฏิเสธองค์บารุสและชอบธรรม และท่านได้ขอให้ปล่อยตัวชาตรกรให้แก่ท่านแทน

¹⁵ท่านได้ฆ่าพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าแห่งชีวิต ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงทำให้เป็นขึ้นมาจากความตาย และเราได้เป็นพยานในเรื่องนี้¹⁶ บัดนี้ด้วยความเชื่อในพระนามของพระองค์ ชายคนนี้ได้เห็นและรู้จัก พระนามเดียวกันนี้ได้ทำให้เขามีกำลังขึ้น โดยความเชื่อทางพระเยซูทำให้เขาหายเป็นปกติตามที่ปรากฏต่อหน้าพวกท่านทุกคน

¹⁷พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบว่าคุณท่านได้ทำการลงโทษโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เช่นเดียวกับบรรดาผู้ครอบครองของพวกท่าน¹⁸ แต่สิ่งเหล่านี้ พระเจ้าได้ทรงบอกไว้ล่วงหน้าแล้วโดยปากของผู้เผยพระวจนะทุกคนว่าพระคริสต์ของพระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมาน ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำสำเร็จแล้ว

¹⁹เพราะเหตุนี้ จึงกลับใจเสียใหม่และหันกลับมา เพื่อความบาปของพวกท่านจะถูกล้างออกไป เพื่อวาระแห่งการฟื้นฟูใหม่จากการปรากฏขององค์พระผู้เป็นเจ้า²⁰ และพระองค์จะประทานพระเยซูผู้ทรงแต่งตั้งให้เป็นพระคริสต์ให้แก่พวกท่าน

²¹พระองค์ยังต้องอยู่ในสวรรค์จนกว่าจะถึงเวลาแห่งการฟื้นฟูสรรพสิ่งขึ้นมาใหม่ตามที่พระเจ้าตรัสไว้แล้ว โดยปากของบรรดาผู้เผยพระวจนะบารุสของพระองค์²² โมเสสได้กล่าวความจริงว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงแต่งตั้งผู้เผยพระวจนะเหมือนอย่างข้าพเจ้าขึ้นมาท่ามกลางพี่น้องของพวกท่าน พวกท่านจะฟังทุกสิ่งที่พระองค์จะตรัสกับพวกท่าน'²³ สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับทุกคนที่ไม่ฟังผู้เผยพระวจนะนั้น พวกเขาจะถูกทำลายให้สิ้นไปจากคนทั้งปวง'

²⁴ใช่แล้ว บรรดาผู้เผยพระวจนะตั้งแต่ชาโมเอลและคนเหล่านั้นที่มาภายหลังเขา พวกเขาแล้วและประกาศถึงวันเหล่านี้²⁵ พวกท่านเป็นลูกหลานของผู้เผยพระวจนะ และของพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำไว้กับบรรพบุรุษของพวกท่าน พระองค์ตรัสกับอับราฮัมว่า 'บรรดาพงศ์พันธุ์ของแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะได้รับพร เพราะเชื้อสายของเจ้า'²⁶ หลังจากที่พระเจ้าทรงทำให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นขึ้นมาแล้ว พระเจ้าทรงใช้พระองค์ไปหาพวกท่านก่อน เพื่อที่จะทรงอวยพรแก่พวกท่าน โดยการทำให้พวกท่านทุกคนหันกลับจากความชั่วร้ายของตน"

4 ¹ในขณะที่เปโตรกับยอห์นกำลังพูดกับคนทั้งปวงอยู่นั้น บรรดาปุโรหิต และหัวหน้ารักษาพระวิหาร และพวกสะดูสีก็พากันมาหาพวกเขา² คนเหล่านั้นมีความกังวลใจอย่างมาก เพราะเปโตรกับยอห์นกำลังสอนคนทั้งหลาย และประกาศการเป็นขึ้นจากความตายของพระเยซู³ พวกเขาจึงจับกุมทั้งเปโตรและยอห์นและขังไว้ในคุกจนถึงเช้าวันรุ่งขึ้น เพราะตอนนั้นเป็นเวลาเย็นแล้ว⁴ แต่คนจำนวนมากที่ได้ยินถ้อยคำเหล่านั้นก็เชื่อ และนับจำนวนผู้ชายที่เชื่อได้ประมาณห้าพันคน

⁵เมื่อถึงวันรุ่งขึ้น บรรดาผู้ครอบครองกับพวกผู้ใหญ่ และพวกธรรมจารย์ก็มาประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม⁶ อันนาสมหาปุโรหิต คายาฟาส ยอห์น และอเล็กซานเดอร์ และทุกคนที่เป็นญาติของมหาปุโรหิตก็อยู่ที่นั่น⁷ เมื่อพวกเขาให้เปโตรกับยอห์นมาขึ้นอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว พวกเขาจึงถามท่านทั้งสองว่า "พวกท่านทำการนี้โดยฤทธิ์อำนาจหรือโดยนามของใคร?"

⁸แล้วเปโตรก็เต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ กล่าวแก่พวกเขาว่า "พวกท่านผู้ครอบครองประชาชน และพวกผู้ใหญ่⁹ ถ้าพวกท่านจะถามพวกเราในวันนี้ ถึงการดีที่พวกเราได้ทำกับคนป่วยนี้ว่าเราหายเป็นปกติได้อย่างไร?¹⁰ ขอให้พวกท่านและชนชาติอิสราเอลทุกคนจงทราบไว้ว่า ในพระนามพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ผู้ที่พวกท่านได้ตรึงที่กางเขน แต่ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยพระองค์นี้แหละ ที่ทำให้ชายคนหนึ่งที่ยืนอยู่ต่อหน้าท่านทั้งหลายหายเป็นปกติ"

¹¹พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นศิลาที่พวกท่านซึ่งเป็นช่างก่อสร้างได้ดูหมิ่น แต่พระองค์ก็ได้ถูกทำให้เป็นศิลานุมเอกแล้ว¹² ไม่มีความรอดในผู้อื่นเลย เพราะไม่มีนามอื่นใดทั่วใต้ฟ้าที่ประทานท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงที่ทำให้พวกเรารับความรอดได้

¹³เมื่อพวกเขาได้เห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น พวกเขาจึงรู้ว่าท่านทั้งสองเป็นคนธรรมดา และไร้การศึกษา พวกเขาจึงประหลาดใจ แล้วจำได้ว่าเปโตรกับยอห์นเคยอยู่กับพระเยซู¹⁴ เพราะพวกเขาเห็นชายคนนั้นที่หายโรคยืนอยู่กับคนทั้งสอง พวกเขาจึงไม่มีอะไรจะคัดค้านได้

¹⁵แต่หลังจากนั้น พวกเขาสั่งให้พวกอัครทูตออกไปจากที่ประชุมสภานั้น แล้วพวกเขาจึงพูดคุยกันท่ามกลางพวกเขาเอง¹⁶ พวกเขากล่าวว่า "พวกเราจะทำอย่างไรกับคนเหล่านี้? เพราะความจริงที่พวกเขาได้ทำการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ ซึ่งทุกคนที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้เรื่องนี้ ซึ่งพวกเราปฏิเสธไม่ได้¹⁷ แต่

เพื่อไม่ให้เรื่องนี้เลื่องลือออกไปท่ามกลางประชาชน ขอให้พวกเราเตือนพวกเขาที่จะไม่พูดออกชื่อนี้กับใครอีกต่อไป"¹⁸ พวกเขาจึงเรียกเปโตรกับยอห์นเข้ามา และสั่งกำชับไม่ให้พูดหรือสอนเกี่ยวกับพระนามของพระเยซูอีก

¹⁹ แต่เปโตรกับยอห์นกล่าวตอบพวกเขาว่า "การที่จะเชื่อฟังพวกท่านมากกว่าพระเจ้าของท่านเป็นการถูกต้องในสายพระเนตรของพระองค์หรือไม่ ขอให้ท่านจงพิจารณา"²⁰ พวกเขาจะไม่พูดถึงสิ่งที่พวกเราเห็นและได้ยินนั้นก็ได้"

²¹ หลังจากที่ได้ยื่นเตือนเปโตรกับยอห์นแล้ว พวกเขาจึงปล่อยคนทั้งสองไป พวกเขาหาเหตุที่จะลงโทษเปโตรกับยอห์นไม่ได้ เพราะทุกคนกำลังสรรเสริญพระเจ้าในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น²² ผู้ชายที่หายโรคโดยการอัศจรรย์นี้มีอายุมากกว่าสี่สิบปีแล้ว

²³ หลังจากที่พวกเขาได้รับการปล่อยตัวแล้ว เปโตรกับยอห์นจึงไปหาพวกฟองของตน และเล่าเรื่องราวทั้งหมดที่พวกเขาพบเห็นไปโรด และพวกผู้ใหญ่ได้กล่าวแก่พวกท่าน²⁴ เมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องนี้ ก็ร่วมใจกันร้องเสียงดังทูลต่อพระเจ้าว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และทะเลและสรรพสิ่งที่มิอยู่ในที่เหล่านั้น"²⁵ พระองค์ได้ตรัสโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และโดยปากของดาวิดบรรพบุรุษของเราผู้รับใช้ของพระองค์ว่า 'เหตุใดคนต่างชาติจึงยังยโส และคนทั้งหลายจึงคิดในสิ่งที่ไร้ประโยชน์หรือ?'

²⁶ พวกเขาพูดว่า 'บรรดาจักรวรรดิแห่งแผ่นดินโลกได้รวมตัวกันตั้งขึ้น และบรรดาผู้ครอบครองจึงรวมตัวกันต่อสู้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าและต่อสู้พระคริสต์ของพระองค์'

²⁷ ในความเป็นจริง ทั้งเฮโรดและปอนทัสปีลาตกับพวกคนต่างชาติและชนชาติอิสราเอลได้ชุมนุมกันในเมืองนี้เพื่อต่อสู้กับพระเยซูผู้รับใช้บริสุทธิ์ของพระองค์ที่พระองค์ทรงเจิมไว้แล้ว"²⁸ พวกเขาชุมนุมกันเพื่อที่จะทำทุกสิ่งตามพระหัตถ์และพระประสงค์ของพระองค์ที่ได้ตัดสินพระทัยต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในกายหน้า

²⁹ บัดนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทูลพระเนตรคำเตือนของพวกเขา และขอให้บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ที่จะกล่าวพระวจนะของพระองค์ด้วยใจกล้า³⁰ เพื่อว่าในขณะที่พระองค์ทรงขึ้นพระหัตถ์ของพระองค์ออกเพื่อรักษาโรคนั้น หมายถึงและการอัศจรรย์จะเกิดขึ้นโดยพระนามของพระเยซูผู้รับใช้บริสุทธิ์ของพระองค์"³¹ เมื่อพวกเขาอธิษฐานจบแล้ว สถานที่ซึ่งพวกเขาประชุมอยู่นั้นก็สิ้นหวั่นไหว แล้วพวกเขาก็เต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และกล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ

³² คนที่เชื่อจำนวนมากก็มีใจและวิญญาณเดียวกัน ไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของที่เขาพวกมีเป็นของตน แต่สิ่งของทั้งหมดที่พวกเขามีเป็นของส่วนกลาง³³ ด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ บรรดาอัครทูตจึงประกาศคำพยานถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระคุณอันยิ่งใหญ่ที่อยู่เหนือพวกเขาทุกคน

³⁴ ในพวกเขาไม่มีใครขัดสนสิ่งใดๆ เพราะทุกคนที่เป็นเจ้าของที่ดินและบ้านก็ขายไปเสีย และนำเงินที่ได้จากการขายสิ่งเหล่านั้น³⁵ มาวางไว้ที่เท้าของพวกอัครทูต และแจกจ่ายให้กับผู้เชื่อแต่ละคนตามที่จำเป็น

³⁶ โยเซฟเป็นคนเลวี ที่มาจากไซปรัส ซึ่งบรรดาอัครทูตตั้งชื่อให้ว่า บาร์นาบัส (ซึ่งแปลว่า ลูกแห่งการหนุนใจ)³⁷ ได้ขายที่ดิน และนำเงินนั้นมาวางไว้ที่เท้าของพวกอัครทูต

5 ¹ บัดนี้มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียกับสัปปารภรรยาของเขาได้ขายที่ดิน² และเก็บเงินที่ขายได้ส่วนหนึ่งไว้ (ภรรยาของเขาที่รู้เรื่องนี้ด้วย) และได้นำเงินอีกส่วนหนึ่งมาวางไว้ที่เท้าของพวกอัครทูต

³ แต่เปโตรกล่าวว่า "อานาเนีย ทำไมหาทานจึงควบคุมใจของเจ้าให้โกหกต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเก็บเงินส่วนหนึ่งของค่าที่ดินนั้นไว้?"⁴ เมื่อที่ดินยังไม่ได้ขายนั้น มันก็ยังเป็นของเจ้าไม่ใช่หรือ? และหลังจากขายมันไปแล้ว มันก็ยังอยู่ในอำนาจของเจ้าไม่ใช่หรือ? อะไรที่ทำให้ใจของเจ้าคิดทำอย่างนี้? เจ้าไม่ได้โกหกต่อมนุษย์ แต่ได้โกหกต่อพระเจ้า"⁵ เมื่อได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ อานาเนียก็ล้มลงและสิ้นใจ และทุกคนที่ได้ยินเรื่องนี้ก็เกิดความเกรงกลัวอย่างยิ่ง⁶ พวกคนหนุ่มจึงเข้ามาห่อศพของเขาแล้วหามเขาออกไปฝัง

⁷ หลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขาซึ่งไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้เข้ามา⁸ เปโตรจึงกล่าวกับเธอว่า "จงบอกเราว่า เกิดว่า เจ้าขายที่ดินได้ราคาเท่านี้หรือไม่" เธอตอบว่า "ใช่ ได้เท่านั้น"

⁹ แล้วเปโตรกล่าวกับเธอว่า "พวกเจ้าเป็นอย่างไร จึงได้พร้อมใจกันทูลต่อพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า? ดูสิ เท้าของพวกคนที่ฝังศพสามีของเจ้าอยู่ที่ประตู และพวกเขาก็หามศพของเจ้าออกไปด้วย"¹⁰ ทันใดนั้น เธอก็ล้มลงสิ้นใจที่เท้าของท่าน เมื่อพวกคนหนุ่มเข้ามาพบว่าเธอตายแล้ว พวกเขาจึงหามศพของเธอออกไปฝังไว้ข้างสามีของเธอ¹¹ ทั้งที่คริสตจักร และทุกคนที่ได้ยินเหตุการณ์นั้นก็เกิดความเกรงกลัวอย่างยิ่ง

¹² มีหมายสำคัญและการอัศจรรย์มากมายเกิดขึ้นท่ามกลางประชาชนโดยมือของพวกอัครทูต พวกเขาพร้อมตัวกันอยู่ที่เฉลียงของชาโลมอน¹³ แต่ไม่มีใครกล้าที่จะเข้าไปร่วมกับพวกเขา อย่างไรก็ตาม พวกเขาได้รับความนับถืออย่างมากจากประชาชน

¹⁴ มีผู้เชื่อที่ยังคงเข้ามาเป็นสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้ามากขึ้นทั้งชายและหญิง¹⁵ พวกเขาได้หามคนป่วยไปที่ถนน และวางผู้ป่วยเหล่านั้นไว้บนที่นอนและแคร่เพื่อเวลาที่เปโตรเดินผ่านไป เขาของเขาก็ตกลงมาที่บางคนเหล่านั้น¹⁶ มีประชาชนจำนวนมากจากเมืองที่อยู่รอบๆ กรุงเยรูซาเล็มได้พากันมาด้วย และนำคนป่วยกับคนที่ทนทุกข์ทรมานจากผีโสโครกมาด้วย และพวกเขาก็ได้รับการรักษาให้หายทุกคน

¹⁷แต่เมหาปุโรหิตกับพรรคพวกที่อยู่กับเขา (ที่เป็นพวกสะดูสี) ก็ลุกขึ้นไป พวกเขาเต็มไปด้วยความอิจฉา¹⁸ จึงจับพวกอัครทูต และขังพวกเขาไว้ในคุกหลวง

¹⁹แต่ในเวลากลางคืน กุตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เปิดประตูคุกและพาพวกเขาออกไป และกล่าวว่า²⁰ "จงไปยืนอยู่ในพระวิหาร และพูดกับประชาชน เกี่ยวกับบรรดาถ้อยคำแห่งชีวิตนี้"²¹ เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนี้ พวกเขา ก็เข้าไปในพระวิหารในตอนรุ่งเช้าและสั่งสอน แต่เมหาปุโรหิตกับพรรคพวกที่อยู่กับเขามาถึง ก็เรียกประชุมสภายิว พวกผู้ใหญ่ทั้งหมดของชนชาติอิสราเอล และใช้คนไปที่คุกเพื่อพาพวกอัครทูตออกมา

²²แต่เมื่อพวกเจ้าหน้าที่ไปแล้วก็ไม่พบพวกอัครทูตในคุก พวกเขาจึงกลับมารายงานว่า²³ "เราเห็นประตูคุกปิดแน่นหนามั่นคง และพวกยามก็ยืนเฝ้าอยู่ที่ประตู แต่เมื่อเราเปิดประตูเข้าไป ไม่เห็นมีใครอยู่ข้างในนั้น"

²⁴เมื่อหัวหน้ารักษาพระวิหารและพวกหัวหน้าปุโรหิตได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ พวกเขา ก็ทึ่งงุนงงมากในเรื่องพวกอัครทูตว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป²⁵ แล้วมีบางคนเข้ามาบอกกับพวกเขาว่า "พวกคนที่ท่านขังไว้ในคุกกำลังสั่งสอนประชาชนอยู่ในพระวิหาร"

²⁶ดังนั้นหัวหน้ารักษาพระวิหารกับพวกเจ้าหน้าที่จึงออกไป และพาพวกอัครทูตกลับมาโดยไม่ใช้ความรุนแรง เพราะพวกเขากลัวประชาชนจะเอาหินขว้างพวกเขา²⁷ เมื่อพวกเขาพาพวกอัครทูตมาแล้ว ก็ให้ยืนอยู่ต่อหน้าสภา เมหาปุโรหิตจึงซักถามพวกเขาว่า²⁸ "พวกเราได้สั่งห้ามพวกท่านอย่างแข็งขันแล้วว่าไม่ให้สอนโดยออกชื่อนี้ แต่พวกท่านกำลังทำให้คำสอนของพวกท่านแพร่กระจายไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม และต้องการให้ความผิดเรื่องโลหิตของชายคนนีตกอยู่กับพวกเรา"

²⁹แต่เปโตรและบรรดาอัครทูตตอบว่า "พวกเราจำเป็นต้องเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าเชื่อฟังมนุษย์"³⁰ พระเยซูผู้ที่พวกท่านได้ฆ่าและแขวนไว้บนต้นไม้ พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเราได้ทรงทำให้เป็นขึ้นมาแล้ว³¹ พระเจ้าทรงยกพระองค์ขึ้นไว้ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ เพื่อให้เป็นองค์เจ้านายและพระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะให้ชนชาติอิสราเอลกลับใจใหม่ และทรงให้อภัยความบาป³² พวกเราเป็นพยานในเรื่องนี้และพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พระเจ้าประทานให้กับคนเหล่านั้นที่เชื่อฟังพระองค์ก็ทรงเป็นพยานด้วย"

³³เมื่อพวกสมาชิกสภาได้ยินจึงโกรธมาก และต้องการจะฆ่าพวกอัครทูต³⁴ แต่มีฟาริสีคนหนึ่งชื่อกามาลิเอล และเขาเป็นอาจารย์สอนพระบัญญัติซึ่งเป็นที่นับถือของประชาชนได้ยินขึ้น และสั่งให้พาพวกอัครทูตออกไปข้างนอกสักครู่หนึ่ง

³⁵แล้วเขาจึงกล่าวกับพวกสมาชิกสภาว่า "พวกท่านชนชาติอิสราเอล จงระวังให้ดีถึงสิ่งที่พวกท่านจะทำกับคนเหล่านี้"³⁶ เพราะก่อนหน้านี้ ดาวิด ได้ปรากฏตัวขึ้นอ้างว่าเขาเป็นคนสำคัญ มีคนประมาณสี่ร้อยคนเข้าร่วมกับเขา เขาได้ถูกฆ่าตาย และบรรดาคนที่เชื่อฟังเขาได้กระจัดกระจายสาปสูญไป³⁷ หลังจากชายคนนี้ก็มิมีดาวิดสาวกาสีได้ปรากฏตัวขึ้นในช่วงที่มีการจодทะเลาะกันสามคนในครว้และได้เกลี้ยกล่อมผู้คนให้ติดตามเขา เขาก็พินาศด้วย และบรรดาคนที่เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายไป

³⁸บัดนี้เราขอบอกพวกท่านว่า อย่าไปยุ่งเกี่ยวอะไรกับคนเหล่านี้เลย จงปล่อยพวกเขาไปเถิด เพราะถ้าเป็นแผนงานหรือกิจการที่มาจากมนุษย์ มันจะล้มสลายไปเอง³⁹ แต่ถ้ามาจากพระเจ้า พวกท่านก็ไม่สามารถล้มล้างพวกเขาได้ เกรงว่าพวกท่านจะเป็นผู้ที่กำลังต่อสู้กับพระเจ้า" ดังนั้นพวกเขาก็ยอมฟังกามาลิเอล

⁴⁰แล้วพวกคนเหล่านั้นจึงเรียกพวกอัครทูตเข้ามาและเขียนพวกเขา และสั่งห้ามพวกเขาไม่ให้ออกพระนามของพระเยซู แล้วจึงปล่อยพวกเขาไป⁴¹ พวกอัครทูตจึงออกมาจากสภาด้วยความยินดี เพราะพวกเขาสมควรที่จะได้รับการหลั่งเกียรติเพื่อพระนามนั้น⁴² ตั้งแต่นั้นมา พวกเขาจึงคงสั่งสอนและประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ในพระวิหารและตามบ้านเรือนทุกๆ วันไม่ได้ขาด

6 ¹ในเวลานั้น เมื่อพวกสาวกกำลังเพิ่มทวีจำนวนมากขึ้น พวกยิวที่ใช้ภาษากรีกเริ่มต่อว่าพวกคนฮีบรู เพราะบรรดาแม่ม่ายของพวกเขากุลละเลยไม่ได้รับแจกอาหารประจำวัน

²อัครทูตสิบสองคนจึงเรียกพวกสาวกจำนวนมากมานั้นมาหาพวกเขา และกล่าวแก่พวกเขาว่า "การที่เราจะละเลยพระวจนะของพระเจ้า เพื่อมาแจกอาหารก็เป็นการไม่ถูกต้อง³ เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านควรจะเลือกเจ็ดคนในพวกท่าน ที่เป็นคนมีชื่อเสียงดี เต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา ผู้ที่เราจะตั้งให้ดูแลงานนี้⁴ ส่วนพวกเราจะยังคงอยู่ในการอธิษฐานและในพันธกิจด้านพระวจนะของพระเจ้าต่อไป"

⁵คำกล่าวของพวกอัครทูตเป็นที่พอใจของฝูงชน ดังนั้นพวกเขาก็เลือกสเทเฟน ผู้ที่เต็มไปด้วยความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์ และฟีลิป โปรรโครัส นิกานอร์ ทิโมน ปารเมนัส และนิโคเลาซชาวเมืองอันท็อกคนที่เข้าจารีตในศาสนา⁶ บรรดาผู้ที่เชื่อก็นำคนเหล่านี้มาอยู่ต่อหน้าพวกอัครทูต ผู้ที่อธิษฐานและวางมือบนพวกเขา

⁷ดังนั้นพระวจนะของพระเจ้าเจริญขึ้นและจำนวนสาวกในกรุงเยรูซาเล็มก็เพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ พวกปุโรหิตก็มาเชื่อถือจำนวนมาก

⁸บัดนี้สเทเฟนเต็มไปด้วยพระคุณและฤทธิ์เดช ได้ทำการอัศจรรย์และหมายสำคัญอันยิ่งใหญ่ท่ามกลางประชาชน⁹ แต่มีคนมาจากธรรมศาลาที่เรียกว่าธรรมศาลาของทาสอิสระ ที่เป็นชาวไซเรน ชาวอเล็กซานเดรีย และบางคนจากซิลิเซียและเอเชีย คนเหล่านี้กำลังโต้แย้งกับสเทเฟน

¹⁰แต่พวกเขาต่อสู้ถ้อยคำที่สเทเฟนกล่าวด้วยสติปัญญาและพระวิญญาณไม่ได้¹¹ พวกเขาได้แอบเกลี้ยกล่อมบางคนให้กล่าวว่า "เราได้ยินสเทเฟนพูดถ้อยคำหมิ่นประมาทโมเสสและพระเจ้า"

¹²พวกเขาปลุกระดมประชาชน พวกผู้ใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ และคนเหล่านั้นเข้ามาจับสเทเฟนและพาเขาไปที่สภา¹³ พวกเขาพาดูเขาและกล่าวว่า "ชายคนนี้ไม่หยุดพูดถ้อยคำดูหมิ่นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้และพระบัญญัติ"¹⁴ เพราะเราได้ยินเขาพูดว่า พระเยซูชาวนาซาเร็ธคนนี้จะทำลายสถานที่นี้และเปลี่ยนธรรมเนียมที่โมเสสได้ไว้ไว้กับเรา"¹⁵ ทุกคนที่นั่นอยู่ในสภาจึงจ้องมองไปที่สเทเฟนและเห็นหน้าของท่านเป็นเหมือนหน้าของทูตสวรรค์

7 ¹มหาปุโรหิตจึงถามว่า "เรื่องนี้อย่างไร?"² สเทเฟนตอบว่า "พี่น้องทั้งหลาย และท่านที่เป็นผู้ใหญ่ ของฟาริไซเจ้าเกิด พระเจ้าแห่งพระสิริได้ทรงปรากฏต่ออับราฮัมบิดาของเรา เมื่อเขายังอยู่ในเมโสโปเตเมีย ก่อนที่เขาไปอาศัยอยู่ในเมืองฮารัน³ พระองค์ตรัสกับอับราฮัมว่า 'จงออกไปจากดินแดนของเจ้าและญาติพี่น้องของเจ้า และไปยังดินแดนที่เราจะสำแดงแก่เจ้า'

⁴ แล้วอับราฮัมจึงออกจากดินแดนของชาวเคลเดีย และไปอาศัยอยู่ในเมืองฮารัน หลังจากที่มีดาของเขาได้เสียชีวิตแล้ว พระเจ้าทรงนำเขาออกมาจากที่นั่นมายังดินแดนที่พวกท่านอาศัยอยู่ทุกวันนี้ พระองค์ไม่ได้ประทานแผ่นดินนั้นให้เป็นมรดกของเขา ไม่มีแม้แต่ขนาดเท่าฝ่าเท้า ถึงแม้ว่า อับราฮัมจะมีบุตรเลย แต่พระองค์ทรงสัญญาว่า พระองค์จะทรงประทานแผ่นดินนั้นให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเขาและเชื้อสายของเขา

⁶ พระเจ้าตรัสกับเขาว่า เชื้อสายของเขาจะอาศัยอยู่ในต่างประเทศชั่วระยะหนึ่ง และคนในประเทศนั้นจะเอาพวกเขาไปเป็นทาส และข่มเหงพวกเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี⁷ พระเจ้าตรัสว่า 'แต่เราจะพิพากษานาชาติที่พวกเขาเป็นทาสอยู่นั้น หลังจากนั้น พวกเขาจะออกมาและมีบุตรเราในสถานที่นี้'⁸ แล้วพระองค์จึงประทานพันธสัญญาแห่งการเข้าสู่สนับตักกับอับราฮัม เพราะเหตุนี้ เมื่ออับราฮัมได้เป็นบิดาของอิสอัค จึงให้เข้าสู่สนับตักในวันที่แปด อิสอัคเป็นบิดาของยาโคบ ยาโคบเป็นบิดาของบุตรสิบสองคนที่เป็นบรรพบุรุษของเรา

⁹ เพราะบรรพบุรุษของเราเหล่านั้นมีใจอิจฉาโยเซฟ พวกพี่น้องจึงขายเขาไปยังประเทศอียิปต์ แต่พระเจ้าสถิตกับเขา¹⁰ และช่วยเขาให้พ้นจากความทุกข์ยากลำบากทั้งสิ้น และทรงให้เขาเป็นที่ชอบและมีสติปัญญาต่อหน้าฟาโรห์ กษัตริย์แห่งอียิปต์ ฟาโรห์จึงตั้งเขาให้ดูแลเหนือประเทศอียิปต์ และทุกอย่างในพระราชสำนักของพระองค์

¹¹ ต่อมาเกิดการกันดารอาหารขึ้นทั่วประเทศอียิปต์และแคว้นคานาอัน และเกิดความทุกข์ยากใหญ่ยิ่ง บรรพบุรุษของเราจึงไม่มีอาหาร¹² แต่เมื่อยาโคบ ได้ยินว่ามีข้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ เขาจึงใช้บรรพบุรุษของเราไปครั้งแรก¹³ ครั้งที่สองโยเซฟได้แสดงตัวให้พี่น้องรู้ และฟาโรห์จึงได้รู้จักกับครอบครัวของโยเซฟ

¹⁴ โยเซฟจึงส่งพี่น้องกลับไปบอกบิดาของเขาให้มาที่ประเทศอียิปต์พร้อมกับบรรดาญาติพี่น้องรวมทั้งหมดเจ็ดสิบห้าคน¹⁵ ดังนั้นยาโคบจึงลงไปประเทศอียิปต์ และเขากับบรรพบุรุษของเราได้เสียชีวิตที่นั่น¹⁶ พวกเขาถูกนำกลับมาที่เมืองเซเคมและฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพที่อับราฮัมได้ซื้อด้วยเงินจำนวนหนึ่งจากบุตรของฮาโมร์ในเมืองเซเคม

¹⁷ เมื่อถึงเวลาตามพระสัญญาที่พระเจ้าทรงทำกับอับราฮัม ชาติอิสราเอลได้ทวีจำนวนมากขึ้นในประเทศอียิปต์¹⁸ จนกระทั่งกษัตริย์อียิปต์องค์หนึ่งที่ไม่รู้จักโยเซฟ ได้ขึ้นครองครองประเทศอียิปต์¹⁹ กษัตริย์องค์เดียวกันนี้ที่ออกอุบายกับชนชาติของพวกเขา และข่มเหงบรรพบุรุษของเรา พวกเขาต้องทิ้งให้เด็กทารกอยู่ในอียิปต์ ด้วยหวังว่าพวกเขาจะรอดชีวิต

²⁰ เมื่อถึงเวลาที่โมเสสเกิดมา ท่านมีรูปร่างต่อพระพักตร์พระเจ้า และได้รับการเลี้ยงดูในบ้านของบิดาเป็นเวลาสามเดือน²¹ เมื่อโมเสสถูกนำมาทิ้งไว้นอกบ้านราชธานีของฟาโรห์ได้รับมาเลี้ยงไว้และเลี้ยงดูเขาเหมือนเป็นบุตรของตนเอง

²² โมเสสได้รับการศึกษาและเรียนรู้ทุกสิ่งของชาวอียิปต์ และเขามีความสามารถในการพูดและการงานต่างๆ²³ แต่เมื่อเขามีอายุได้ประมาณสี่สิบปี ก็นึกอยากไปเยี่ยมเยียนพี่น้องของเขาที่เป็นลูกหลานคนอิสราเอล²⁴ เขาได้เห็นคนอิสราเอลคนหนึ่งถูกข่มเหง โมเสสได้ปกป้องและแก้แค้นคนที่ข่มเหงนั้นโดยการฆ่าชาวอียิปต์คนนั้น²⁵ โมเสสคิดว่าพี่น้องของเขาคงเข้าใจว่า พระเจ้าได้ทรงช่วยพวกเขาด้วยมือของตน แต่พวกเขาไม่เข้าใจอย่างนั้น

²⁶ วันต่อมา โมเสสได้มาพบคนอิสราเอลในขณะที่พวกเขากำลังทะเลาะวิวาทกันอยู่ โมเสสจึงพยายามทำให้พวกเขาคืนดีกัน โมเสสกล่าวว่า 'เพื่อนเอ๋ย พวกท่านเป็นพี่น้องกัน ทำไมพวกท่านจึงทำร้ายกันและกัน?'²⁷ แต่คนที่ทำผิดต่อเพื่อนบ้านได้ผลักเขาออกไป และกล่าวว่า 'ใครตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาเหนือพวกเรา?'²⁸ เจ้าอย่าจะฆ่าพวกเราเหมือนกับที่เจ้าฆ่าชาวอียิปต์คนนั้นเมื่อวานนี้หรือ'

²⁹ โมเสสได้ยินดังนั้น จึงหนีไป และเป็นคนต่างชาติในแผ่นดินมีเดีย เขาได้เป็นบิดาของบุตรชายสองคน³⁰ เมื่อสี่สิบปีผ่านไป ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้ปรากฏต่อเขา เป็นเปลวไฟในพุ่มไม้ในถิ่นทุรกันดารของภูเขาซีนาย

³¹ เมื่อโมเสสได้เห็นเปลวไฟนั้น เขาจึงมองด้วยความอัศจรรย์ใจ เมื่อเขาเข้าไปดูใกล้ๆ ก็ได้ยินพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสออกมาว่า³² 'เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า พระเจ้าของอับราฮัม ของอิสอัค และของยาโคบ' โมเสสก็กลัวจนตัวสั่นไม่กล้าที่จะมองดู

³³ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโมเสสว่า 'จงถอดรองเท้าออก เพราะที่เจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์'³⁴ เราได้เห็นความทุกข์ยากลำบากของชนชาติของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว เราได้ยินเสียงคร่ำครวญของพวกเขา เราจึงลงมาเพื่อจะช่วยพวกเขาให้รอด มาเถิด เราจะใช้เจ้าไปยังประเทศอียิปต์'

³⁵ โมเสสคนนี้แหละ ที่พวกเขาเคยปฏิเสธ เมื่อพวกเขาบอกว่า 'ใครตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษา?' เขาเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงใช้ไปที่เป็นทั้งผู้ครอบครองและผู้ปลดปล่อย พระเจ้าทรงใช้เขาไปโดยมือของทูตสวรรค์ที่ปรากฏแก่โมเสสในพุ่มไม้³⁶ โมเสสนำพวกเขาออกมาจากประเทศอียิปต์ หลังจากได้

ทำการอิศวรย์และหมายสำคัญต่างๆ ในประเทศอียิปต์และที่ทะเลแดง และระหว่างที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี³⁷ โมเสสคนเดียวกับคนเหล่านี้ ที่กล่าวกับชนชาติอิสราเอลว่า 'พระเจ้าจะประทานผู้เผยพระวจนะผู้หนึ่งเกิดมาท่ามกลางพี่น้องของพวกท่าน ที่เป็นผู้เผยพระวจนะเหมือนอย่างข้าพเจ้า'

³⁸โมเสสคนเดียวเหล่านี้ ที่อยู่ในชุมนุมชนในถิ่นทุรกันดารกับทูตสวรรค์ที่ได้พบกับเขาบนภูเขาซีนาย ชายคนเหล่านี้ที่อยู่กับบรรพบุรุษของพวกเรา ชายคนเหล่านี้ที่รับพระวจนะอันทรงชีวิตที่มอบให้แก่พวกเรา³⁹ ชายคนเหล่านี้ที่บรรพบุรุษของพวกเราปฏิเสธที่จะเชื่อฟัง และผลักเขาออกไปจากพวกของตน และในใจของพวกเขาคิดจะกลับไปยังประเทศอียิปต์⁴⁰ ในเวลานั้น พวกเขาเหล่านั้นกับอาโรนว่า 'จงสร้างพระให้แก่พวกเรา เพื่อจะนำพวกเราไป เพราะว่าโมเสสคนนี้ที่นำพวกเราออกมาจากประเทศอียิปต์ พวกเราไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา'

⁴¹ดังนั้นพวกเขาจึงสร้างโคขึ้นมาจากตัวหนึ่งในตอนนั้น และนำเครื่องบูชาถวายต่อรูปเคารพนั้น และเริ่มเร่ร่อนหนี จากผลงานที่สร้างขึ้นมามีมือของตน⁴² แต่พระเจ้าทรงหันไป และปล่อยให้พวกเขามีสารกลุ่มดาวในท้องฟ้า ตามที่มีเขียนไว้ในหนังสือของบรรดาผู้เผยพระวจนะว่า 'พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย พวกเจ้าได้ถวายสัตว์ที่ถูกฆ่าและเครื่องบูชาเป็นเวลาสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดารหรือ'

⁴³พวกเจ้ารับเอาเต็นท์ของพระโมเสส และดาวของพระเรฟาน และรูปพระต่างๆ ที่เจ้าทำขึ้นเพื่อกราบนมัสการรูปเหล่านั้น เราจะกวาดพวกเจ้าไกลออกไปยังบาบิโลน'

⁴⁴บรรพบุรุษของพวกเรามีเต็นท์ที่เป็นพยานอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้ เมื่อพระองค์ตรัสกับโมเสสให้เขาทำเต็นท์ตามแบบที่เขาได้เห็น⁴⁵ เต็นท์นี้ที่บรรพบุรุษของพวกเราได้ขนตามโยชูวาไปยังดินแดนนั้นหลังจากเข้ายึดครองแผ่นดินของประชาชาติที่พระเจ้าทรงขับไล่ให้พ้นหน้าบรรพบุรุษของพวกเราแล้ว เต็นท์นั้นก็ยังคงอยู่มาจนถึงสมัยของดาวิด⁴⁶ ผู้ที่ได้รับความพอพระทัยในสายพระเนตรของพระเจ้า เขากุลของพระเจ้าที่จะจัดเตรียมพระนิเวศสำหรับพระเจ้าของยาโคบ

⁴⁷แต่ซาโลมอนได้สร้างพระนิเวศของพระเจ้า⁴⁸ ถึงกระนั้น องค์ผู้สูงสุดก็ไม่ได้ประทับในพระนิเวศที่สร้างด้วยมือมนุษย์ ตามที่ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า⁴⁹ 'สวรรค์เป็นที่ประทับของเรา โลกเป็นที่รองเท้าของเรา พวกเจ้าจะสร้างพระนิเวศชนิดไหนให้กับเรา หรือสถานที่ไหนจะเป็นที่พำนักของเรา?'⁵⁰ มือของเราได้สร้างสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดไม่ใช่หรือ?

⁵¹พวกท่าน พวกคนหัวแข็ง ใจตื้อดั่งและหูตึง พวกท่านขัดขวางพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ พวกท่านได้กระทำเหมือนอย่างกับบรรพบุรุษของพวกท่านได้กระทำ⁵² มีผู้เผยพระวจนะคนไหนบ้างที่บรรพบุรุษของพวกท่านไม่ได้ข่มเหง? พวกเขาย่ำบาตรดาผู้เผยพระวจนะที่พยากรณ์ถึงการเสด็จมาขององค์ผู้ชอบธรรม และบัดนี้พวกท่านก็เป็นคนทรยศและเป็นขาดตรงต่อพระองค์ด้วย⁵³ พวกท่านที่ได้รับพระบัญญัติจากเหล่าทูตสวรรค์ แต่ไม่ได้ปฏิบัติตามพระบัญญัตินั้น"

⁵⁴บัดนี้เมื่อพวกสมัชชิกสภาได้ยืนอย่างนั้นก็โกรธมาก และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเข้าใส่สเทเฟน⁵⁵ แต่สเทเฟนเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพ่งมองที่ฟ้าสวรรค์ และเห็นพระสิริของพระเจ้า และเขาเห็นพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า⁵⁶ สเทเฟนกล่าวว่า "ดูสิ ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าเปิดออก และบุตรมนุษย์ทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า"

⁵⁷แต่พวกสมัชชิกสภาร้องตะโกนเสียงดังและอุดหู แล้วพากันวิ่งกรูเข้าไปหาเขา⁵⁸ พวกเขาย่ำใส่สเทเฟนออกไปจากกรุงนั้น แล้วเขาก้อนหินขว้างเขา พวกคนที่เห็นเหตุการณ์นั้นได้วางเสื้อผ้าของเขาไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อวาทา

⁵⁹ในขณะที่พวกเขาเอาหินขว้างสเทเฟน เขาก็ยังร้องทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "องค์พระเยซูเจ้า ขอทรงรับวิญญาณของข้าพระองค์"⁶⁰ เขาคุกเข่าลงแล้วร้องเสียงดังว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ขออย่าทรงถือโทษบาปนี้ต่อพวกเขาเลย" เมื่อเขากล่าวดังนี้แล้ว เขาก็ล่วงลับไป

8 ¹เขาโลเห็นชอบกับการตายของสเทเฟน ในวันนั้นจึงเกิดการข่มเหงคริสตจักรครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม บรรดาผู้ที่เชื่อต่างกระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยูเดียและสะมาเรีย ยกเว้นพวกอัครทูต² บรรดาคนที่ยำเกรงพระเจ้าได้ฝังศพของสเทเฟน และคร่ำครวญถึงเขาเป็นอย่างมาก³ แต่เขาโลได้ทำร้ายคริสตจักรอย่างหนัก เขาเข้าไปตามบ้านและดุดลากผู้ชายและผู้หญิงออกมา แล้วเอาพวกเขาไปขังไว้ในคุก

⁴ผู้เชื่อทั้งหลายที่กระจัดกระจายออกไปได้ประกาศพระวจนะของพระเจ้า⁵ ฟลิปได้ลงไปยังเมืองหนึ่งของแคว้นสะมาเรียและประกาศพระคริสต์กับพวกเขา

⁶เมื่อฝูงชนได้ยินและได้เห็นการอิศวรย์กับหมายสำคัญที่ฟลิปทำ พวกเขาสนใจฟังถ้อยคำที่เขาสอน⁷ ในคนมากมายนั้นมีผีโสโครกร้องเสียงดังออกมาจากพวกเขา คนที่เป็นอัมพาตและคนง่อยก็ได้รับการรักษาให้หาย⁸ ดังนั้นจึงมีความชื่นชมยินดีอย่างมากในเมืองนั้น

⁹แต่มีชายคนหนึ่งในเมืองนั้นมีชื่อว่าซีโมนเป็นคนใช้เวทมนต์มาก่อน เขาเคยทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงใหล เมื่อเขายกตัวว่าเป็นผู้วิเศษ¹⁰ ชาวสะมาเรียทุกคนตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดไปจนถึงคนใหญ่โตที่สุดต่างก็สนใจฟังเขา พวกเขาเหล่านั้นกล่าวว่า "ชายคนนี้มีฤทธิ์เดชของพระเจ้าซึ่งเรียกว่า มหิทธิฤทธิ์"¹¹ พวกเขาฟังซีโมน เพราะเขากำหนดเหล่านั้นพิศวงหลงใหลกับเวทมนต์ของเขามานานแล้ว

¹²แต่เมื่อพวกเขาเชื่อในข่าวประเสริฐที่ฟลิปได้ประกาศเกี่ยวกับราชอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามของพระเยซูคริสต์ พวกเขาได้รับบัพติศมาทั้งชายและหญิง¹³ แม้แต่ซีโมนเองก็เชื่อด้วย และหลังจากที่เขาได้รับบัพติศมาแล้ว เขาก็ยังอยู่กับฟลิปต่อไป เมื่อเขาเห็นหมายสำคัญและการอิศวรย์ที่เกิดขึ้น เขาก็อิศวรย์ใจยิ่งนัก

¹⁴เมื่อพวกอัครทูตในกรุงเยรูซาเล็มได้ยินว่าชาวสะมาเรียได้รับพระวจนะของพระเจ้าแล้ว พวกเขายังส่งเปโตรกับยอห์นไป¹⁵ เมื่อเปโตรกับยอห์นมาถึงก็อธิษฐานเพื่อพวกเขา เพื่อให้พวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁶ เพราะจนถึงตอนนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่เสด็จลงมาสถิตกับผู้ใดเลย พวกเขาเพียงแค่อรับบัพติศมาในพระนามขององค์พระเยซูเจ้าเท่านั้น¹⁷ แล้วเปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนพวกเขา และพวกเขาก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

¹⁸เมื่อซีโมนเห็นว่าพวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยการวางมือของพวกอัครทูต เขายังนำเงินมาให้พวกอัครทูต¹⁹ เขากล่าวว่า "ขอฤทธิ์เดชนี้ให้แก่ข้าพเจ้าด้วย เพื่อว่าคนใดก็ตามที่ข้าพเจ้าวางมือจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์"

²⁰แต่เปโตรกล่าวกับเขาว่า "ขอให้เงินของเจ้าพิณาศไปพร้อมกับเจ้า เพราะเจ้าคิดจะซื้อของประทานจากพระเจ้าด้วยเงิน"²¹ เจ้าไม่มีส่วนหรือมีส่วนร่วมใดๆ ในเรื่องนี้ เพราะใจของเจ้าไม่ถูกต้องต่อพระเจ้า²² เพราะฉะนั้น จงกลับใจใหม่จากความชั่วร้ายของเจ้า และอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อว่าพระองค์อาจจะทรงอภัยให้กับเจ้าสำหรับสิ่งที่อยู่ในใจของเจ้า²³ เพราะข้าเห็นเจ้าอยู่ในอันตรายของความซบเซาและการผูกมัดของบาป"

²⁴ซีโมนตอบว่า "ขอพวกท่านอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อที่สิ่งที่ท่านกล่าวจะไม่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าเลย"

²⁵เมื่อเปโตรกับยอห์นเป็นพยานและประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว พวกเขายังกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ในขณะที่ไปตามทาง พวกเขาได้ประกาศข่าวประเสริฐกับหมู่บ้านของชาวสะมาเรียหลายแห่ง

²⁶ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับฟีลิปว่า "จงลุกขึ้นไปยังทิศใต้ตามถนนที่ลงจากกรุงเยรูซาเล็มไปถึงกาซา" (ถนนนี้อยู่ในถิ่นทุรกันดาร)²⁷ เขาก็ลุกขึ้นไป นี่แน่ะ มีชายคนหนึ่งมาจากคุช ซึ่งเป็นชนกึ่งที่เป็นข้าราชการของพระนางคานดาสี พระราชินีแห่งคุช เขาเป็นนายคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินีองค์นั้น เขามานมัสการที่กรุงเยรูซาเล็ม²⁸ เขากำลังเดินทางกลับและนั่งอยู่ในรถม้า และกำลังอ่านอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะอยู่

²⁹พระวิญญาณตรัสกับฟีลิปว่า "จงเข้าไป และอยู่ใกล้รถม้าคันนั้น"³⁰ ดังนั้นฟีลิปจึงวิ่งไปหาเขา และได้ยินเขากำลังอ่านอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะ และถามว่า "ท่านเข้าใจสิ่งที่ท่านกำลังอ่านอยู่หรือไม่?"³¹ ชายคุชคนนั้นตอบว่า "ข้าพเจ้าจะเข้าใจได้อย่างไร เว้นเสียแต่มีคนแนะนำข้าพเจ้า" เขาขอร้องให้ฟีลิปขึ้นมารบรถม้าและนั่งกับเขา

³²บัดนี้พระคัมภีร์ตอนที่ชาวเอธิโอเปียอ่านอยู่นั้นเป็นข้อความเหล่านี้ "เขาถูกนำไปเหมือนแกะที่เอาไปฆ่า และลูกแกะที่เชียบอยู่ต่อหน้าคนที่ตัดขนมันอย่างไร เขาก็ไม่ปริปากของเขาเลยอย่างนั้น"³³ ในเวลาที่เขากำลังถูกเหยียดหยาม เขาไม่ได้รับความยุติธรรม ใครจะประกาศต่อพงศ์พันธุ์ของเขา? เพราะชีวิตของเขาได้ถูกเอาออกไปจากแผ่นดินโลก"

³⁴ดังนั้นชนกึ่งจึงถามฟีลิปว่า "ข้าพเจ้าขอถามท่าน ใครคือผู้ที่ผู้เผยพระวจนะกล่าวถึง ตัวเขาเองหรือคนอื่น?"³⁵ ฟีลิปจึงเริ่มเล่าเรื่อง เริ่มต้นด้วยพระคัมภีร์ตอนนี้ในอิสยาห์เพื่อประกาศเรื่องพระเยซูกับชนกึ่งคนนั้น

³⁶ขณะที่พวกเขาเดินทางมาตามถนน พวกเขาก็มายังที่ที่มีน้ำ และชนกึ่งจึงกล่าวว่า "ดูสิ ที่นี้มีน้ำ มีอะไรขัดข้องไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมา?"³⁷ ฟีลิปจึงตอบว่า ถ้าท่านเชื่อด้วยสุดใจ ท่านก็รับบัพติศมาได้ ชาวเอธิโอเปียคนนั้นจึงตอบว่า "ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า"³⁸ ดังนั้นชาวเอธิโอเปียคนนั้นจึงสั่งให้หยุดรถ พวกเขาก็นั่งลงในน้ำกับฟีลิปกับชนกึ่ง ฟีลิปได้ให้เขาได้รับบัพติศมา

³⁹เมื่อพวกเขาขึ้นมาจากน้ำแล้ว พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟีลิปไป และชนกึ่งคนนั้นก็ไม่ได้เห็นฟีลิปอีกเลย เขายังเดินทางต่อไปด้วยความยินดี⁴⁰ แต่ฟีลิปได้ปรากฏตัวที่อาซัทัส เขาผ่านเมืองนั้นไป และประกาศข่าวประเสริฐทั่วทุกเมือง จนกระทั่งเขามาถึงเมืองซีซารียา

9 ¹แต่เขาโลยังคงพูดว่าจะข่าบรรดาสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้า และไปหาหมาหาปูโรหิต² และขอหนังสือไปยังธรรมศาลาต่างๆ ในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าเขาพบคนใดที่เป็นพวกทางนั้น ไม่ว่าชายหรือหญิง เขาจะจับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม

³ขณะที่เขาโลกำลังเดินทางไปในทิศใต้ถึงเมืองดามัสกัส ในทันใดนั้นก็เกิดมีแสงสว่างส่องมาจากฟ้าสวรรค์รอบตัวเขา⁴ เขาก็ล้มลงที่พื้นและได้ยินพระสุรเสียงตรัสว่า "เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเรากำไร?"

⁵เขาโลจึงตอบว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด" องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เราคือเยซูผู้ที่เจ้าข่มเหง⁶ แต่จงลุกขึ้นเถิด และเข้าไปในเมือง แล้วจะมีคนบอกเจ้าว่าเจ้าจะต้องทำอะไร"⁷ พวกคนที่เดินทางมากับเขาโลก็ยืนพูดไม่ออก ได้ยินพระสุรเสียงแต่มองไม่เห็นใคร

⁸เขาโลจึงลุกขึ้นจากพื้น เมื่อท่านล้มตาศึกขึ้นก็มองอะไรไม่เห็น พวกเขาริงจู่มือเขาโลและพาเขาเข้าไปในเมืองดามัสกัส⁹ เพราะเขามองไม่เห็นเป็นเวลาสามวันและไม่รับประทานหรือดื่มอะไรเลย

¹⁰มีสาวกคนหนึ่งชื่ออานาเนีย องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาในนิมิตว่า "อานาเนียเอ๋ย" และเขาตอบว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ องค์พระผู้เป็นเจ้า"¹¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า "จงลุกขึ้นแล้วไปทักคนที่เรียกว่ากอนตรง และไปที่บ้านของยูดาส ถามหาชายคนหนึ่งที่มาจากเมืองการซัสที่ชื่อว่าเขาโล เพราะเขากำลังอธิษฐานอยู่"¹² เขาได้เห็นในนิมิตว่า ชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียเข้ามาและวางมือบนตัวเขา เพื่อที่เขาจะมองเห็นอีก"

¹³แต่อานาเนียตอบว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ได้ยินจากหลายคนเกี่ยวกับชายคนนี้ เขาได้ทำร้ายผู้คนที่บริสุทธิ์ของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม"¹⁴ เขา

ได้รับอำนาจจากพวกหัวหน้าปุโรหิตที่จะจับกุมใครก็ตามที่อยู่ที่นี่ที่ออกพระนามของพระองค์"¹⁵ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า "จงไปเถิด เพราะเขาเป็นภาษาที่เราเลือกสรรไว้ ที่จะนำนามของเราไปถึงบรรดาคนต่างชาติ และบรรดาคนชาติ และลูกหลานของคนอิสราเอล"¹⁶ เพราะเราจะแสดงให้เขาเห็นว่า เขาต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพื่อนามของเรา"

¹⁷ ดังนั้นอานาเนียจึงออกเดินทางไป และเข้าไปในบ้านนั้น วางมือบนตัวเขาโล กล่าวว่า "เขาโล องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ที่ปรากฏต่อท่านระหว่างทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเพื่อให้ท่านมองเห็นอีก และได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์"¹⁸ ในทันใดนั้น มีสิ่งหนึ่งเหมือนเกล็ดตกลงมาจากตาของเขาโล แล้วเขาก็มองเห็นได้ เขาจึงลุกขึ้น และรับบัพติศมา¹⁹ และเขารับประทาน แล้วก็มีกำลังขึ้น เขาพักอยู่กับพวกสาวกในเมืองดามัสกัสเป็นเวลาหลายวัน

²⁰ เขาประกาศในธรรมศาลาต่างๆ กันที่ว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า²¹ ทุกคนที่ได้ยินเขาก็ประหลาดใจ และพูดกันว่า "คนนี่ไม่ใช่หรือที่ทำร้ายผู้คนในกรุงเยรูซาเล็มที่ออกพระนามนี้? เขามาที่นี่เพื่อจะจับมัดพวกนั้นส่งให้พวกหัวหน้าปุโรหิต"²² แต่เขาโลก็ยังมีความกล้ามากขึ้น และเขากำหนดพักอยู่ในเมืองดามัสกัสอยู่ยงใจด้วยการพิสูจน์ว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์

²³ หลังจากหลายวันต่อมา พวกยิวก็วางแผนกันจะฆ่าเขาโล²⁴ แต่แผนการของพวกเขารู้ไปถึงหูของเขาลอ พวกเขาคอยเฝ้าอยู่ที่ประตูเมืองทั้งกลางวันและกลางคืนเพื่อที่จะฆ่าเขา²⁵ แต่พวกสาวกได้เอาเขาโลนั่งลงในเข่ง และหย่อนเขาลงไปจากกำแพงเมืองในตอนกลางคืน

²⁶ เมื่อเขาโลมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม เขาก็พยายามที่จะเข้าร่วมกับพวกสาวก แต่พวกเขากุณคนกลัวเขาโล ไม่เชื่อว่าเขาเป็นสาวก²⁷ แต่บาร์นาบัสพาเขาไปหาพวกอัครทูต และบาร์นาบัสได้บอกพวกเขาว่า เขาโลได้พบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าระหว่างทาง และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเขาอย่างไร และเขาโลได้ประกาศในพระนามของพระเยซูด้วยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัสอย่างไร

²⁸ เขาโลจึงได้เข้าออกนอกในอยู่กับพวกอัครทูตในกรุงเยรูซาเล็ม เขาประกาศพระนามขององค์พระเยซูเจ้าด้วยใจกล้าหาญ²⁹ และได้โต้เถียงกับชาวยิวที่พูดกรีก แต่พวกนั้นยังพยายามที่จะฆ่าเขา³⁰ เมื่อพี่น้องได้รู้เรื่องนี้ พวกเขาก็พาเขาโลลงไปยังเมืองซีซารียา แล้วส่งต่อไปยังเมืองการซัส

³¹ หลังจากนั้น คริสตจักรตลอดทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นกาลิลี และสะมาเรียก็สงบสุข และเจริญเติบโต และดำเนินในความยำเกรงขององค์พระผู้เป็นเจ้า และได้รับการหนุนใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสตจักรก็มีจำนวนสมาชิกเพิ่มขึ้น³² ในเวลานั้น ขณะที่เปโตรเดินทางไปทั่วทุกแคว้น เขาก็ลงไปหาผู้เชื่อที่อาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย

³³ ที่นั่นเปโตรได้พบกับชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัสที่นั่น เขาเป็นอัมพาตต้องอยู่ในที่นอนมาเป็นเวลาแปดปีแล้ว³⁴ เปโตรกล่าวกับเขาว่า "ไอเนอัส พระเยซูคริสต์ทรงรักษาท่านให้หายแล้ว จงลุกขึ้นและเก็บที่นอนของท่านเถิด" และเขาก็ลุกขึ้นในทันที³⁵ ดังนั้นทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองลิดดาและในที่ราบซาโรนเห็นชายคนนั้น พวกเขาก็กลับใจมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

³⁶ มีสาวกคนหนึ่งในเมืองยัฟฟาชื่อทาบิธา ที่แปลว่า "โดรคัส" หญิงคนนี้ได้ทำงานที่ดีไว้มากมาย และมีเมตตาต่อคนยากจน³⁷ ในเวลานั้น เธอได้ล้มป่วยและตาย เมื่อพวกเขานำศพเธอแล้ว ก็เอาไปวางไว้ในห้องชั้นบน

³⁸ เนื่องจากเมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา และพวกสาวกได้ยินว่าเปโตรอยู่ที่นั่น จึงใช้ชายสองคนไปหาและขอร้องเปโตรว่า "ขอให้ท่านมาหาเราโดยเร็วเถิด"³⁹ เปโตรลุกขึ้นไปกับพวกเขา เมื่อเขามาถึง คนเหล่านั้นก็พาเขาขึ้นไปยังห้องชั้นบน พวกเขามายืนร้องไห้อยู่ข้างๆ เขา และขอให้เขาอุ้มเสื้อคลุมและเสื้อผ้าต่างๆ ที่โดรคัสได้ทำไว้ในขณะที่เธอยังมีชีวิตอยู่กับพวกเขา

⁴⁰ เปโตรจึงให้พวกเขารอออกไปข้างนอก แล้วคุกเข่าลงอธิษฐาน เขาหันมาที่ศพนั้นแล้วกล่าวว่า "ทาบิธาเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด" เธอก็ลืมตาขึ้น และเมื่อเธอเห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั่ง⁴¹ แล้วเปโตรจึงจับมือของเธอพยุงขึ้น และเมื่อเขาเรียกผู้ที่เชื่อและพวกเขามายืนเข้ามา เปโตรก็มอบหญิงที่มีชีวิตให้กับพวกเขา⁴² เรื่องนี้ได้เลื่องลือไปทั่วเมืองยัฟฟา และคนจำนวนมากพากันมาเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า⁴³ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะที่เปโตรพักอยู่ในเมืองยัฟฟาเป็นเวลาหลายวันกับชายคนหนึ่งที่มีชื่อว่าซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง

10 ¹บัดนี้ มีชายคนหนึ่งในเมืองซีซารียา ชื่อโครเนลิอัส เป็นนายร้อยในกองทหารที่เรียกว่ากองทหารอิตาลี² เขาและครอบครัวเป็นคนยำเกรงและนบถการพระเจ้า เขาให้ทานเป็นเงินจำนวนมากแก่ชาวยิว และอธิษฐานต่อพระเจ้าเสมอ

³ เวลาประมาณบ่ายสามโมง นายร้อยคนนั้นได้เห็นนิมิตชัดเจนว่า ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้ามาหาเขา ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวว่า "โครเนลิอัส"⁴ โครเนลิอัสจึงมองที่ทูตสวรรค์ด้วยความตกใจอย่างยิ่ง และกล่าวว่า "นี่คืออะไร ท่าน" ทูตสวรรค์นั้นกล่าวว่า "คำอธิษฐานและการให้ทานแก่คนยากจนของท่านเป็นเครื่องบูชาที่ทำให้ระลึกถึงขึ้นไปถึงที่ประทับของพระเจ้า⁵ บัดนี้จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา และพาชายคนหนึ่งที่มีชื่อว่าซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา⁶ เขากำลังพักอยู่กับช่างฟอกหนังที่ชื่อว่าซีโมนซึ่งบ้านของเขาอยู่ริมฝั่งทะเล"

⁷ เมื่อทูตสวรรค์ที่พูดกับเขาจากไปแล้ว โครเนลิอัสจึงเรียกคนรับใช้ในบ้านสองคนและทหารคนหนึ่งที่มีนบถการพระเจ้าจากกองทหารที่รับใช้เขาเช่นกัน⁸ โครเนลิอัสเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้พวกเขาฟัง และใช้พวกเขาไปยังเมืองยัฟฟา

⁹ วันรุ่งขึ้น เวลาประมาณเที่ยง ขณะที่พวกเขาเดินทางใกล้ถึงเมืองนั้น เปโตรได้ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่ออธิษฐาน¹⁰ เขาเริ่มหิวและต้องการรับประทานอาหาร แต่ในขณะที่คนกำลังทำอาหารอยู่ เขาก็ได้รับนิมิต¹¹ และเขาเห็นท้องฟ้าเปิดออก และมีภาชนะใส่ของเสื่อต่ำลงมาจากอย่างที่เขาเห็นแผ่นใหญ่ลงมายังพื้นโลก หย่อนลงมาโดยมุมสี่มุมของสิ่งนั้น¹² ในนั้นมีสัตว์สี่เท้าทุกชนิด และสิ่งที่คลานบนพื้นดิน และเหล่านกในฟ้าอากาศ

¹³แล้วมีพระสุรเสียงตรัสกับเขาว่า "เปโตร จงลุกขึ้น จงฆ่าและกินเสีย"¹⁴ แต่เปโตรทูลว่า "ขออย่าเป็นอย่างนั้นเลย องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะข้าพระองค์ไม่เคยรับประทานสิ่งใดที่เป็นมลทินและไม่บริสุทธิ์"¹⁵ แต่มีพระสุรเสียงนั้นมาถึงเขาอีกเป็นครั้งที่สองว่า "สิ่งที่พระเจ้าทรงชำระแล้ว อย่าถือว่าเป็นมลทิน"¹⁶ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นสามครั้ง แล้วภาษาในของนั้นก็ถูกรับขึ้นไปในท้องฟ้าทันที

¹⁷ขณะที่เปโตรยังรู้สึกสับสนมากเกี่ยวกับนิมิตที่เขาเห็นว่ามีคามหมายอย่างไร นี่แหละ พวกคนที่โครเนลิอัสใช้มา ยืนอยู่หน้าประตูไว้ หลังจากที่เขาได้ถามหาทางมาที่บ้านนั้น¹⁸ พวกเขาจึงเรียกและถามว่าซิโมนที่เรียกว่าเปโตรอยู่ที่นั่นหรือไม่

¹⁹ขณะที่เปโตรยังครุ่นคิดเกี่ยวกับนิมิตนั้น พระวิญญาณตรัสกับเขาว่า "ดูสิ มีชายสามคนกำลังมาหาท่าน²⁰ จงลุกขึ้น และลงไปข้างล่างและไปกับพวกเขาเถิด อย่ารอช้า เพราะเราใช้พวกเขา"²¹ ดังนั้นเปโตรจึงลงไปหาคนเหล่านั้นและกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนที่พวกท่านตามหาอยู่ พวกท่านมาทำไม?"

²²พวกเขาบอกว่า "นายร้อยที่ชื่อว่าโครเนลิอัสเป็นผู้ชอบธรรมและนบสนนพระเจ้า และเป็นคนที่มีชื่อเสียงดีในพวกชนชาติยิว กุศสวรรค์บริสุทธิ์องค์หนึ่งของพระเจ้าได้กล่าวแก่โครเนลิอัสให้มาเชิญท่านไปที่บ้าน เพื่อฟังถ้อยคำของท่าน"²³ แล้วเปโตรจึงเชิญพวกเขาเข้ามาข้างใน และพักอยู่กับเขา วันรุ่งขึ้นเปโตรลุกขึ้นและไปกับพวกเขา ฟ้องบางคนจากเมืองยัฟฟาไปกับเขาด้วย

²⁴วันต่อมา พวกเขามาถึงเมืองซาริยา โครเนลิอัสกำลังรอคอยพวกเขาอยู่ เขาได้เรียกบรรดาญาติพี่น้องและเพื่อนสนิทของเขาให้มาอยู่รวมกัน

²⁵เมื่อเปโตรมาถึง โครเนลิอัสได้พบเขา และหมอบลงแทบเท้าของเขาเพื่อที่จะนบสนน²⁶ แต่เปโตรประคองโครเนลิอัสให้ยืนขึ้นและกล่าวว่า "จงยืนขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน"

²⁷ในขณะที่เปโตรกำลังสนทนากับโครเนลิอัส เปโตรก็เข้ามาข้างใน และพบคนมากมายมาประชุมรวมกัน²⁸ เปโตรจึงกล่าวกับพวกเขาว่า "พวกท่านเองก็ทราบอยู่แล้ว การที่คนยิวจะคบหา หรือเยี่ยมเยียนคนต่างชาติถือว่าเป็นเรื่องต้องห้าม แต่พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นว่า ไม่ควรเรียกว่าคนใดคนหนึ่งเป็นมลทินหรือไม่บริสุทธิ์²⁹ นั่นคือเหตุผลที่ข้าพเจ้ามาโดยไม่โต้แย้ง เมื่อท่านใช้คนไปเชิญข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าขอถามเหตุผลที่ท่านเชิญข้าพเจ้ามา"

³⁰โครเนลิอัสจึงตอบว่า "เมื่อสัปดาห์ก่อนในเวลาราวๆ นี้ ตอนบ่ายสามโมง ข้าพเจ้ากำลังอธิษฐานอยู่ในบ้าน และเห็นชายคนหนึ่งสวมชุดสีขาวระยิบระยับยืนอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า³¹ ชายผู้นั้นกล่าวว่า 'โครเนลิอัส พระเจ้าทรงได้ยินคำอธิษฐานของท่านแล้ว และการให้ท่านแก่คนยากจนก็ทำให้พระเจ้าทรงระลึกถึงท่าน'³² เพราะเหตุนั้น จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา และเชิญชายคนหนึ่งชื่อซิโมนที่เรียกว่าเปโตรมาหาท่าน กำลังพักอยู่ในบ้านของช่างฟอกหนังที่ชื่อว่าซิโมนที่ริมฝั่งทะเล"³³ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงส่งคนไปเชิญท่าน และท่านได้แสดงความกรุณาต่อข้าพเจ้า บัดนี้เราก็คงอยู่ที่นี่ในสายพระเนตรของพระเจ้า เพื่อฟังทุกสิ่งที่ท่านจะได้สั่งสอนตามท้องพระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่ท่าน"

³⁴แล้วเปโตรจึงเริ่มกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเข้าใจอย่างแท้จริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงเข้าข้างผู้ใด³⁵ แต่คนใดในทุกชนชาติที่นบสนน และประพฤติชอบธรรม พระองค์ก็ทรงยอมรับผู้นั้น

³⁶พวกท่านรู้ว่าถ้อยคำที่พระองค์ประทานให้กับคนอิสราเอล เมื่อพระองค์ทรงประกาศข่าวประเสริฐเรื่องสันติสุขโดยทางพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทุกคน³⁷ พวกท่านเองก็รู้ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ที่แคว้นยูเดีย เริ่มต้นในแคว้นกาลิลี หลังจากที่โยห์นได้ประกาศการบัพติศมานั้น³⁸ เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับพระเยซูชวชนาซาเร็ธ และการที่พระเจ้าทรงเจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธิ์เดช พระองค์เสด็จออกไปทำความดีและรักษาทุกคนผู้ที่ถูกมารเบียดเบียน เพราะว่าพระเจ้าสถิตกับพระองค์

³⁹พวกเราคือผู้ที่เป็พยานของทุกสิ่งทั้งที่พระองค์ทรงกระทำทั้งในแคว้นยูเดียและในกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูองค์นี้แหละที่พวกเขาฆ่าและแขวนพระองค์ไว้บนต้นไม้⁴⁰ พระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม และทรงให้พระองค์ทรงสำแดง⁴¹ ไม่ได้ทรงสำแดงแก่ทุกคน แต่สำแดงต่อผู้ที่เป็พยานที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ล่วงหน้า คือพวกเราเองที่ได้รับประทานและดื่มกับพระองค์ หลังจากนั้นก็พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว

⁴²พระองค์บัญชาพวกเราให้ออกไปประกาศกับประชาชนและเป็นพยานว่า นี่คือนผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกให้เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย⁴³ บรรดาผู้เผยพระวจนะได้เป็นพยานถึงพระองค์ เพื่อว่าทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะได้รับกรอภัยโทษบาปโดยทางพระนามของพระองค์"

⁴⁴ขณะที่เปโตรยังกล่าวเรื่องนี้อยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาสติกับทุกคนที่ฟังถ้อยคำของเขายู่⁴⁵ บรรดาคนในกลุ่มผู้เชื่อที่เข้าสุหนัตทุกคนที่มากับเปโตรก็พากันประหลาดใจ เพราะของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เทลงมาบนคนต่างชาติด้วย

⁴⁶พวกเขาได้ยินพวกต่างชาติเหล่านี้พูดภาษาต่างๆ และสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงกล่าวว่า⁴⁷ "ใครจะห้ามคนเหล่านี้ที่รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นเดียวกับเราจากการบัพติศมาด้วยน้ำ?"⁴⁸ แล้วเปโตรสั่งให้พวกเขาเริ่มบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ หลังจากนั้น พวกเขาจึงขอให้เปโตรพักอยู่กับพวกเขาเป็นเวลาหลายวัน

11 ¹พวกอัครสาวกและพวกพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดียได้ข่าวว่าคนต่างชาติยอมรับพระวจนะของพระเจ้าด้วย² เมื่อเปโตรขึ้นมาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกคนในกลุ่มที่เข้าสุหนัตก็ต่อว่าเขา³ พวกเขาบอกว่า "ท่านคบหากับพวกคนที่ไม่ใช่สุหนัต และรับประทานอาหารร่วมกับพวกเขา"

⁴แต่เปโตรเริ่มต้นอธิบายเรื่องนั้นให้พวกเขาฟังอย่างละเอียดว่า⁵ "ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังอธิษฐานอยู่ในเมืองยัฟฟา ข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตว่า มีภาษาในของ

เลื่อนลงมา มีลักษณะเป็นแผ่นขนาดใหญ่หย่อนลงมาจากฟ้าโดยมุมทั้งสี่มุมได้หย่อนลงมาจากเขาข้าพเจ้าข้าพเจ้าจึงดูและครุ่นคิดเกี่ยวกับสิ่งนี้ ข้าพเจ้าเห็นสัตว์บกสี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกในอากาศ

⁷แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินพระสุรัสวดีตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เปโตร จงลุกขึ้นฆ่ากินเถิด"⁸ข้าพเจ้าทูลว่า "อย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์หรือเป็นมลทินไม่เคยเข้าปากข้าพระองค์เลย"⁹แต่พระสุรัสวดีนั้นตอบจากฟ้าอีกครั้งว่า "สิ่งที่พระเจ้าถือว่าสะอาด อย่าเรียกว่าเป็นมลทิน"¹⁰สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นสามครั้ง แล้วทุกสิ่งก็ถูกรับขึ้นไปบนฟ้าอีกครั้ง

¹¹ในทันใดนั้น มีชายสามคนมายืนอยู่ที่หน้าบ้านที่พวกเราอาศัยอยู่ พวกเขาถูกส่งมาจากเมืองซีซาร์ยามาหาข้าพเจ้า¹²พระวิญญาณจึงสั่งให้ข้าพเจ้าไปกับพวกเขา แล้วข้าพเจ้าก็ตามพวกเขาไปโดยไม่ลังเล พี่น้องทั้งหกคนนี้ก็ไปกับข้าพเจ้า และพวกเขาก็เข้าไปในบ้านของชายคนนั้น¹³ชายคนนั้นเล่าให้เราฟังว่า เขาได้เห็นทูตสวรรค์ยืนอยู่ในบ้านของเขาอย่างไร และกล่าวกับเขาว่า "จงใช้คนไปที่เมืองยัฟฟาและเชิญซีโมนที่เรียกกันว่าเปโตรมา"¹⁴เขาจะกล่าวถ้อยคำกับพวกท่าน เพื่อที่พวกท่านจะได้รับคำตอบ ทั้งท่านและครอบครัวของท่าน"

¹⁵ในขณะที่ข้าพเจ้าเริ่มต้นพูด พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับพวกเขา ซึ่งเหมือนกับพวกเราในตอนเริ่มแรก¹⁶ข้าพเจ้าจึงระลึกถึงพระดำรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่พระองค์ตรัสว่า "ยอห์นให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่พวกท่านจะได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์"

¹⁷แล้วถ้าพระเจ้าประทานของประทานอย่างเดียวกันแก่พวกเขาเหมือนที่พระองค์ประทานแก่พวกเรา เมื่อพวกเราเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า ข้าพเจ้าเป็นใครที่จะขัดขวางพระเจ้าได้?"¹⁸เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนี้ พวกเขาจึงไม่ทำอะไรจะกล่าวได้ พวกเขาจึงสรรเสริญพระเจ้าว่า "พระเจ้าทรงประทานการกลับใจใหม่เพื่อให้มีชีวิตแก่คนต่างชาติดังนี้"

¹⁹บรรดาคนที่กระจัดกระจายไป เพราะการข่มเหงที่เริ่มต้นด้วยการตายของสเทเฟน ก็ได้กระจัดไปถึงเมืองฟินีเซีย เกาะไซปรัส และเมืองอันท็อก แต่พวกเขาเหล่านั้นก็ถ้อยคำเกี่ยวกับพระเยซูกับชาวยิวเท่านั้น²⁰แต่บางคนในพวกเขาเป็นชาวเกาะไซปรัสและชาวไซรีนมายังเมืองอันท็อกได้บอกข่าวประเสริฐเกี่ยวกับองค์พระเยซูเจ้ากับพวกเขาเป็นภาษากรีกด้วย²¹พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับพวกเขา คนจำนวนมากได้เชื่อและหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

²²ข่าวเกี่ยวกับพวกเขาได้มาถึงหูของคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาจึงส่งบาร์นาบัสไปที่เมืองอันท็อก²³เมื่อเขามาถึงและเห็นของประทานของพระเจ้า เขาก็ยินดี และเขาได้หนุนใจพวกเขาทุกคนให้มั่นคงในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสันติใจ²⁴เพราะบาร์นาบัสเป็นคนดี และเต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ และคนจำนวนมากก็เพิ่มเข้ามาในองค์พระผู้เป็นเจ้า

²⁵บาร์นาบัสจึงไปหาเฮโลที่เมืองการซัส²⁶เมื่อเขาพบเฮโลแล้วก็พาเฮโลมาที่เมืองอันท็อก และท่านทั้งสองก็ประชุมร่วมกับคริสตจักรนั้นตลอดทั้งปีและสั่งสอนคนเป็นจำนวนมาก พวกเขาจึงได้ชื่อว่าคริสตชนครั้งแรกในเมืองอันท็อก

²⁷ในเวลานั้น พวกผู้เผยพระวจนะจากกรุงเยรูซาเล็มได้ลงมาถึงเมืองอันท็อก²⁸คนหนึ่งของพวกเขาที่ชื่อว่าอาคาบัส ได้ยื่นขึ้นพยากรณ์โดยพระวิญญาณว่า จะเกิดการกีดกันอาหารครั้งยิ่งใหญ่ขึ้นทั่วแผ่นดินโลก เรื่องนี้เกิดขึ้นในรัชสมัยจักรพรรดิคลอดิอุส

²⁹ดังนั้น พวกสาวกจึงตกลงใจกันว่าจะเรียกรักกันตามกำลัง และส่งไปช่วยเหลือพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดีย³⁰พวกเขาก็ได้ทำอย่างนั้น พวกเขาส่งเงินไปให้พวกผู้ปกครองโดยฝากไปกับบาร์นาบัสและเฮโล

12 ¹ในเวลานั้นกษัตริย์เฮโรดได้จับกุมบางคนในคริสตจักร เพื่อว่าจะทำการทรมานต่อพวกเขา²เขาย่ายาขอบพี่ชายของยอห์นด้วยดาบ

³หลังจากที่เขาเห็นว่าภรรยาเป็นสิ่งที่พอใจของพวกเขา เขาก็สั่งให้จับกุมเปโตรด้วย เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นในระหว่างเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ⁴หลังจากที่จับเปโตรมาได้แล้วจึงขังเขาไว้ในคุก และจัดให้มีอาหารสี่หมู่ หมู่ละสี่คนคุมเขาไว้ เฮโรดตั้งใจที่จะพาเปโตรออกมาให้ประชาชนหลังจากเทศกาลปัสกาแล้ว

⁵ดังนั้นเปโตรจึงถูกขังไว้ในคุก แต่คริสตจักรได้อธิษฐานเพื่อเขาด้วยใจร้อนรนต่อพระเจ้า⁶ในคืนนั้นก่อนถึงวันที่เฮโรดจะพาเปโตรออกมา เปโตรกำลังนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน ถูกล่ำนด้วยโซ่สองเส้น และมีพวกยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก

⁷ในทันใดนั้น ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏอยู่ข้างๆ เปโตร และมีแสงสว่างส่องลงมาในห้องขังนั้น ทูตสวรรค์นั้นกระตุ้นที่ส้นเท้าของเขาให้ตื่นขึ้น และกล่าวว่า "จงลุกขึ้นเร็วๆ" และโซ่ก็หลุดตกจากมือของเขา⁸ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวกับเขาว่า "จงแต่งตัวและสวมรองเท้า" เปโตรก็ทำตาม ทูตสวรรค์นั้นก็หายลับไปจากเขา "จงสวมเสื้อคลุมแล้วตามเรามา"

⁹ดังนั้นเปโตรจึงตามทูตสวรรค์นั้นออกไป เขาไม่รู้ว่าสิ่งที่ทูตสวรรค์ทำนั้นเป็นความจริง เขาคิดว่าตัวเองกำลังเห็นนิมิต¹⁰หลังจากที่พวกเขาเดินผ่านคนเฝ้ายามชั้นที่หนึ่งและชั้นที่สองไปแล้ว พวกเขามาถึงประตูเหล็ก ทางที่เขาไปในเมือง ประตูบานนั้นก็เปิดออกเอง พวกเขาจึงออกไปและเดินไปตามถนน ทูตสวรรค์นั้นก็หายลับไปจากเขา

¹¹เมื่อเปโตรรู้สึกตัวแล้ว จึงกล่าวว่า "ตอนนี้ข้าพเจ้ารู้แน่แล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ให้มาปล่อยข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของเฮโรด และจากความมุ่งร้ายของพวกเขาวี"¹²เมื่อเขาคิดได้อย่างนั้นแล้ว เขาจึงไปที่บ้านของมารีย์มารดาของยอห์นผู้มีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโก ผู้ที่เชื่อจำนวนมากกำลังประชุมอธิษฐานด้วยกันอยู่

¹³เมื่อเปโตรเคาะประตูขึ้นนอก สาวใช้คนหนึ่งชื่อโรดาออกมาถาม¹⁴เมื่อเธอจำได้ว่าเป็นเสียงของเปโตร ก็ขึ้นชมยินดีมาก แต่แทนที่จะเปิดประตูให้ เธอกลับวิ่งเข้าไปในห้องและบอกว่าเปโตรกำลังยืนอยู่ที่ประตู¹⁵แล้วพวกเขาจึงกล่าวกับเธอว่า "เจ้าเป็นบ้า" แต่เธอยืนยันว่าเป็นเช่นนั้น พวกเขาบอกว่า "นั่นเป็นกृतประจําตัวของเขา"

¹⁶แต่เปโตรยังคงเคาะประตูต่อไป แล้วเมื่อพวกเขาเปิดประตูมาเห็นเปโตรก็อัศจรรย์ใจ¹⁷เปโตรโบกมือให้พวกเขาเงียบ และบอกกับพวกเขาว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพาเขาออกมาจากคุกอย่างไร เขากล่าวว่า "จงบอกเรื่องนี้กับยากอบและพวกพี่น้องให้ทราบ" แล้วเขาก็ออกไปที่อื่น

¹⁸เมื่อถึงรุ่งเช้า พวกทหารพากันตกใจอย่างมากเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเปโตร¹⁹หลังจากที่เฮโรดทรงตามหาเปโตรไม่พบ เขาจึงได้สวนพวกคนเฝ้ายามและสั่งให้ประหารชีวิต แล้วเขาได้ลงมาจากแคว้นยูเดียไปยังเมืองซีซารียาและพักอยู่ที่นั่น

²⁰เฮโรดกริ้วอย่างมากต่อชาวเมืองไทโรและชาวเมืองไซดอน ชาวเมืองจึงพากันไปหาเขา พวกเขาได้เกลี้ยกล่อมบัลลังก์ของกษัตริย์ให้ช่วยพวกเขา พวกเขาขอทำไมตรีกัน เพราะเมืองของพวกเขาต้องได้รับอาหารจากเมืองของกษัตริย์องค์นั้น²¹เมื่อถึงวันนัดหมาย เฮโรดทรงเครื่องกษัตริย์และประทับบนบัลลังก์ เขากล่าวคำปราศรัยต่อคนเหล่านั้น

²²ผู้คนตะโกนว่า "นี่เป็นเสียงของพระเจ้า ไม่ใช่เสียงของมนุษย์"²³ในทันใดนั้น กृतสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทำให้เขาป่วยเป็นโรคร้ายแรง เพราะเขาไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า แล้วเขาก็ถูกนอนกักกันและสิ้นชีวิต

²⁴แต่พระวอนะของพระเจ้าได้เจริญขึ้นและแพร่ขยายออกไป²⁵หลังจากบาร์นาบัสกับเซโลทำการกิจในกรุงเยรูซาเล็มสำเร็จแล้ว พวกเขาก็กลับจากที่นั่น พาย่อนที่มียี่ห้อหนึ่งว่ามาระโกไปด้วย

13 ¹เวลานั้นมีบางคนที่เป็นผู้เผยพระวอนะและอาจารย์ในคริสตจักรอันติโอก พวกเขาคือ บาร์นาบัส สิเมโอน (ที่เรียกว่านิเกอร์) ลูสิอัสชาวไซริน มานาเอน (ผู้ที่ได้รับการเลี้ยงดูมาด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง) และเซโล²ขณะที่พวกเขากำลังมีสการองค์พระผู้เป็นเจ้าและถืออดอาหาร พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า "จงตั้งบาร์นาบัสกับเซโลไว้สำหรับงานนั้นที่เราเรียกให้พวกเขาทำ"³หลังจากที่พวกเขาถืออดอาหาร อธิษฐานและวางมือบนตัวของคนที่ทั้งสองแล้ว พวกเขาก็จ้างส่งเขาทั้งสองไป

⁴ดังนั้นบาร์นาบัสและเซโลเชื้อฟังพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงส่งไปที่เมืองเซลุเซีย จากนั้นพวกเขาแล่นเรือไปยังเกาะไซปรัส⁵เมื่อพวกเขาอยู่ในเมืองซาลามิส พวกเขาประกาศพระวอนะของพระเจ้าในธรรมศาลาของพวกยิว พวกเขาได้ย่อนที่ชื่อมาระโกไปเป็นผู้ช่วยของพวกเขาด้วย

⁶เมื่อพวกเขาเดินไปทั่วทั้งเกาะจนมาถึงเมืองปาโฟสแล้ว พวกเขาได้พบกับชาวยิวคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีเวทย์มนต์และเป็นผู้เผยพระวอนะเท็จที่มีชื่อว่า บาร์เยซุ⁷ผู้มีเวทย์มนต์คนนั้นคบหาอยู่กับผู้สำเร็จราชการ เซอร์จีอัส เปาสัสซึ่งเป็นคนฉลาดรอบรู้ ชายคนนี้เชิญบาร์นาบัสกับเซโลมาพบ เพราะเขาอยากฟังพระวอนะของพระเจ้า⁸แต่เอสิมาส "ผู้มีเวทย์มนต์" (เป็นคำแปลชื่อของเขา) ขัดขวางพวกเขาทั้งสอง เขาพยายามไม่ให้ผู้สำเร็จราชการเชื่อ

⁹แต่เซโลที่มียี่ห้อหนึ่งว่าเปาโลเติมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และจ้องมองดูเอสิมาส¹⁰แล้วกล่าวว่า "เจ้าลูกของมารร้าย เจ้าเติมด้วยอุบายและความชั่วร้ายทุกอย่าง เจ้าเป็นศัตรูกับความชอบธรรมทุกอย่าง เจ้าจะไม่หยุดบิดเบือนทางตรงไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ?

¹¹ดูเถิด พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่เหนือเจ้า เจ้าจะกลายเป็นคนตาบอด เจ้าจะมองไม่เห็นดวงอาทิตย์ชั่วระยะหนึ่ง" ในทันใดนั้น ความมืดมัวก็เกิดกับเอสิมาส เขาก็จ้างหนีไปรอบๆ เพื่อขอให้คนช่วยเขาไป¹²เมื่อผู้สำเร็จราชการได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เขาก็เชื่อ เพราะเขาอัศจรรย์ใจในคำสอนเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้า

¹³แล้วเปาโลกับพวกของเขาก็แล่นเรือออกจากเมืองปาโฟสมาถึงเมืองเปอร์กาในแคว้นปัมฟีเลีย แต่ย่อนได้ละจากพวกเขาเพื่อกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม¹⁴เปาโลและพวกของเขาเดินทางจากเมืองเปอร์กาไปยังเมืองอันติโอกในแคว้นบิสิเดีย ที่นั่นพวกเขาได้เข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตแล้วนั่งลง¹⁵หลังจากอ่านพระบัญญัติและคำของผู้เผยพระวอนะแล้ว บรรดานายธรรมศาลาจึงใช้คนไปบอกกับพวกเขาว่า "พี่น้องเอ๋ย ถ้าพวกท่านมีถ้อยคำหนุนใจให้กับคนที่นี้ ก็ขอให้พูดเถิด"

¹⁶ดังนั้นเปาโลจึงยืนขึ้นและโบกมือ เขากล่าวว่า "ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล และท่านทั้งหลายที่ยำเกรงพระเจ้า ของฟ้งเกิด¹⁷พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนี้ได้ทรงเลือกพวกบรรพบุรุษของเราไว้ และทำให้มีจำนวนคนมากมายในขณะที่ยำอาศัยอยู่ในแผ่นดินของประเทศอียิปต์ และพระองค์ทรงนำพวกเขาออกมาด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์¹⁸พระองค์ทรงจัดหาสิ่งที่จำเป็นให้กับพวกเขาในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาประมาณสี่สิบปี

¹⁹หลังจากที่พระองค์ได้ทำลายเจ็ดชนชาติในแผ่นดินคานาอันแล้ว พระองค์ก็ประทานแผ่นดินของคนเหล่านั้นให้กับชนชาติของเราให้เป็นมรดก²⁰เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเมื่อสี่ร้อยห้าสิบปีมาแล้ว หลังจากนั้นพระเจ้าได้ผู้วินิจฉัยให้แก่พวกเขาจนถึงสมัยของซาอูลผู้เผยพระวอนะ

²¹แล้วประชาชนได้ร้องขอให้กษัตริย์ และพระเจ้าจึงทรงให้ซาอูลบุตรคีซจากเผ่าเบนยามินแก่พวกเขา เป็นกษัตริย์เป็นเวลาสี่สิบปี²²หลังจากที่พระเจ้าทรงถอดเขาออกจากการเป็นกษัตริย์ พระองค์ทรงยกดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของพวกเขา พระเจ้าตรัสถึงดาวิดว่า 'เราพบว่าดาวิดบุตรของเจสซีเป็นคนที่เราชอบใจที่จะทำทุกสิ่งที่เราประสงค์ให้เขาทำ'

²³พระเจ้าประทานพระผู้ช่วยให้รอดของชนชาติอิสราเอลคือพระเยซูจากเชื้อสายของดาวิดตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้²⁴ เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นก่อนที่พระเยซูเสด็จมา ยอห์นได้ประกาศถึงบัพติศมาที่แสดงถึงการกลับใจใหม่ต่อชนชาติอิสราเอลทุกคนแล้ว²⁵ ขณะที่ยอห์นกำลังเสร็จสิ้นภารกิจของเขา เขากล่าวว่า 'พวกท่านคิดว่าข้าพเจ้าเป็นใคร? ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้นั้น แต่ต้องฟังเถิด ผู้ที่มากภายหลังข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าไม่คู่ควรจะแก้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์'

²⁶พี่น้องทั้งหลายที่เป็นลูกหลานของเชื้อสายของอับราฮัม และพวกคนที่อยู่ท่ามกลางพวกท่านที่นับถือพระเจ้า ถ้อยคำแห่งความรอดนี้ได้ส่งมาถึงเรา²⁷ เพราะพวกคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และผู้ครอบครองของพวกเขารู้จักพระองค์ และพวกเขาก็ให้ถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะที่อ่านกันทุกวันสะบาโตสำเร็จโดยการกล่าวโทษพระองค์

²⁸ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่พบความผิดใดที่มีโทษถึงตายในพระองค์ พวกเขายังขอให้ปัสดาสให้ประหารพระองค์²⁹ เมื่อพวกเขากำทุกอย่างสำเร็จตามที่เขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์แล้ว พวกเขายังเอาพระศพลงมาจากต้นไม้และวางพระศพไว้ในอุโมงค์

³⁰แต่พระเจ้าได้ทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย³¹ บรรดาคนที่อยู่กับพระองค์จากแคว้นกาลิลีจนถึงกรุงเยรูซาเล็มจึงได้เห็นพระองค์เป็นเวลาหลายวัน คนเหล่านี้ก็ยังเป็นพยานของพระองค์ต่อผู้คน

³²ดังนั้นพวกเราจึงกล่าวบอกพวกท่านเรื่องข่าวประเสริฐเกี่ยวกับพระสัญญาที่พระเจ้าได้ทำไว้กับบรรพบุรุษของพวกเรา³³ พระเจ้าทรงทำให้พระสัญญาเหล่านี้สำเร็จเพื่อพวกเราเป็นผู้เป็นลูกหลานของพวกเรา ในการทำให้พระเยซูทรงเป็นขึ้นมาจากชีวิต เรื่องนี้ได้เขียนไว้ในพระธรรมสดุดีบทที่สองว่า 'เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้เป็นบิดาของเจ้า'³⁴ แล้วยังกล่าวถึงความจริงที่พระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตายเพื่อที่พระกายของพระองค์จะไม่เน่าเปื่อย พระองค์ตรัสดังนั้นว่า 'เราจะให้พระพรบริสุทธิ์และมั่นคงที่สัญญาไว้กับดาวิดแก่เจ้า'

³⁵นี่คือเหตุผลที่เขายังกล่าวไว้ในพระธรรมสดุดีบทอื่นๆ ไว้ด้วยว่า 'พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่า'³⁶ เพราะหลังจากที่ดาวิดได้ปรนนิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าในช่วงอายุของเขาแล้ว เขาก็ล่วงหลับไป และถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของเขา แล้วก็นำเปื่อยไป³⁷ แต่พระองค์ผู้ที่พระเจ้าทรงทำให้เป็นขึ้นมานั้นไม่เน่าเปื่อย

³⁸เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย ขอให้พวกท่านรู้เถิดว่า โดยชายผู้หนึ่งที่ประกาศการยกโทษบาปให้แก่พวกท่าน³⁹ โดยพระองค์ทุกคนที่เชื่อก็นับว่าเป็นคนชอบธรรมจากทุกสิ่งที่พระบัญญัติของโมเสสทำให้พวกท่านเป็นคนชอบธรรมไม่ได้

⁴⁰เพราะฉะนั้นจงระวังให้ดี เพื่อว่าคำที่ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้จะไม่เกิดขึ้นกับพวกท่าน คือ⁴¹ 'ดูเถิด เจ้าพวกหมื่นประมาท จงอัศจรรย์ใจและพิณาศ เพราะเรากำลังทำงานในวันเวลาของพวกเจ้า งานที่พวกเจ้าจะไม่เชื่อ แม้ว่าจะมีคนประกาศกับเจ้า'

⁴²ขณะที่เปาโลและบารนาบัสจากไป พวกเขาได้อ้อนวอนให้เขาสองคนกล่าวถ้อยคำอย่างเดียวกันอีกในวันสะบาโตหน้า⁴³ เมื่อการประชุมในวันสะบาโตเลิกแล้ว พวกยิวและคนที่เข้าจารีตยิวที่นับถือพระเจ้าหลายคนจึงตามเปาโลและบารนาบัส เขาสองคนได้พูดคุยนัดหมายใจให้พวกเขาดำรงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า

⁴⁴ในวันสะบาโตต่อมา คนในเมืองเกือบทั้งหมดก็มาประชุมกันเพื่อที่จะฟังพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า⁴⁵ เมื่อพวกเขายืนฟังชน พวกเขาก็เต็มด้วยความอิจฉา และพูดคิดคำที่เปาโลพูด และพูดหมิ่นประมาทเขา

⁴⁶แต่เปาโลและบารนาบัสพูดด้วยใจกล้าหาญว่า "เป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้พวกท่านฟังก่อน แต่เมื่อพวกท่านได้ปฏิเสธและตัดสินตัวเองว่าไม่สมควรที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์ ดูเถิด เราจะหันไปหาคนต่างชาติ"⁴⁷ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่งเราว่า 'เราตั้งเจ้าไว้ให้เป็นแสงสว่างสำหรับคนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะได้นำความรอดไปจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก'

⁴⁸เมื่อคนต่างชาติได้ยินดังนั้นต่างก็ชื่นชมยินดี และสรรเสริญพระวจนะของพระเจ้า คนมากมายที่ได้กำหนดไว้เพื่อให้ได้รับชีวิตนิรันดร์ก็เชื่อ⁴⁹ พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็แพร่ออกไปทั่วตลอดเขตแดนนั้น

⁵⁰แต่พวกยิวได้ยุยงให้บรรดาสตรีที่เป็นคนสำคัญและนับถือพระเจ้า กับพวกผู้ชายที่เป็นผู้นำของเมืองนั้น พวกเขายูยงให้ทำการข่มเหงเปาโลกับบารนาบัส และขับไล่พวกเขาทั้งสองออกไปจากเมืองนั้น⁵¹ เปาโลกับบารนาบัสจึงสะบัดผงคอออกจากเท้าต่อพวกเขา แล้วพวกเขาก็ไปยังเมืองอิกอนิอุม⁵² และพวกสาวกก็เต็มด้วยความชื่นชมยินดี และเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

14 ¹ในเมืองอิกอนิอุมที่เปาโลและบารนาบัสพากันเข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว และกล่าวเกี่ยวกับทางนั้น ซึ่งทำให้ทั้งพวกยิวและพวกกรีกจำนวนมากเชื่อ² แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อฟังได้ยุยงพวกต่างชาติให้คิดร้ายต่อพวกพี่น้อง

³เหตุฉะนั้นพวกเขาสองจึงพักอยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน ประกาศด้วยใจกล้าหาญด้วยฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในขณะที่พระองค์ทรงรับรองถ้อยคำแห่งพระคุณของพระองค์ พระองค์ทรงทำโดยประทานหมายสำคัญและการอัศจรรย์ด้วยมือของเปาโลและบารนาบัส⁴ แต่ชาวเมืองนั้นได้แยกออกเป็นสองพวก บางคนอยู่ฝ่ายพวกยิว และบางคนอยู่ฝ่ายพวกอัครทูต

⁵เมื่อพวกต่างชาติและพวกยิวพยายามยุยงพวกผู้นำให้ข่มเหงและเอาหินขว้างเปาโลและบารนาบัส⁶ พวกเขาสองได้ทราบเรื่องนี้จึงหนีไปยังแคว้นลิกาโอเนีย เมืองลิสตราและเมืองเดอร์บี และเขตแดนที่อยู่โดยรอบ⁷ แล้วพวกเขาก็ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น

⁸ที่เมืองลิสตรา มีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ เก้าของเขามิมีแรง ซึ่งเป็นคนง่อยมาตั้งแต่กำเนิดที่ยังไม่เคยเดินเลย ชายคนนี้ฟังคำที่เปาโลพูด เปาโลจึงมองดูเขา และเห็นว่ามีความเชื่อพอที่จะได้รับการรักษาให้หายได้¹⁰ เปาโลจึงบอกเขาด้วยเสียงดังว่า "จงลุกขึ้นยืน" ชายคนนั้นก็กระโดดขึ้นและเดินไปรอบๆ

¹¹เมื่อฝูงชนเห็นสิ่งที่เปาโลทำ พวกเขาจึงพากันร้องเป็นภาษาลัทธิโอเนียว่า "พวกพระได้แปลงเป็นมนุษย์ลงมาหาเราแล้ว"¹² พวกเขาเรียกบาร์นาบัสว่า "พระซุส" และเรียกเปาโลว่า "พระเฮอริเมส" เพราะเปาโลเป็นคนพูด¹³ บุริศติของพระซุสที่มีพระวิหารอยู่นอกเมืองนั้นได้นำโคและพวงมาลัยมาที่ประตูเมือง เขาและฝูงชนต้องการถวายเครื่องบูชา

¹⁴แต่เมื่อพวกอัครทูต บาร์นาบัสและเปาโลได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาก็ฉีกเสื้อผ้าของตนแล้วรีบเข้าไปในฝูงชน ร้องว่า¹⁵ "ทำไมพวกท่านจึงทำเช่นนี้? พวกเราก็เป็นมนุษย์ที่มีความรู้สึกเช่นเดียวกับพวกท่าน พวกเรานำข่าวประเสริฐมาเพื่อให้พวกท่านกลับใจจากสิ่งที่ไร้ประโยชน์เหล่านี้ แล้วหันกลับไปหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลกและทะเล และทุกสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น"¹⁶ ในยุคก่อนๆ พระองค์ทรงปล่อยให้ประชาชาติต่างๆ ประพฤติตามทางของตนเอง

¹⁷แต่พระองค์ยังทรงไม่ให้พระองค์เองขาดพยาน ในการที่พระองค์ทรงกระทำสิ่งดี และปรานีพ้นตจากฟ้าให้แก่พวกท่าน และเกิดผลตามฤดูกาล ทรงทำให้ท่านอิ่มด้วยอาหารและความยินดี"¹⁸ ถึงแม้ว่าเปาโลและบาร์นาบัสจะกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ ก็ไม่สามารถห้ามฝูงชนมาถวายเครื่องบูชาแก่พวกเขาได้

¹⁹แต่พวกยิวบางคนมาจากเมืองอันทิโอกและเมืองอโคนีอุมได้ชักชวนฝูงชนแล้ว พวกเขาเอาหินขว้างเปาโลและลากเขาออกไปนอกเมือง คิดว่าเขาตายแล้ว²⁰ แต่พวกสาวกได้ยืนล้อมรอบเขาไว้ เขาก็ลุกขึ้นแล้วเข้าไปในเมือง วันต่อมาเขาไปยังเมืองเดอร์บีกับบาร์นาบัส

²¹หลังจากที่พวกเขาทั้งสองประกาศข่าวประเสริฐในเมืองนั้นและทำให้คนจำนวนมากเป็นสาวก พวกเขาทั้งสองก็กลับไปยังเมืองลิสตรา แล้วไปยังเมืองอโคนีอุม แล้วไปยังเมืองอันทิโอก²² พวกเขาทั้งสองทำให้จิตใจของพวกสาวกเข้มแข็งขึ้น และหนุนใจพวกเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อว่า "พวกเราต้องทนต่อความทุกข์ยากลำบากมากมายในการเข้าไปสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้า"

²³เมื่อพวกเขาทั้งสองแต่งตั้งพวกผู้ปกครองให้กับคริสตจักรทุกแห่งแล้ว ก็อธิษฐานและถืออดอาหาร พวกเขาทั้งสองมอบคนเหล่านั้นไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่พวกเขาเชื่ออยู่²⁴ แล้วพวกเขาทั้งสองเดินทางผ่านแคว้นปิสิดียมายังแคว้นปัมฟีเลีย²⁵ เมื่อพวกเขาทั้งสองกล่าวพระวจนะในเมืองเปอร์กาแล้ว พวกเขาก็ตกลงไปยังเมืองอิกกาเลีย²⁶ จากที่นั่นพวกเขาแล่นเรือมายังเมืองอันทิโอก ซึ่งเป็นเมืองที่มอบท่านทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้าให้ทำงานนั้นที่พวกเขาทั้งสองได้ทำสำเร็จแล้ว

²⁷เมื่อพวกเขาทั้งสองมาถึงเมืองอันทิโอก และประชุมร่วมกันในคริสตจักร พวกเขาทั้งสองได้เล่าถึงทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำกิจกับพวกเขา และในการที่พระองค์ทรงเปิดประตูแห่งความเชื่อให้กับพวกต่างชาติ²⁸ พวกเขาพักอาศัยอยู่กับพวกสาวกเป็นเวลานาน

15 ¹มีบางคนลงมาจากแคว้นยูเดียถึงอันทิโอก และได้สอนพี่น้องว่า "ถ้าพวกท่านไม่เข้าสุหนัตตามธรรมเนียมของโมเสส พวกท่านจะรอดไม่ได้"² เมื่อเปาโลและบาร์นาบัสได้เผชิญหน้าและโต้เถียงกับคนเหล่านั้นแล้ว พวกพี่น้องจึงตัดสินใจว่าเปาโล บาร์นาบัส และคนอื่นๆ บางคนควรจะขึ้นไปหาพวกอัครทูต และพวกผู้ปกครองที่กรุงเยรูซาเล็มเกี่ยวกับปัญหาเรื่องนี้

³เพราะเหตุนี้ คริสตจักรจึงส่งคนเหล่านั้นไป ขณะที่เดินทางผ่านแคว้นฟีนิเซียและแคว้นสะมาเรีย และประกาศเรื่องราวของพวกต่างชาติ พวกเขาทำให้พี่น้องทุกคนชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง⁴ เมื่อพวกเขามาถึงกรุงเยรูซาเล็ม คริสตจักรและพวกอัครทูต และพวกผู้ปกครองก็มาต้อนรับพวกเขา แล้วพวกเขาได้เล่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงกระทำร่วมกับพวกเขา

⁵แต่มีบางคนในพวกฟาริสีที่เชื่อ ยืนขึ้นกล่าวว่า "มีความจำเป็นที่พวกเขาต้องเข้าสุหนัตและสั่งพวกเขาให้ถือปฏิบัติตามธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส"⁶ ดังนั้นพวกอัครทูตและพวกผู้ปกครองจึงได้ประชุมกันเพื่อพิจารณาในเรื่องนี้

⁷หลังจากที่ได้ถกเถียงกันมากแล้ว เปโตรจึงยืนขึ้นกล่าวกับพวกเขาว่า "พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านทราบอยู่แล้วว่านานมาแล้ว พระเจ้าได้ทรงเลือกข้าพเจ้าท่ามกลางพวกท่าน เพื่อที่จะกล่าวถ้อยคำแห่งข่าวประเสริฐให้พวกต่างชาติฟังและเชื่อ⁸ พระเจ้าผู้ทรงทราบใจมนุษย์ ได้ทรงรับรองพวกเขา ด้วยการประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่พวกเขาเหมือนอย่างทรงประทานให้กับพวกเรา⁹ และพระองค์ไม่ได้ถือว่ามีความแตกต่างกันระหว่างพวกเรากับพวกเขา ในการชำระใจพวกเขาด้วยความเชื่อ

¹⁰เพราะฉะนั้น ตอนนี้ทำไมพวกท่านจึงทดสอบพระเจ้า โดยวางแอกไว้บนคอของพวกสาวก ซึ่งบรรพบุรุษของพวกเราหรือพวกเราเองแบกไม่ไหว?¹¹ แต่พวกเราเชื่อว่า พวกเราได้รับความรอดโดยพระคุณขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า เช่นเดียวกับพวกเขา"

¹²คนทั้งหลายก็นิ่งเงียบ ในขณะที่พวกเขาฟังบาร์นาบัสกับเปาโลเล่าเรื่องหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆ ที่พระเจ้าทรงกระทำกิจผ่านพวกเขาทั้งสอง

¹³หลังจากที่พวกเขาทั้งสองกล่าวจบแล้ว ยากอบจึงกล่าวว่า "พี่น้องทั้งหลาย ขอจงฟังข้าพเจ้า¹⁴ ซีโมนได้บอกไว้ว่า พระเจ้าผู้ทรงพระคุณได้ทรงช่วยพวกต่างชาติครั้งแรก เพื่อที่จะนำชนกลุ่มหนึ่งออกจากพวกเขาเพื่อพระนามของพระองค์

¹⁵คำของผู้เผยพระวจนะก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่มีเขียนไว้ว่า¹⁶ "ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ เราจะกลับมา และเราจะสร้างแท่นที่ของดาวิดที่พังลงขึ้นมาใหม่

เราจะตั้งขึ้นใหม่และฟื้นฟูซากปรักหักพังของมัน¹⁷ ดังนั้นเพื่อคนที่เหลืออยู่จะแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า รวมทั้งพวกต่างชาติทั้งหมดที่ออกนามของเรา¹⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้แจ้งเหตุการณ์เหล่านี้ให้ทราบตั้งแต่สมัยโบราณตรัสไว้อย่างนี้

¹⁹เพราะเหตุนี้ ตามความเห็นของข้าพเจ้า พวกเราไม่ควรค่าความลำบากให้แก่พวกต่างชาติที่หันกลับมาหาพระเจ้า²⁰ แต่ให้พวกเราเขียนไปถึงพวกเขาว่า พวกเขาต้องงดเว้นจากสิ่งที่เป็นมลทินของรูปเคารพ จากการล่วงประเวณี และจากการกินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และจากการกินเลือด²¹ ตั้งแต่ชนรุ่นเก่า มีคนในทุกเมืองที่ประกาศ และอ่านเรื่องของโมเสสในธรรมศาลาทุกวันสะมาโต

²²จากนั้นพวกอัครทูต และพวกผู้ปกครอง และทุกคนในคริสตจักรก็เห็นชอบที่จะเลือกยูดาสที่เรียกว่าบารซอบาสกับซิลาสผู้เป็นคนสำคัญของคริสตจักร และส่งพวกเขาไปยังเมืองอันท็อกพร้อมกับเปาโลและบารนาบัส²³ พวกเขาได้เขียนว่า "บรรดากำนันอัครทูต ผู้ปกครองและพี่น้อง ขอส่งคำทักทายมายังพี่น้องชาวต่างชาติในเมืองอันท็อก แคว้นซีเรียและแคว้นซีลีเซีย

²⁴พวกเราได้ยืนยันว่า มีบางคนจากพวกเรา ที่พวกเราไม่ได้ให้คำสั่งเช่นนั้นไป และสร้างความยุ่งยากให้แก่พวกท่านด้วยคำสอนที่ทำให้พวกท่านลำบากใจ²⁵ ดังนั้นเพื่อจะเป็นการดีต่อพวกเราทุกคน จึงเห็นพ้องกันที่จะเลือกบางคนและส่งพวกเขาไปหาพวกท่าน พร้อมกับบารนาบัสและเปาโลผู้ที่รักของพวกเรา²⁶ ผู้ที่ยอมเสี่ยงชีวิตเพื่อพระนามขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเรา

²⁷เพราะฉะนั้น พวกเราจึงส่งยูดาสกับซิลาสมา ผู้ที่จะบอกเรื่องเดียวกันนี้แก่พวกท่าน²⁸ เพราะจะเป็นการดีต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และต่อพวกเราที่จะไม่วางภาระหนักไว้บนพวกท่านเกินกว่าสิ่งที่จำเป็นเหล่านี้²⁹ คือให้พวกท่านงดเว้นเสียจากการกินอาหารที่บูชารูปเคารพ การกินเลือด และการกินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และการล่วงประเวณี ถ้าพวกท่านละเว้นจากสิ่งเหล่านี้ ก็จะได้กับพวกท่าน ขอให้เป็นผู้สุขเถิด"

³⁰ดังนั้นเมื่อพวกเขาออกจากกันแล้ว คนเหล่านั้นจึงลงมายังเมืองอันท็อก หลังจากที่ได้ประชุมกับคนทั้งปวงแล้ว พวกเขาก็มอบจดหมายฉบับนั้นให้³¹ เมื่อพวกเขาได้อ่านแล้ว พวกเขาก็ชื่นชมยินดี เพราะคำหนุนใจนั้น³² ยูดาสกับซิลาสเป็นผู้เผยพระวจนะด้วย ก็ได้กล่าวคำหนุนใจพี่น้องด้วยถ้อยคำมากมาย และทำให้พวกเขาเข้มแข็งขึ้น

³³หลังจากที่พวกเขาใช้เวลาช่วงหนึ่งที่นั่น พวกพี่น้องก็ส่งท่านทั้งสองกลับมาหาคนเหล่านั้นที่ส่งพวกเขาไปด้วยสันติสุข³⁴ แต่การที่ซิลาสยังคงอยู่ที่นั่นย่อมเป็นเรื่องดี³⁵ แต่เปาโลและบารนาบัสยังคงอาศัยอยู่ในเมืองอันท็อกด้วยกันกับคนอื่น ๆ อีกมากมาย พวกเขาได้สั่งสอนและประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า

³⁶หลายวันต่อมา เปาโลกล่าวกับบารนาบัสว่า "ให้เรากลับไปกันเถอะ และเยี่ยมเยียนพี่น้องในทุกเมืองที่เราได้ประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า และดูว่าพวกเขาเป็นอย่างไรบ้าง"³⁷ บารนาบัสต้องการพายอนที่มีชื่อว่ามาระโกไปด้วย³⁸ แต่เปาโลคิดว่าไม่ควรพามาระโกไป เพราะมาระโกได้ละทิ้งพวกเขาทั้งสองในแคว้นปัมฟีเลีย และไม่ได้ไปทำงานกับพวกเขา

³⁹แล้วมีการโต้เถียงกันอย่างรุนแรง จนพวกเขาทั้งสองต้องแยกจากกัน บารนาบัสจึงพามาระโกไปกับเขาลงเรือไปยังเกาะไซปรัส⁴⁰ แต่เปาโลเลือกซิลาส และออกเดินทางไป หลังจากที่เขาทั้งสองได้มอบพวกเขาทั้งสองไว้ในพระคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้า⁴¹ แล้วเขาก็เข้าไปในแคว้นซีเรีย กับแคว้นซีลีเซีย กล่าวหนุนใจคริสตจักรให้เข้มแข็ง

16 ¹เปาโลมายังเมืองเดอร์บี กับเมืองลิสตราด้วย และดูเถิด มีสาวกคนหนึ่งชื่อทิโมธีอยู่ที่นั่น มารดาของเขาเป็นผู้เชื่อชาวยิว บิดาของเขาคือชาวกรีก² ทิโมธีมีชื่อเสียงดีในพวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองลิสตรา และเมืองอโคนิอุม³ เปาโลต้องการพาทิโมธีเดินทางไปกับเขา ดังนั้นเขาจึงให้ทิโมธีเข้าสุหนัต เพราะเห็นแก่พวกยิวที่อยู่ในเมืองเหล่านั้น เพราะพวกเขาทุกคนรู้ว่ามีบิดาของทิโมธีเป็นชาวกรีก

⁴ขณะที่พวกเขาเดินทางไปตามเมืองต่างๆ ในระหว่างทาง พวกเขาได้ส่งคำสั่งที่พวกอัครทูตและพวกผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มได้เขียนไว้ ให้แก่คริสตจักรทั้งหลาย เพื่อให้พวกเขาปฏิบัติตาม⁵ เพราะเหตุนี้ คริสตจักรจึงเข้มแข็งขึ้นในความเชื่อ และมีคนเพิ่มขึ้นทุกๆ วัน

⁶เปาโลและพวกของเขาเดินทางไปที่เขตแคว้นฟรีเจียและแคว้นกาลาเทีย เนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงห้ามพวกเขาไม่ให้ประกาศพระวจนะในแคว้นเอเซีย⁷ เมื่อพวกเขามาใกล้แคว้นมิเซียแล้ว พวกเขาก็พยายามเข้าไปยังแคว้นมิธีเนีย แต่พระวิญญาณของพระเยซูทรงยับยั้งพวกเขาไว้⁸ ดังนั้นพวกเขาจึงเดินทางผ่านแคว้นมิเซียลงมายังเมืองโตรอัส

⁹เปาโลได้เห็นนิมิตในตอนกลางคืน มีชายชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอยู่ที่นั่น ร้องเรียกเขา แล้วกล่าวว่า "ขอมาช่วยเราในแคว้นมาซิโดเนียด้วย"¹⁰ เมื่อเปาโลได้เห็นนิมิตนั้นแล้ว พวกเขาก็ออกเดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนียทันที ตามที่พระเจ้าทรงเรียกพวกเขาไปประกาศข่าวประเสริฐกับคนเหล่านั้น

¹¹เพราะเหตุนี้ พวกเราจึงลงเรือออกจากเมืองโตรอัสมุ่งตรงไปยังเมืองซาโมรรัส และวันรุ่งขึ้นพวกเราได้มาถึงเมืองเนอาโปลิส¹² จากนั้นพวกเราเดินทางไปยังเมืองฟิลิปปีที่เป็นเมืองที่สำคัญที่สุดในเขตแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นอาณานิคมของโรมัน พวกเราจึงพักอาศัยอยู่ในเมืองนี้เป็นเวลาหลายวัน¹³ ในวันสะบาโต พวกเราออกไปที่ประตูเมืองที่อยู่ริมแม่น้ำ ที่พวกเราคิดว่าจะมีสถานที่สำหรับอธิษฐาน พวกเราจึงนั่งสนทนากับพวกผู้หญิงที่พากันมาด้วยกัน

¹⁴ผู้หญิงคนหนึ่งชื่อลิดเดีย เป็นคนขายผ้าสีม่วงที่มาจากเมืองธียาคีราเป็นผู้ที่นับถือพระเจ้าได้ฟังพวกเราอยู่ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดใจของเธอให้สนใจ ถ้อยคำที่เปาโลพูด¹⁵ เมื่อเธอและครอบครัวของเธอรับบัพติศมาแล้ว เธอขอร้องพวกเราว่า "ถ้าพวกท่านเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ขอเชิญพวกท่านมาที่บ้านของข้าพเจ้าและพักอยู่ที่นั่นเถิด" แล้วเธอก็ชักชวนพวกเรา

¹⁶ต่อมา ขณะที่พวกเขากำลังยังไปสำหรับอธิษฐานแห่งหนึ่ง มีหญิงสาวคนหนึ่งที่มีวิญญาณหมอเข้าสิงได้มาพบกับพวกเขา เธอทำให้พวกเจ้านายของเธอได้เงินอย่างมากมาโดยการทำนาย ¹⁷ผู้หญิงคนนี้เดินตามเปาโลกับพวกเขาไป ร้องตะโกนว่า "คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าสูงสุด ท่านเหล่านี้มาประกาศทางแห่งความรอดให้กับพวกท่าน" ¹⁸เธอทำอย่างนี้อยู่เป็นเวลาหลายวัน จนเปาโลรู้สึกรำคาญเธอมาก จึงหันไปสั่งกับวิญญาณนั้นว่า "ข้าสั่งเจ้าในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า ให้ออกไปจากเธอเดี๋ยวนี้" และมีคนก็ออกไปทันที

¹⁹เมื่อพวกเจ้านายของเธอเห็นว่าหมดหวังจะได้เงินอีกแล้ว พวกเขาก็จับเปาโลกับสิลาสและุดลากมายังที่ว่าการเมืองอยู่ต่อหน้าพวกเจ้านายที่ ²⁰เมื่อพวกเขาพากันทั้งสองมาถึงพวกเจ้านายที่ปกครองแล้วกล่าวว่า "คนเหล่านี้เป็นพวกยิว และกำลังทำความยุ่งยากให้กับเมืองนี้" พวกเขาสั่งสอนสิ่งที่ต้องห้ามสำหรับเราที่เป็นชาวโรมันที่ไม่ควรจะได้รับหรือปฏิบัติเลย"

²²แล้วฝูงชนลุกฮือขึ้นเล่นงานเปาโลกับสิลาส พวกเจ้านายที่ปกครองก็ฉีกเสื้อผ้าของเขาทั้งสองออก และสั่งให้เขียนพวกเขาด้วยไม้ ²³เมื่อพวกเขาเขียนพวกท่านไปหลายที พวกเขาก็จับท่านทั้งสองเข้าไปในคุก และกำชับนายคุกให้ดูแลอย่างเข้มงวด ²⁴หลังจากได้รับคำสั่ง นายคุกได้จับเขาทั้งสองไปขังไว้ในคุกชั้นใน และเอาเท้าของพวกเขาลงโซ่ไว้

²⁵เวลาประมาณเที่ยงคืน ขณะที่เปาโลกับสิลาสกำลังอธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า และพวกนักโทษคนอื่นๆ กำลังฟังอยู่ ²⁶ในคืนนั้นก็เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรงจนรากคุสสะเทือน และประตูคุกก็เปิดออกทุกบาน โซ่ก็หลุดออกจากทุกคน

²⁷นายคุกจึงตื่นขึ้นมามองเห็นประตูคุกเปิดออก เขาชักดาบขึ้นมาเพื่อจะฆ่าตัวตาย เพราะเขาคิดว่านักโทษหนีไปหมดแล้ว ²⁸แต่เปาโลตะโกนเสียงดังว่า "อย่าทำร้ายตัวเองเลย เพราะเราทุกคนยังอยู่ที่นี้"

²⁹นายคุกจึงเรียกให้จุดไฟมาแล้วรีบเข้าไปคุกเขาลงตัวสั่นด้วยความกลัวต่อหน้าเปาโลกับสิลาส ³⁰และได้พาเขาทั้งสองออกมา แล้วกล่าวว่า "ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องทำอะไรจะได้รับความรอดได้?" ³¹เขาก็ตอบกล่าวว่า "จงเชื่อในองค์พระเยซูเจ้า แล้วท่านจะรอด ทั้งท่านและครอบครัวของท่าน"

³²เขาก็ตอบว่าพระเจ้าจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้ท่านได้พบกับทุกคนที่มาอยู่รวมกันในบ้านของเขาฟัง ³³ในชั่วโงงเดียวกันของคืนนั้น นายคุกได้พาพวกเขาทั้งสองไปล้างบาดแผล แล้วเขากับทุกคนในครอบครัวจึงรับบัพติศมาทันที ³⁴แล้วเขาพาเปาโลกับสิลาสไปยังบ้านของเขา แล้วจัดอาหารมาเลี้ยงพวกเขา เขากับทุกคนในครอบครัวชื่นชมยินดีเป็นอันมาก เพราะพวกเขาทุกคนเชื่อในพระเจ้าแล้ว

³⁵ครั้นถึงวันรุ่งขึ้น พวกเจ้านายที่ปกครองจึงใช้คนมาบอกพวกเขามาว่า "จงปล่อยคนเหล่านั้นไป" ³⁶นายคุกจึงบอกถ้อยคำเหล่านั้นแก่เปาโลว่า "พวกเจ้านายที่ปกครองใช้คนมาบอกข้าพเจ้าให้ปล่อยตัวท่านทั้งสองไป เพราะฉะนั้น ขอให้พวกท่านออกมา และไปด้วยสันติสุขเถิด"

³⁷แต่เปาโลบอกกับพวกเขาว่า "พวกเราเขียนเราว่าเป็นคนสัญชาติโรมันต่อหน้าคนทั้งหลาย และจับเราขังไว้ในคุก และตอนนี้พวกเราจะไม่ปล่อยออกไปอย่างลับๆ หรือ? ทำอย่างนั้นไม่ได้ ขอให้พวกเขามาพาเราออกไปเองเถิด" ³⁸พวกเขาก็ยินยอมถ้อยคำเหล่านี้ต่อพวกเจ้านายที่ปกครอง และพวกเจ้านายที่ปกครองก็กลัว เมื่อได้ยินว่าเปาโลกับสิลาสเป็นชาวโรมัน ³⁹พวกเจ้านายที่ปกครองจึงมาและขอร้องพวกเขาทั้งสอง เมื่อพวกเขาพาเปาโลกับสิลาสออกมาจากคุกแล้ว พวกเขาก็ตอบให้เขาทั้งสองออกจากเมืองไป

⁴⁰ดังนั้นเปาโลและสิลาสออกจากคุกแล้ว จึงมาที่บ้านของลิเดีย เมื่อเปาโลกับสิลาสได้พบกับพวกพี่น้องแล้ว เขาก็ตอบได้กล่าวหนุนใจพวกเขา แล้วเดินทางออกจากเมืองนั้น

17 ¹เมื่อเปาโลกับสิลาสเดินทางผ่านเมืองอัมฟิโปลิส และเมืองอปอลโลเนีย พวกเขาก็ตอบได้มาถึงเมืองเธสะโลนิกา ที่นั้นมีธรรมศาลาของพวกยิว ²เปาโลจึงเข้าไปในธรรมศาลาอย่างที่ทำเป็นประจำ และเขาได้สนทนากับพวกเขาจากพระคัมภีร์เป็นเวลาสามวันสะบาโต

³เขาเปิดพระคัมภีร์และอธิบายว่า จำเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ และเป็นขึ้นมาจากความตาย เขากล่าวว่า "พระเยซูองค์นี้ที่ข้าพเจ้าประกาศกับพวกท่านคือพระคริสต์" ⁴พวกยิวบางคนเห็นด้วย และเข้าร่วมกับเปาโลและสิลาส รวมทั้งชาวกรีกที่นับถือพระเจ้า และสตรีที่เป็นคนสำคัญหลายคน และผู้คนจำนวนมาก

⁵แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อเกิดความอิจฉา จึงชักชวนพวกคนชั่วร้ายบางคนจากตลาด รวมผู้คนเป็นกลุ่มใหญ่ และก่อการจลาจลในเมืองนั้น บุคคลเข้าไปในบ้านของยาโสน พวกเขาก็ตอบพาเปาโลกับสิลาสออกมาให้ประชาชน ⁶แต่เมื่อพวกเขาไม่พบคนทั้งสอง พวกเขาก็จึงดูดยาโสนกับพวกพี่น้องบางคนไปอยู่ต่อหน้าคณะผู้ปกครองเมือง แล้วร้องว่า "คนเหล่านี้ที่คว่ำโลกได้มาที่นี่ด้วย ⁷ยาโสนได้ทำการต้อนรับคนเหล่านี้ไว้ ซึ่งเป็นการฝ่าฝืนคำสั่งของซีซาร์ พวกเขามอบว่ามีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งคือเยซู"

⁸เมื่อฝูงชนและคณะผู้ปกครองเมืองได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาก็ร้อนใจ หลังจากนั้นก็พวกเขาก็เรียกคำประกันตัวจากยาโสนและคนอื่นๆ แล้วจึงปล่อยพวกเขาไป

¹⁰คืนนั้น พวกพี่น้องจึงส่งเปาโลกับสิลาสไปยังเมืองเบโรอา เมื่อพวกเขาก็ตอบได้มาถึงที่นั่น พวกเขาก็ตอบได้เข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว ¹¹พวกยิวเหล่านี้มีจิตใจสูงกว่าพวกยิวในเมืองเธสะโลนิกา เพราะพวกเขาพร้อมรับพระวจนะด้วยสุดใจ และค้นดูพระคัมภีร์ทุกวัน เพื่อที่จะดูข้อความเหล่านี้ว่าเป็นเช่นนั้นหรือไม่ ¹²ด้วยเหตุนี้ จึงมีหลายคนในพวกเขาเชื่อ รวมทั้งพวกสตรีมีศักดิ์และพวกผู้ชายชาวกรีกอีกหลายคน

¹³แต่เมื่อพวกยิวในเมืองเธสะโลนิกาเห็นว่า เปาโลได้ประกาศสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าที่เมืองเบโรอา พวกเขาก็ตอบได้ไปที่นั่นและยุยงและทำให้ฝูงชนวุ่นวายใจ ¹⁴

พวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกไปทางทะเลกันที่ แต่สืลลากับทิโมธียังอยู่ที่นั่น¹⁵ พวกคนที่ไปส่งเปาโลเหล่านั้นก็พาท่านไปยังกรุงเอเธนส์ ในขณะที่พวกเขาจะ
เปาโลไว้ที่นั่น พวกเขาก็รับคำสั่งจากเปาโลถึงสืลลากับทิโมธีว่าให้รีบไปหาเขาโดยเร็วเท่าที่จะเป็นไปได้

¹⁶ขณะที่เปาโลรอคอยพวกเขาอยู่ในกรุงเอเธนส์ วิทยาลัยของเขาก็รุ่มร้อนอยู่ภายใน เมื่อเขามองเห็นกรุงนั้นเต็มไปด้วยรูปเคารพ¹⁷ ดังนั้นเขาจึงสนทนากับ
กับพวกยิวและบรรดาคนที่นับถือพระเจ้าในธรรมศาลานั้น และคนเหล่านั้นที่เขาพบในตลาดทุกวันด้วย

¹⁸แต่มีพวกนักปรัชญาลัทธิเอพิคูเรียนและสโตอิกบางคนได้มาพบเขา บางคนกล่าวว่า "คนเก็บเศษความรู้เล็กๆ น้อยๆ คนนี้กำลังพยายามพูดเรื่องอะไร?"
บางคนกล่าวว่า "เขาดูเหมือนจะเป็นผู้ที่ติดตามพระต่างชาติ" เพราะเขาประกาศเรื่องพระเยซูและการเป็นขึ้นมาจากความตาย

¹⁹พวกเขาจึงพาเปาโลไปยังสภาอารีโอปาซิส แล้วกล่าวว่า "เราขอทราบคำสอนใหม่ที่ท่านกล่าวอยู่ได้หรือไม่?"²⁰ เพราะท่านได้นำเอาเรื่องแปลกประหลาดมาถึง
หูของเรา เพราะฉะนั้น เราจึงอยากทราบว่าเรื่องราวเหล่านี้มีความหมายอย่างไร"²¹ เนื่องจากชาวกรุงเอเธนส์ และคนต่างแดนที่อาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ใช่เวลาทำ
อะไร นอกจากจะกล่าว หรือฟังสิ่งใหม่ๆ

²²ดังนั้นเปาโลจึงยืนขึ้นกลางสภาอารีโอปาซิส แล้วกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายที่เป็นชาวเอเธนส์ ข้าพเจ้าเห็นว่าพวกท่านเป็นคนเคร่งศาสนาในทุกด้าน"²³ เพราะใน
ขณะที่ข้าพเจ้าเดินไปตามทางและได้สังเกตเห็นสิ่งที่พวกท่านมีสักการ ข้าพเจ้าพบแท่นหนึ่งที่มีคำจารึกไว้ว่า "แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก" เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมา
ประกาศพวกท่านถึงสิ่งที่ท่านมีสักการด้วยความไม่รู้

²⁴พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกและสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น แต่เนื่องจากพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ผู้ไม่ได้ทรงสถิตในพระ
วิหารที่สร้างด้วยมือมนุษย์²⁵ พระองค์ไม่ต้องมีมือมนุษย์มาปรนนิบัติรับใช้ราวกับว่าพระองค์ทรงประสงค์สิ่งใด เพราะพระองค์เองเป็นผู้ประทานชีวิตและ
ลมหายใจแก่คนทั้งปวงและสิ่งสารพัด

²⁶พระองค์ทรงสร้างทุกชนชาติมาจากชายคนเดียวให้มีชีวิตให้อยู่บนพื้นแผ่นดินโลก ผู้ทรงกำหนดฤดูกาลและเขตแดนให้พวกเขาอาศัยอยู่²⁷ เพราะเหตุนี้
พวกเขาจึงควรแสวงหาพระเจ้า และเพื่อที่พวกเขาอาจจะเข้าไปถึงและพบพระองค์ อันที่จริงแล้ว พระองค์ไม่ได้ทรงอยู่ห่างไกลจากคนใดในพวกเราเลย

²⁸เพราะพวกเราที่มีชีวิตและเคลื่อนไหวอยู่ในพระองค์ ดังที่กวีในพวกท่านได้กล่าวว่า 'เพราะเราทั้งหลายเป็นเชื้อสายของพระองค์'²⁹ ด้วยเหตุนี้ เมื่อเราเป็น
เชื้อสายของพระเจ้า เราไม่ควรคิดว่าความเป็นพระเจ้านั้นเหมือนกับทองคำ หรือเงิน หรือหิน ที่สร้างขึ้นจากศิลปะและความคิดของมนุษย์

³⁰เพราะฉะนั้น พระเจ้าจึงไม่ทรงถือโทษในเวลาที่มนุษย์ขาดความรู้ แต่บัดนี้ พระเจ้าทรงบัญชาให้มนุษย์ทุกคนทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่³¹ เพราะพระองค์ได้ทรง
กำหนดวันหนึ่งไว้แล้ว เป็นเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาโลกในความชอบธรรม โดยคนที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว พระเจ้าทรงรับรองชายคนนี้ต่อทุกคน
โดยการให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย"

³²เมื่อชาวเอเธนส์ได้ยินเรื่องราวของการเป็นขึ้นมาจากความตาย บางคนก็เย้ยหยันเปาโล แต่บางคนกล่าวว่า "พวกเราจะฟังท่านกล่าวเรื่องนี้อีก"³³ หลังจาก
นั้นเปาโลก็จากพวกเขาไป³⁴ แต่มีชายบางคนเข้าร่วมกับเปาโลและเชื่อ รวมทั้งติโมธีอัส สมาชิกสภาอารีโอปาซิส กับผู้หญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่นๆ
ที่อยู่กับพวกเขา

18 ¹หลังจากเหตุการณ์เหล่านั้น เปาโลจึงออกจากกรุงเอเธนส์ไปยังเมืองโครินธ์² ที่นั่นเปาโลได้พบกับชาวยิวคนหนึ่งชื่ออากวิลลาที่เกิดในแคว้นปอนทัส
เขาเพิ่งมาจากประเทศอิตาลีกับภรรยาของเขาชื่อปรัสสิลลา เพราะจักรพรรดิคลอดิอุสได้มีคำสั่งให้พวกยิวทั้งหมดออกไปจากกรุงโรม แล้วเปาโลได้มา
หาพวกเขา³ แล้วเปาโลได้อาศัยและทำงานอยู่กับพวกเขา เพราะพวกเขาทำงานอย่างเดียวกัน พวกเขาเป็นช่างทำเต็นท์

⁴ดังนั้นเปาโลจึงสนทนากับในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต เขาชักชวนทั้งพวกยิวและพวกกรีกให้เชื่อ⁵ แต่เมื่อสืลลากับทิโมธีลงมาจากแคว้นมาซิโดเนีย
แล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสสั่งให้เปาโลให้เป็นพยานกับพวกยิวว่าพระเยซูคือพระคริสต์⁶ เมื่อพวกยิวต่อต้านและกล่าวคำหยาบช้าต่อเขา เปาโลก็สับัดเสื้อ
ผ้าของเขาไปที่คนเหล่านั้นและกล่าวว่า "โทษที่พวกท่านต้องตายนั้น พวกท่านเองต้องรับผิดชอบ ข้าพเจ้าไม่มีโทษแล้ว ตั้งแต่นี้ไป ข้าพเจ้าจะไปหาพวกต่าง
ชาติ"

⁷เมื่อเปาโลออกจากที่นั่นไปแล้ว จึงไปที่บ้านของชายคนหนึ่งชื่อทีกัสตุสทักสเป็นคนที่นับถือพระเจ้า บ้านของเขายู่ติดกับธรรมศาลา คริสตีสนาบธรรมศาลา
กับทั้งครัวเรือนของเขาได้มาเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า ชาวโครินธ์หลายคนก็ฟังคำของเปาโลก็เชื่อและรับบัพติศมา

⁹องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเปาโลทางนิมิตในคืนนั้นว่า "อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป อย่างนี้เถิด"¹⁰ เพราะเราอยู่กับเจ้า ไม่มีใครจะพยายามทำร้ายเจ้าได้
เพราะเรามีคนมากมายในเมืองนี้"¹¹ เปาโลอาศัยอยู่ที่นั่น และสอนพระวจนะของพระเจ้าให้กับพวกเขาเป็นเวลาหนึ่งปีหกเดือน

¹²แต่เมื่อกลสิโอได้เป็นผู้สำเร็จราชการแคว้นอาคาญา พวกยิวก็รวมตัวกันขึ้นต่อสู้เปาโล และนำเขาไปที่ศาล¹³ พวกเขากล่าวว่า "ชายคนนี้ได้ชักชวนประชาชนให้
นับถือพระเจ้าในทางที่ผิดกฎหมาย"

¹⁴แต่เมื่อเปาโลจะพูดบ้าง กลสิโอก็กล่าวกับพวกยิวว่า "เจ้าพวกยิว ถ้าการกระทำนี้เป็นเรื่องการธรรม หรืออาชญากรรม ก็มีเหตุผลที่ข้าจะจัดการให้กับเจ้า"¹⁵
แต่ในเมื่อเป็นการโต้แย้งกันเรื่องถ้อยคำ เรื่องข้อ และธรรมบัญญัติของพวกเขาเอง จงจัดการกันเองเถิด ข้าไม่อยากตัดสินเรื่องเหล่านี้"

¹⁶กัลลีโอจึงไล่พวกเขาออกไปจากศาล¹⁷ ดังนั้นพวกเขาจึงจับโสสเธเนสผู้เป็นนายธรรมศาลาและเขียนเขาต่อหน้าศาล แต่กัลลีโอไม่สนใจในเรื่องที่พวกเขาทำเลย

¹⁸หลังจากที่เปาโลพักอาศัยอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน ก็ลาพวกพี่น้องลงเรือไปยังแคว้นซีเรียกับปรัสเซียลาและอาควิลา ก่อนที่จะออกจากท่าเรือเมืองเคนเคเรียไป เขาได้โคโรนัสเพราะเขาได้บนเป็นนาสิรัส¹⁹ เมื่อพวกเขามาถึงเมืองเอเฟซัส เปาโลได้ละปรัสเซียลาและอาควิลาไว้ที่นั่น แต่ตัวเขาเองได้เข้าไปในธรรมศาลาและสนทนากับพวกเขา

²⁰เมื่อคนเหล่านั้นขอร้องให้เปาโลอยู่ต่อไปอีก เขาก็ไม่ยอม²¹ แต่ขณะที่จะจากพวกเขาไป เขากล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะกลับมาหาพวกท่านอีก ถ้าหากเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า" แล้วเขาก็ลงเรือออกไปจากเมืองเอเฟซัส

²²เมื่อเปาโลมาถึงเมืองซาริยา เขาก็ขึ้นไปทักทายคริสตจักรเยรูซาเล็ม แล้วลงไปยังเมืองอันท็อก²³ หลังจากใช้เวลานั้นระยะหนึ่ง เปาโลก็ออกเดินทางไปที่เขตแดนแคว้นกาลาเทียและแคว้นฟรีเจีย และกล่าวคำหนุนใจพวกสาวกทุกคน

²⁴มีชาวยิวคนหนึ่งชื่อปอลโล เกิดในเมืองอเล็กซานเดรียได้มาที่เมืองเอเฟซัส เขาเป็นคนมีโวหารดีและชำนาญมากในเรื่องพระคัมภีร์²⁵ ปอลโลได้รับการสอนจากคำสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีใจกระตือรือร้น เขากล่าวและสอนในเรื่องเกี่ยวกับพระเยซูได้อย่างถูกต้อง แต่เขารู้เพียงบัญญัติศมาของยอห์นเท่านั้น²⁶ ปอลโลพูดอย่างกล้าหาญในธรรมศาลา แต่เมื่อปรัสเซียลาและอาควิลาได้ฟังเขาแล้ว พวกเขาทั้งสองจึงผูกมิตรกับปอลโล และอธิบายเรื่องราวในทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น

²⁷เมื่อปอลโลตัดสินใจที่จะไปยังแคว้นอาคาญา พวกพี่น้องก็กล่าวคำหนุนใจ และเขียนจดหมายฝากไปถึงพวกสาวกในแคว้นอาคาญาให้รับรองเขา เมื่อเขาไปถึงแล้ว เขาก็ได้ช่วยเหลือบรรดาผู้ที่เชื่อเหล่านั้นอย่างมากโดยพระคุณ²⁸ ปอลโลได้แย้งกับพวกยิวต่อหน้าคนที่ปวงด้วยพลังและความชำนาญของเขา และอ้างชื่อพระคัมภีร์ที่ใช้ให้เห็นว่าพระเยซูคือพระคริสต์

19 ¹ในเวลานั้น ขณะที่ปอลโลอยู่ที่เมืองโครินธ์ เปาโลก็เดินทางผ่านเขตแดนทางตอนเหนือมายังเมืองเอเฟซัส และได้พบพวกสาวกบางคน² เปาโลถามพวกเขาว่า "เมื่อพวกท่านเชื่อ พวกท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่?" พวกเขาตอบกับท่านว่า "ไม่ได้" เรายังไม่เคยได้ยินเรื่องเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย"

³เปาโลจึงถามว่า "ถ้าอย่างนั้นแล้ว พวกท่านได้รับบัพติศมาอะไร?" พวกเขาตอบว่า "บัพติศมาของยอห์น"⁴ เปาโลตอบว่า "ยอห์นให้รับบัพติศมาด้วยบัพติศมาของการกลับใจใหม่ ท่านบอกกับคนที่ทั้งหลายว่า พวกเขาควรเชื่อในพระองค์ผู้ทรงเสด็จมาภายหลัง นั่นคือ ในพระเยซู"

⁵เมื่อคนทั้งหลายได้ยินเช่นนั้น พวกเขาได้รับบัพติศมาในพระนามขององค์พระเยซูเจ้า⁶ แล้วเปาโลจึงวางมือบนพวกเขา พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับพวกเขาทุกคน และพวกเขาพูดภาษาอื่นๆ และเผยพระวจนะ⁷ พวกเขาทั้งหมดก็มีประมาณสิบสองคน

⁸เปาโลเข้าไปในธรรมศาลา และพูดด้วยใจกล้าหาญในสถานที่นั้นเป็นเวลาสามเดือน ท่านถกปัญหา และชักชวนคนทั้งหลายในเรื่องที่เกี่ยวกับราชอาณาจักรของพระเจ้า⁹ แต่เมื่อมีพวกยิวบางคนที่มีใจแข็งกระด้างและไม่ยอมเชื่อ พวกเขาเริ่มพูดหยาบช้าเกี่ยวกับทางของพระคริสต์ต่อหน้าชุมชน ดังนั้นเปาโลจึงจากพวกเขาไป และพาพวกผู้ที่เชื่อไปจากพวกเขาด้วย เขาได้ไปพูดในห้องประชุมของทีร์นัสทุกๆ วัน¹⁰ เขาทำเช่นนั้นเรื่อยมาเป็นเวลาสองปี เพื่อให้ทุกคนที่อาศัยอยู่ในแคว้นเอเชียทั้งพวกยิวและพวกกรีกได้ยินพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า

¹¹พระเจ้าทรงทำการอิทธิฤทธิ์ด้วยมือของเปาโล¹² จนพวกเขาเอาผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไป เพื่อทำให้คนที่เจ็บป่วยหายโรค และพวกวิญญาณชั่วก็ออกไปจากพวกเขา

¹³แต่มีหมอผีชาวยิวคนหนึ่งเดินทางไปทั่วบริเวณนั้น พวกเขาได้ใช้พระนามของพระเยซูเพื่อประโยชน์ของตนเอง พวกเขาพูดกับพวกคนที่มีความเชื่อว่ามีวิญญาณชั่วว่า "ข้าส่งเจ้าให้ออกไป โดยพระเยซูที่เปาโลประกาศนั้น"¹⁴ พวกคนที่ทำเช่นนั้นเป็นบุตรชายเจ็ดคนของเสวาทที่เป็นหัวหน้าปุโรหิตชาวยิว

¹⁵วิญญาณชั่วคนหนึ่งจึงตอบพวกเขาว่า "ข้ารู้จักพระเยซู และข้ารู้จักเปาโล แต่พวกเจ้าเป็นใครกัน?"¹⁶ วิญญาณชั่วที่อยู่ในคนนั้นก็กระโดดเข้าใส่พวกหมอผีและเอาชนะพวกเขาได้ และโจมตีพวกเขา แล้วพวกเขาก็หนีออกจากบ้านนั้นในสภาพเปลือยกายและได้รับบาดเจ็บ¹⁷ เรื่องนี้เป็นที่รู้กันทั่วทั้งพวกยิวและพวกกรีกที่อาศัยอยู่ในเมืองเอเฟซัส พวกเขาเกิดความเกรงกลัวเป็นอย่างมาก และพระนามขององค์พระเยซูเจ้าจึงได้รับการยกย่องสรรเสริญ

¹⁸แล้วพวกผู้ที่เชื่อหลายคนก็เข้ามาสารภาพบาป และยอมรับว่าพวกเขาเคยทำสิ่งที่ชั่วร้าย¹⁹ หลายคนที่ใช้เวทมนต์คาถาที่เขาทำมาของตนมากองรวมกันและเผาไฟต่อหน้าคนที่ปวง ตำราเหล่านั้นคิดเป็นเงินมีมูลค่าถึงห้าหมื่นเหรียญเงิน²⁰ ดังนั้นพระวจนะของพระเจ้าก็แพร่กระจายกว้างออกไปด้วยวิธีการที่ทรงอำนาจ

²¹หลังจากที่เปาโลเสร็จสิ้นงานพันธกิจของเขาที่เมืองเอเฟซัส เขาตัดสินใจในพระวิญญาณที่จะเดินทางผ่านแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญาไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เขากล่าวว่า "หลังจากที่ข้าพเจ้าไปถึงที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย"²² เปาโลได้ส่งทิโมธีและอีรัสที่สก็ที่เป็นผู้ช่วยของเขาไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ส่วนตัวเขาเองยังคงอยู่ในแคว้นเอเชียอีกชั่วระยะหนึ่ง

²³ในเวลานั้น ได้เกิดเรื่องวุ่นวายใหญ่ยิ่งในเมืองเอเฟซัสที่เกี่ยวกับทางนั้น²⁴ มีช่างเงินคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัสที่ทำเงินให้เป็นรูปจำลองของเจ้าแม่ไดอานา ซึ่งการรายได้อย่างมากให้กับช่างฝีมือเหล่านั้น²⁵ ดังนั้นเขาจึงเรียกประชุมบรรดาพวกคนงานที่ทำกิจการนั้น เขากล่าวว่า "ท่านทั้งหลาย พวกท่านรู้หรือว่า ในการทำกิจการนี้ ทำให้เราได้เงินมากมาย

²⁶พวกท่านได้เห็นและได้ยินมาว่า เปาโลคนนี้ได้ชักชวนผู้คนมากมายให้หันออกไปจากทางเดิม ไม่เพียงแต่เมืองเอเฟซัส แต่เกือบทั่วแคว้นเอเชีย เขาบอกว่าไม่มีพระใดที่ทำด้วยมือมนุษย์²⁷ ไม่เพียงเป็นอันตรายต่อกิจการของเราที่จะไม่เป็นที่ต้องการอีกต่อไป แต่พระวิหารของเจ้าแม่ไดอานาผู้ยิ่งใหญ่จะกลายเป็นสิ่งไร้ค่า แล้วพระนางผู้เป็นที่นับถือของบรรดาชาวแคว้นเอเชียกับคนทั่วโลกก็จะเสื่อมเสียความยิ่งใหญ่"

²⁸เมื่อพวกเขาได้ยินดังนี้ พวกเขาภิโครร และร้องออกมาว่า "เจ้าแม่ไดอานาของชาวเอเฟซัสเป็นผู้ยิ่งใหญ่"²⁹ จึงเกิดความวุ่นวายไปทั่วทั้งเมือง พวกเขาวิ่งกรูกันไปทั่วเทมพล พวกเขাজับกายอัสและอาร์สมากัสที่เป็นพวกที่ร่วมเดินทางของเปาโลที่มาจากแคว้นมาซิโดเนีย

³⁰เปาโลต้องการเข้าไปในฝูงชน แต่พวกสาวกไม่ยอมให้เขาเข้าไป³¹ แม้แต่พวกเจ้าหน้าที่ของแคว้นเอเชียที่เป็นเพื่อนของเขา ก็ใช้คนส่งข้อความไปร้องวอนเปาโลไม่ให้เข้าไปในเทมพล³² บางคนตะโกนว่าอย่างนี้ บางคนตะโกนว่าอย่างนั้น เพราะฝูงชนพากันสับสน คนส่วนใหญ่ยังไม่รู้ด้วยว่าทำไมพวกเขาจึงมาประชุมกันอยู่ที่นี่

³³พวกเขายิ่งพลักให้อเล็กซานเดอร์ออกไปยืนอยู่ต่อหน้าประชาชน อเล็กซานเดอร์จึงโบกมือ และทำการอธิบายต่อประชาชน³⁴ แต่เมื่อคนทั้งหลายได้รู้ว่าเขาเป็นชาวยิว พวกเขาภิตะโกนเป็นเสียงเดียวกันเป็นเวลาสองชั่วโมงว่า "เจ้าแม่ไดอานาของชาวเอเฟซัสเป็นผู้ยิ่งใหญ่"

³⁵เมื่อเลขานุการสภาเมืองได้ทำให้ฝูงชนเงียบลงแล้ว เขากล่าวว่า "ท่านชาวเอเฟซัส มีใครบ้างที่ไม่รู้ว่า ชาวเมืองเอเฟซัสเป็นผู้ดูแลพระวิหารของเจ้าแม่ไดอานาผู้ยิ่งใหญ่ และรูปปั้นที่ตกลงมาจากฟ้า?³⁶ ในเมื่อไม่มีใครปฏิเสธเรื่องนี้ได้ พวกท่านควรอยู่ในความสงบ และอย่าทำอะไรวุ่นวายไป³⁷ เพราะพวกท่านพากันเหล่านั้นมาที่ศาล ซึ่งไม่ได้เป็นพวกปล้นพระวิหาร หรือพูดหมิ่นประมาทเจ้าแม่ของเราเลย

³⁸เพราะฉะนั้น ถ้าเดเมตรีอัสและพวกช่างฝีมือที่อยู่กับเขามีข้อกล่าวหาเกี่ยวกับคนใด ศาลนี้ก็เปิดให้ และมีผู้พิพากษา ให้พวกเขาไปฟ้องร้องกันเอง³⁹ แต่ถ้าพวกท่านยังมีเรื่องอื่นๆ อีก ก็ควรตกลงกันในการประชุมสามัญ⁴⁰ เพราะสิ่งเรากำลังทำเป็นอันตรายที่จะถูกฟ้องร้องว่าเป็นผู้เกี่ยวข้องในการจลาจลในวันนี้ ไม่มีข้ออ้างอะไรในความวุ่นวายนี้ และเราไม่สามารถอธิบายได้"⁴¹ เมื่อเขากล่าวเช่นนั้นแล้ว เขาก็ให้เลิกการประชุม

20 ¹หลังจากความวุ่นวายได้สงบลงแล้ว เปาโลจึงใช้คนไปตามพวกสาวกมา และกล่าวคำหนุนใจพวกเขา เมื่อเปาโลกล่าวคำอำลาพวกเขาแล้วจึงจากไปยังแคว้นมาซิโดเนีย² เมื่อเปาโลเดินทางผ่านเขตแดนนั้น และได้กล่าวหนุนใจผู้เชื่ออย่างมาก แล้วเขาก็ไปยังประเทศกรีก³ หลังจากเขาพักอยู่ที่นั่นสามเดือน พวกยิวได้วางแผนทำร้ายเขาในขณะที่เขาจะลงเรือไปยังแคว้นซีเรีย ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจกลับไปทางแคว้นมาซิโดเนีย

⁴พวกที่เดินทางไปแคว้นเอเชียกับเขา คือไฮปาเธอร์ ชาวเมืองเบโรอาบุตรของปรัส อริสทาร์คัสกับเสคุนดัส ทั้งสองคนเป็นผู้เชื่อชาวเมืองเรสโซนิกา กายอัสชาวเมืองเดอร์บี ทิโมธีกับทีกิส และโตรฟีมีสจากแคว้นเอเชีย⁵ แต่คนเหล่านี้ได้เดินทางล่วงหน้าไปก่อน และกำลังรอเราอยู่ที่เมืองโตรอัส⁶ หลังจากเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ พวกเราลงเรือออกจากเมืองฟิลิปปี และในเวลาห้าวัน พวกเราพบพวกเขาที่เมืองโตรอัส พวกเราได้พักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน

⁷ในวันต้นสัปดาห์ เมื่อเราประชุมร่วมกันเพื่อทำพิธีหักขนมปัง เปาโลก็พูดกับผู้เชื่อเหล่านั้น เขาตั้งใจจะออกจากที่นั่นในวันรุ่งขึ้น เพราะฉะนั้นเขาจึงพูดต่อไปจนถึงเที่ยงคืน⁸ ในห้องชั้นบนที่เราประชุมกันนั้นมีเตียงหลายดวง

⁹มีชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อทีกิสนั่งอยู่ที่หน้าต่างได้เริ่มง่วงนอนขึ้นทุกที ในขณะที่เปาโลยังคงพูดยืดยาวต่อไปอีก ชายหนุ่มคนนี้ยังคงหลับอยู่ และพลัดตกลงไปจากชั้นสาม และเมื่อยกขึ้นมาทีกิสพบว่าตายแล้ว¹⁰ แต่เมื่อเปาโลลงไป เขาเหยียดตัวลงบนตัวชายคนนั้น และกอดเขาไว้ แล้วเปาโลกล่าวว่า "อย่าโศกเศร้าไปเลย เพราะเขายังมีชีวิตอยู่"

¹¹แล้วเปาโลก็ขึ้นไปห้องชั้นบนอีกครั้ง และหักขนมปังรับประทาน หลังจากที่พักนอนกับพวกเขาต่อไปอีกจนถึงรุ่งเช้า เปาโลจึงจากไป¹² พวกเขาจึงพาชายหนุ่มที่ยังมีชีวิตอยู่กลับไป และได้รับการหนุนใจอย่างมาก

¹³พวกเราเองลงเรือไปยังเมืองอัสโสออกหน้าไปก่อนเปาโล เราตั้งใจว่าจะไปรอรับเปาโลลงเรือที่นั่น ซึ่งเขาปรารถนาจะทำเช่นนั้น เพราะเขาตั้งใจที่จะไปทางบก¹⁴ เมื่อเขาได้พบกับพวกเราที่เมืองอัสโสแล้ว พวกเราก็รับเขาลงเรือ แล้วไปยังเมืองมิกิเลนี

¹⁵แล้วพวกเราออกเรือจากที่นั่นและวันต่อมาเราก็มาถึงฝั่งตรงข้ามเกาะคิออส อีกวันต่อมา เรามาถึงเกาะสามอส และอีกวันต่อมาพวกเราจึงมาถึงเมืองมิลเลทส์¹⁶ เพราะเปาโลตัดสินใจที่จะผ่านเมืองเอเฟซัสไป เพื่อที่จะไม่เสียเวลาในแคว้นเอเชีย เพราะเขากำลังรีบไปให้ทันเทศกาลเพนเทคอสต์ที่กรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นไปได้ที่เขาจะทำเช่นนั้น

¹⁷เปาโลจึงส่งคนเหล่านั้นจากเมืองมิลเลทส์ไปยังเอเฟซัส เพื่อเรียกบรรดาผู้ปกครองคริสตจักรเหล่านั้นมาพบเขา¹⁸ เมื่อพวกเขามาพบเปาโลแล้ว เปาโลจึงกล่าวกับพวกเขาว่า "พวกท่านเองทราบดีว่า นับตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าได้เข้ามาในแคว้นเอเชีย ข้าพเจ้าได้ใช้เวลาอยู่กับพวกท่านอย่างไร¹⁹ ข้าพเจ้ายังคงรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความพอใจและด้วยน้ำตา และการทนทุกข์ที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า เพราะแผนร้ายของพวกยิว²⁰ พวกท่านรู้ว่าไม่มีสิ่งใดที่เป็น

ประโยชน์ที่ข้าพเจ้าไม่ได้ประกาศกับพวกท่าน แต่ได้สอนพวกท่านในที่ชุมนุมและตามบ้าน²¹ เพื่อเป็นพยานให้กับพวกคนยิวและกรีกเกี่ยวกับการกลับใจ มาหาพระเจ้าและเรื่องความเชื่อในองค์พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

²²บัดนี้ ดูก่อน พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงนำข้าพเจ้าที่จะไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งไม่รู้ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่นั่น²³ ยกเว้นสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรง เป็นพยานกับข้าพเจ้าในทุกๆ เมืองว่า เครื่องจำองและความทุกข์ยากลำบากกำลังรอคอยข้าพเจ้าอยู่²⁴ แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งที่สำคัญ สำหรับตัวเอง ขอแต่เพียงให้ข้าพเจ้าได้ทำหน้าที่ของข้าพเจ้าและทำพันธกิจที่ได้รับจากองค์พระเยซูเจ้าให้สำเร็จ เพื่อที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่ง พระคุณของพระเจ้า

²⁵บัดนี้ ดูก่อน ข้าพเจ้าทราบทั่วกันว่า พวกท่านทุกคนที่ข้าพเจ้าได้ประกาศราชอาณาจักรของพระเจ้า จะไม่ได้เห็นข้าพเจ้าอีก²⁶ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอยืนยันกับพวก ท่านในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่มีความผิดในความตายของผู้ใด²⁷ เพราะข้าพเจ้าไม่ได้ละเว้นจากการกล่าวสิ่งใดที่เป็นพระประสงค์ทั้งสิ้นของพระเจ้ากับพวกท่าน

²⁸เพราะฉะนั้นจงระวังตัวของพวกท่านเอง และฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงตั้งพวกท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแลให้ดี จงระวังที่จะดูแลคริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงซื้อเราด้วยพระโลหิตของพระองค์²⁹ ข้าพเจ้ารู้ว่า หลังจากที่ข้าพเจ้าจากไปแล้ว จะมีฝูงสุนัขป่าที่ดุร้ายเข้ามาในพวกท่าน และไม่เว้นฝูงแกะเลย³⁰ ข้าพเจ้ารู้ว่า แม้แต่ในพวกท่านเองก็จะมีบางคนที่กำลังหาสิ่งที่จะทำให้เขาไป เพื่อชักชวนพวกสาวกให้หลงตามพวกเขาไป

³¹เพราะฉะนั้น จงเฝ้าระวังให้ดี จำไว้ว่าข้าพเจ้าได้สั่งสอนทุกคนด้วยน้ำตาทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดสามปีไม่ได้หยุดหย่อน³² บัดนี้ ข้าพเจ้าขอมอบพวก ท่านไว้กับพระเจ้าและพระวจนะแห่งพระคุณของพระองค์ ที่สามารถก่อสร้างพวกท่านขึ้นได้ และให้พวกท่านเป็นผู้รับมรดกท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ถวายตัว แต่พระเจ้า

³³ข้าพเจ้าไม่ได้โลกเอาเงิน ทองหรือเสื้อผ้าของใครเลย³⁴ พวกท่านเองทราบทั่วว่า มือทั้งสองของข้าพเจ้าได้จัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับตนเองและสำหรับพวกคนที่อยู่ กับข้าพเจ้า³⁵ ข้าพเจ้าได้วางแบบอย่างให้พวกท่านในทุกเรื่องแล้ว ในการที่จะช่วยคนที่อ่อนแอด้วยการทำงาน และพวกท่านควรจะระลึกถึงพระวจนะขององค์ พระเยซูเจ้า ตามที่พระองค์ตรัสว่า "การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ"

³⁶หลังจากที่เปาโลได้กล่าวเช่นนี้แล้ว เขาจึงคุกเข่าลงอธิษฐานร่วมกับพวกเขาทุกคน³⁷ มีการร้องไห้อย่างมากและกอดคอเปาโลและจูบเขา³⁸ พวกเขาโศกเศร้า อย่างที่สุด เพราะถ้อยคำที่เปาโลกล่าวว่า พวกเขาจะไม่ได้เห็นหน้าเปาโลอีก แล้วพวกเขาก็พาเขาไปส่งที่เรือ

21 ¹เมื่อพวกเราลาพวกเขาแล้วก็ลงเรือไป พวกเราตรงไปยังเกาะไซปรัส วันรุ่งขึ้น พวกเราได้มาถึงเกาะโรดส์ และจากที่นั่นพวกเรา ก็ไปยังเมืองปาการา² เมื่อ พวกเราพบเรือลำหนึ่งกำลังจะไปเมืองฟินีเซีย พวกเราจึงลงเรือลำนั้นแล่นออกไป

³หลังจากเห็นเกาะไซปรัสแล้ว ก็ผ่านเกาะนั้นไปทางซ้าย และพวกเราไปยังแคว้นซีเรียและจอดเรือที่ท่าเมืองไกรเซ เพราะเรือต้องเอาของที่บรรทุกมาขึ้นท่าที่ นั้น⁴ หลังจากพวกเราหาพวกสาวกพบแล้ว พวกเราก็พักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน พวกสาวกเหล่านี้ได้กล่าวกับเปาโลโดยพระวิญญาณไม่ให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

⁵เมื่อพวกเราอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว พวกเราจึงออกเดินทางไป บรรดาพวกสาวกพร้อมกับภรรยาและบุตรตามมาส่งพวกเรา จนพวกเราออกไปจากเมืองนั้น แล้วพวกเรา ก็คุกเข่าลงอธิษฐานที่ชายหาด⁶ และกล่าวอำลาซึ่งกันและกัน แล้วพวกเราจึงลงเรือไป ในขณะที่พวกเรา กลับบ้านไป

⁷เมื่อแล่นเรือจากเมืองไกรเซแล้ว พวกเราได้มาถึงเมืองทอลเลมิส พวกเราจึงไปคำนับทักทายพี่น้องที่นั่น และพักอยู่กับพวกเขาวันหนึ่ง⁸ วันรุ่งขึ้นพวกเราก็ จากไปและไปยังแคว้นซีเรีย พวกเราเข้าไปในบ้านฟิลิปผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นหนึ่งในเจ็ดคนนั้น และพวกเราพักอยู่กับเขา⁹ ขณะที่ฟิลิปมีลูกสาวสี่ คนที่ยังไม่ได้แต่งงาน ซึ่งเป็นผู้เผยพระวจนะ

¹⁰เมื่อเราพักอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว มีผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งชื่ออากาบัสนำมาจากแคว้นยูเดีย¹¹ เขามาหาพวกเราแล้วเอาเข็มขัดของเปาโลไป มัดมือและเท้า ของเขาด้วยเข็มขัดนั้น แล้วกล่าวว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า 'พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่ เป็นเจ้าของเข็มขัดนี้ แล้วพวกเขาจะส่งมอบท่านไว้ ในมือของพวกต่างชาติ'"

¹²เมื่อพวกเราได้ยินเรื่องนี้ พวกเรากับพวกคนที่อยู่ที่นั่นก็อ้อนวอนเปาโลไม่ให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม¹³ แล้วเปาโลจึงตอบว่า "พวกท่านกำลังทำอะไรอยู่ ด้วยการร้องไห้ และทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจ? เพราะข้าพเจ้าพร้อมแล้ว ไม่เพียงแต่จะถูกผูกมัด แต่พร้อมจะตายในกรุงเยรูซาเล็มด้วย เพื่อพระนามขององค์พระเยซู เจ้า"¹⁴เมื่อเปาโลไม่ยอมฟังคำขอร้อง พวกเราจึงไม่พยายามที่จะพูดอีก แล้วกล่าวว่า "ขอให้ไปตามน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด"

¹⁵หลังจากนั้น พวกเราจึงเก็บสัมภาระแล้วขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม¹⁶ มีสาวกบางคนจากแคว้นซีเรียไปกับพวกเราด้วย พวกเขามาหาพวกเราไปหาชายคนหนึ่ง ชื่อนานาสนาชาวเกาะไซปรัสที่เป็นสาวกในช่วงแรก และให้พวกเราอาศัยอยู่กับเขา

¹⁷เมื่อพวกเรามาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกพี่น้องก็มาต้อนรับพวกเราด้วยความยินดี¹⁸ วันรุ่งขึ้น เปาโลกับพวกเราไปหาายาขอบ และพวกผู้ปกครองทุกคน อยู่ที่นั่น¹⁹ เมื่อเปาโลคำนับทักทายคนเหล่านั้นแล้ว เขาจึงเล่าเหตุการณ์ตามลำดับที่พระเจ้าทรงกระทำท่ามกลางพวกต่างชาติผ่านพันธกิจของเขา

²⁰เมื่อพวกเราได้ยินเรื่องนี้ ก็สรรเสริญพระเจ้า และพวกเขากล่าวกับเปาโลว่า "ท่านเห็นแล้วว่า มีพวกยิวสักกี่พันคนที่เชื่อ พวกเขาก็คงมีความมุ่งมั่นในการ ถูกรักษาพระบัญญัติ²¹ พวกเขายังได้รับคำบอกเกี่ยวกับท่านว่า ท่านสอนให้พวกเขายึดถือทุกสิ่งที่อาศัยอยู่ในหมู่คนต่างชาติให้ละทิ้งโมเสส และบอกพวกเขาไม่ต้อง ให้บุตรของตนเข้าสุหนัต และไม่ต้องทำตามธรรมเนียมดั้งเดิม

²² พวกเราควรทำอย่างไร? พวกเขาคงจะทราบข่าวว่าท่านมา²³ ดังนั้นพวกเราจะบอกท่านว่า พวกเรามีสี่คนที่ได้ปฏิญาณตัวไว้²⁴ จึงพาคนเหล่านั้นไปและทำพิธีชำระตัวท่านร่วมกับพวกเขา และเสียเงินให้พวกเขา เพื่อให้พวกเขาโกนศีรษะ เพื่อที่ทุกคนจะได้รู้ว่าเรื่องราวต่างๆ ที่ได้ยินเกี่ยวกับท่านเป็นความจริง และได้รู้ว่าพวกท่านก็ปฏิบัติตามพระบัญญัติเช่นกัน

²⁵ ส่วนพวกต่างชาติที่เชื่อนั้น พวกเราได้เขียนจดหมายคำสั่งให้พวกเขางดเว้นจากกินอาหารที่บูชารูปเคารพ จากการกินเลือด จากการกินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และจากการล่วงประเวณี²⁶ แล้วเปาโลจึงพาคนเหล่านั้นไป และวันรุ่งขึ้น ก็ทำพิธีชำระตนเองด้วยกับพวกเขา แล้วจึงเข้าไปในพระวิหาร ประกาศกำหนดวันพิธีชำระ จนกว่าพวกเขาจะถวายเครื่องบูชาหมดทุกคนแล้ว

²⁷ เมื่อจวนครบเจ็ดวันแล้ว พวกยิวที่มาจากแคว้นเอเชียได้มองเห็นเปาโลในพระวิหาร และยุยงฝูงชนให้ต่อต้านและจับเปาโล²⁸ พวกเขาตะโกนว่า "ชนชาติอิสราเอลเอ๋ย จงช่วยพวกเราเถิด ชายคนนี้ได้สอนทุกคนในทุกแห่งให้เป็นศัตรูต่อชนชาติเรา ต่อพระบัญญัติ และต่อสถานที่นี้ นอกจากนี้ เขายังพาคนกรีกเข้ามาในพระวิหาร ซึ่งทำให้สถานบริสุทธิ์แห่งนี้เป็นมลทิน"²⁹ เพราะก่อนหน้านี้คนพวกนั้นได้เห็นโตรฟีมีสชาวเมืองเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมืองนั้น และพวกเขาก็คิดว่า เปาโลพาคนนั้นเข้ามาในพระวิหาร

³⁰ คนทั้งเมืองจึงโกรธมาก ประชาชนก็วิ่งกรูเข้าไปและจับเปาโล พวกเขาถูกลากเปาโลออกมาจากพระวิหาร แล้วปิดประตูกันที่³¹ ขณะที่พวกเขาพยายามจะฆ่าเปาโล ข่าวเรื่องนี้มาถึงผู้บัญชาการกองพัน ว่ากรุงเยรูซาเล็มเกิดความวุ่นวายขึ้นทั้งเมือง

³² เขาจึงนำพวกทหาร และบรรดานายร้อยวิ่งไปที่ฝูงชนทันที เมื่อประชาชนเห็นนายพันมาพร้อมพวกทหาร พวกเขาก็หยุดตีเปาโล³³ แล้วนายพันจึงเข้าไปใกล้แล้วจับเปาโล และสั่งให้เอาโซ่สองเส้นล่ามไว้ แล้วถามว่าเขาเป็นใครและได้ทำอะไรบ้าง

³⁴ บางคนในฝูงชนตะโกนว่าอย่างนี้ บางคนว่าอย่างนั้น เมื่อนายพันไม่สามารถรู้เรื่องอะไรได้ เพราะเสียงเหล่านั้น เขาจึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร³⁵ เมื่อเปาโลมาถึงบันไดแล้ว พวกทหารก็แบกเขาไป เนื่องจากความรุนแรงของฝูงชน³⁶ เพราะฝูงชนได้ติดตามไป และยังคงร้องตะโกนว่า "ฆ่ามันเสีย"

³⁷ ขณะที่เปาโลถูกนำตัวมายังกรมทหารแล้ว เขาจึงกล่าวกับนายพันว่า "ขอให้ข้าพเจ้าพูดกับท่านสักหน่อยได้ไหม?" นายพันจึงถามว่า "เจ้าพูดภาษากรีกได้หรือ?"³⁸ เจ้าไม่ใช่คนอียิปต์ที่ก่อการกบฏคราวก่อน และพาพวกผู้ก่อการร้ายสี่พันคนเข้าไปในถิ่นทุรกันดารหรือ?"

³⁹ เปาโลตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นชาวยิวมาจากเมืองการซัสแคว้นซีลีเซีย ข้าพเจ้าเป็นพลเมืองของเมืองที่สำคัญนี้ ข้าพเจ้าขออนุญาตท่านให้ข้าพเจ้าพูดกับประชาชนหน่อย"⁴⁰ เมื่อนายพันอนุญาตแล้ว เปาโลจึงยืนบนชั้นบันไดและโบกมือให้กับประชาชน เมื่อเขียนส่งลงแล้ว เปาโลจึงกล่าวกับพวกเขาเป็นภาษาฮีบรูว่า

22 ¹ "พี่น้องและผู้อาวุโสทั้งหลาย ขอฟังคำแตกต่างของข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าจะให้แก่ท่านทั้งหลาย"² เมื่อฝูงชนได้ยินเปาโลพูดกับพวกเขาในภาษาฮีบรู พวกเขาก็เริ่มเขียนเสียง เขากล่าวว่า

³ "ข้าพเจ้าเป็นชาวยิว เกิดในเมืองการซัสแคว้นซีลีเซีย แต่ได้รับการศึกษาในเมืองนี้ที่แทบเท่าของกามาเลียล ข้าพเจ้าได้รับการสั่งสอนอย่างเคร่งครัดตามบทบัญญัติของบรรพบุรุษของเรา ข้าพเจ้าหวงแหนพระเจ้าเช่นเดียวกับพวกท่านในวันนี้⁴ ข้าพเจ้าได้ข่มเหงพวกที่ถือทางนี้จนถึงตาย ข้าพเจ้าผูกมัดทั้งชายและหญิงและสั่งพวกเขาไว้ในคุก⁵ มหาปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ทุกคนสามารถเห็นพยานได้ว่าข้าพเจ้าได้รับจดหมายจากพวกเขาสำหรับพี่น้องในเมืองดามัสกัสให้ข้าพเจ้าเดินทางไปที่นี่ และข้าพเจ้านำผู้ที่ถือในทางนี้กลับมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อรับการลงโทษ

⁶ มีเหตุการณ์เกิดขึ้นขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินทางและใกล้เมืองดามัสกัสประมาณเที่ยงวัน ทันใดนั้นมีแสงจ้าจากสวรรค์ส่องแสงอยู่รอบตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าล้มลงกับพื้นและได้ยินเสียงหนึ่งพูดกับข้าพเจ้าว่า 'เฮโล เฮโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเรากำไร?'⁸ ข้าพเจ้าตอบว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เป็นผู้ใด?' พระองค์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'เราคือเยซูชาวนาซาเร็ธ ผู้ที่เจ้ากำลังข่มเหง'

⁹ บรรดาผู้ที่อยู่กับข้าพเจ้าได้เห็นแสงสว่างนั้น แต่พวกเขาไม่เข้าใจเสียงของพระองค์ผู้ที่ตรัสกับข้าพเจ้า¹⁰ ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ควรจะอย่างไร?' องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงลุกขึ้นและเข้าไปในเมืองดามัสกัส ที่นั่นจะมีคนบอกทุกสิ่งที่คุณต้องทำ'¹¹ ข้าพเจ้าไม่สามารถมองเห็นได้เนื่องจากความสว่างของแสงนั้น ดังนั้นผู้ที่อยู่กับข้าพเจ้าได้จับมือข้าพเจ้าเข้าไปในเมืองดามัสกัส

¹² ที่นั่นข้าพเจ้าได้พบกับชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียเป็นคนมีศรัทธาตามบทบัญญัติและเป็นคนมีชื่อเสียงดีในหมู่ชาวยิวที่อาศัยอยู่ที่นั่น¹³ เขามาหาข้าพเจ้า ยืนอยู่ข้างข้าพเจ้าและพูดว่า 'พี่เฮโลเอ๋ย ท่านจงเห็นเถิด' ในทันใดนั้นข้าพเจ้าก็มองเห็นเขา

¹⁴ แล้วเขาพูดว่า 'พระเจ้าของบรรพบุรุษของเราได้เลือกท่านให้ทราบพระประสงค์ของพระองค์ เพื่อที่จะเห็นพระองค์ผู้ชอบธรรมและได้ยินเสียงที่มาจากพระโอษฐ์ของพระองค์'¹⁵ เพราะท่านจะเป็นพยานฝ่ายพระองค์ต่อทุกคนถึงสิ่งที่ท่านได้เห็นและได้ยิน¹⁶ บัดนี้เหตุใดท่านจึงรออยู่? จงลุกขึ้นรับบาปผิดและชำระความผิดบาปของท่าน ด้วยการออกพระนามของพระองค์

¹⁷ หลังจากข้าพเจ้ากลับไปกรุงเยรูซาเล็มและในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังอธิษฐานในพระวิหาร มีสิ่งเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าได้รับนิมิต¹⁸ ข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงรับออกจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว เพราะพวกเขาจะไม่ยอมรับคำพยานของเจ้าเกี่ยวกับเรา'

¹⁹ข้าพเจ้าจึงพูดว่า "พระองค์เจ้าข้า พวกเขาเองรู้ว่าข้าพเจ้าได้จองจำและเขียนตีผู้ที่เชื่อในพระองค์ในธรรมศาลาทุกแห่ง²⁰ เมื่อโลหิตของสเกเฟนที่เป็นพยานของพระองค์ได้ล้มลง ข้าพเจ้าก็ยืนอยู่ใกล้ๆ และเห็นขอบ และข้าพเจ้าได้เฝ้าเสื่อผ้าของผู้ที่ฆ่าเขา"²¹ แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงออกไป เพราะเราจะส่งเจ้าไปไกล ไปหาคนต่างชาติ"

²²พวกประชาชนยอมให้เขากล่าวในจุดนี้ แต่แล้วพวกเขาตะโกนว่า "เอาคนเช่นนี้ออกไปจากแผ่นดินโลก เพราะเขาไม่สมควรที่จะมีชีวิตอยู่"²³ ขณะที่พวกเขาตะโกน ก็ทิ้งเสื่อคลุมของพวกเขามาและโยนฝุ่นละอองขึ้นไปในอากาศ²⁴ นายพันจึงสั่งให้นำเปาโลเข้ามาในป้อมปราการ เขาสั่งว่าเปาโลควรจะถูกละทิ้งด้วยการเขียนตี เพื่อให้เปาโลจะได้รู้ว่าทำไมพวกเขาจึงต่อต้านเขาเช่นนั้น

²⁵เมื่อพวกเขาเอาเชือกมัดมัดเปาโล เปาโลได้กล่าวกับนายร้อยที่ยืนอยู่ข้างๆ ว่า "เป็นเรื่องถูกต้องตามกฎหมายแล้วหรือที่ท่านเขียนตีคนที่เป็นชาวโรมัน และยังไม่ได้ประกาศว่าทำผิด?"²⁶ เมื่อนายร้อยได้ยินดังนั้น เขาได้ไปหานายพันและบอกเขาว่า "ท่านจะทำอย่างไร? เนื่องจากชายผู้นี้เป็นคนสัญชาติโรม"

²⁷นายพันจึงมาและพูดกับเขาว่า "จงบอกเราว่าท่านเป็นคนสัญชาติโรมหรือ?" เปาโลกล่าวว่า "ใช่"²⁸ นายพันตอบว่า "จะต้องใช้เงินจำนวนมากทีเดียวที่เราจะได้รับสัญชาติ" แต่เปาโลกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนสัญชาติโรมแต่กำเนิด"²⁹ จากนั้นคนทั้งหลายที่กำลังไล่สวนเขาก็ได้ละเขาไปทันที นายพันเองก็กลัว เมื่อเขารู้ว่าเปาโลเป็นคนสัญชาติโรม เพราะเขาได้มัดท่านไว้

³⁰ในวันรุ่งขึ้น นายพันต้องการทราบความจริงเกี่ยวกับข้อกล่าวหาของชาวยิวกับเปาโล เขาจึงถอดเครื่องจองจำของเปาโลออกและสั่งให้พวกหัวหน้าปุโรหิตและบรรดาสมาชิกสภามาประชุมกัน จากนั้นเขาพาเปาโลลงมาและให้เปาโลอยู่ท่ามกลางพวกเขา

23 ¹เปาโลเพ่งมองไปที่สมาชิกสภาและกล่าวว่า "พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยจิตสำนึกอันดีทุกอย่างจนถึงทุกวันนี้"² महाปุโรหิตอานาเนียสั่งให้ผู้ที่ยืนอยู่ข้างๆ ตบปากเปาโล³ แล้วเปาโลได้กล่าวแก่เขาว่า "พระเจ้าจะทรงตีท่าน ท่านเป็นพมึงฉาบด้วยปูนขาว ท่านกำลังนั่งพิพากษาข้าพเจ้าตามบทบัญญัติ ทั้งยังสั่งให้ตบข้าพเจ้าซึ่งเป็นการต่อต้านบทบัญญัติหรือ?"

⁴คนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ กล่าวว่า "นี่เจ้ากลัวมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ?"⁵ เปาโลกล่าวว่า "พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาเป็นมหาปุโรหิต เพราะมีเขียนไว้ว่า อย่าพูดชั่วร้ายต่อผู้ปกครองของเจ้า"

⁶เมื่อเปาโลเห็นว่าส่วนหนึ่งของสภาเป็นพวกสะดูสีและพวกฟาริสีอื่นๆ เขาจึงพูดเสียงดังในสภาว่า "พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นฟาริสี เป็นบุตรชายของพวกฟาริสี ที่ข้าพเจ้าถูกพิจารณานี้ก็เพราะเรื่องความหวังในการฟื้นคืนชีพจากความตายอย่างมั่นคง"⁷ เมื่อเขากล่าวเช่นนี้ ก็เกิดการโต้เถียงระหว่างพวกฟาริสีและพวกสะดูสี และฝูงชนก็แตกแยก⁸ เนื่องจากพวกสะดูสีกล่าวว่าไม่มีการฟื้นคืนชีพ ไม่มีภูตสวรรค์ และไม่มีความญาณ แต่พวกฟาริสีถือว่าทั้งหมด

⁹ดังนั้นจึงเกิดความโกลาหลขึ้นอย่างมากมาย และพวกอาลักษณ์บางส่วนที่อยู่ในฝ่ายพวกฟาริสีได้ยืนขึ้นและถกเถียงกันว่า "เราพบว่าชายผู้นี้ไม่มีความผิดอะไร ถ้าวิญญาณหรือภูตสวรรค์จะพูดกับเขาจะเป็นอะไรไป?"¹⁰ เมื่อการโต้เถียงเริ่มรุนแรงขึ้น นายพันก็กลัวว่าเปาโลจะถูกพวกเขาฉีกเป็นชิ้นๆ เขาจึงสั่งให้ทหารลงไปและพาเขาออกจากหมู่สมาชิกสภาและนำเขาเข้าไปในป้อมปราการ

¹¹ในคืนต่อมา องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่ข้างเขาและตรัสว่า "อย่ากลัวเลยเพราะเจ้าเป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็ม ดังนั้นเจ้าต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วย"

¹²ในเวลารุ่งเช้า มีพวกยิวบางคนได้ทำการตกลงและเรียกร้องให้แข่งขันกับตนเอง พวกเขากล่าวว่าพวกเขาจะไม่กินหรือดื่มอะไรจนกว่าพวกเขาจะฆ่าเปาโล¹³ ผู้ที่วางแผนการนี้มีมากกว่าสี่สิบคน

¹⁴พวกเขาเดินไปหาพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่และกล่าวว่า "เราได้มอบตัวเองอยู่ภายใต้คำสาปแช่งที่จะไม่กินอะไรจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโล¹⁵ ดังนั้น จงให้สภามอบนายพันที่จะนำเขาลงไปให้แก่ท่าน เพื่อท่านจะตัดสินคดีของเขาได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น สำหรับเรา เราพร้อมที่จะฆ่าเขาก่อนที่เขาจะมาที่นี่"

¹⁶แต่บุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยื่นว่าพวกเขากำลังจัดจากรออยู่ ดังนั้นเขาจึงได้ไปและเข้าไปในป้อมปราการและบอกเปาโล¹⁷ เปาโลเรียกนายร้อยคนหนึ่งและกล่าวว่า "พาชายหนุ่มคนนี้ไปหานายพัน เพราะเขามีบางอย่างที่จะบอกแก่ท่าน"

¹⁸ดังนั้นนายร้อยจึงรับคนหนุ่มและนำเขาไปหานายพันและกล่าวว่า "เปาโลซึ่งเป็นนักโทษได้เรียกข้าพเจ้าไปหาเขา และขอให้ข้าพเจ้านำชายหนุ่มคนนี้นามาท่าน เขามีบางสิ่งที่จะบอกแก่ท่าน"¹⁹ นายพันจึงจับมือชายหนุ่มไปยังสถานที่ส่วนตัวและถามเขาว่า "ท่านจะบอกอะไรแก่เรา?"

²⁰ชายหนุ่มกล่าวว่า "พวกยิวได้ตกลงที่จะขอให้ท่านนำเปาโลลงไปยังสภาในวันพรุ่งนี้ราวกับว่าพวกเขาจะสอบคดีของเขาให้ชัดเจนยิ่งขึ้น"²¹ แต่ท่านอย่าให้พวกเขา เพราะมีชายมากกว่าสี่สิบคน ที่กำลังจัดจากรอเขาอยู่ พวกเขาถูกเรียกร้องให้สาปแช่งตนเองว่าจะไม่กินหรือดื่มจนกว่าพวกเขาจะได้ฆ่าเขา แต่ตอนนี้พวกเขาเตรียมพร้อม รอการยินยอมจากท่าน"

²²ดังนั้นนายพันจึงให้ชายหนุ่มนั้นไป หลังจากแนะนำเขาว่า "อย่าบอกใครว่าเจ้าได้บอกเรื่องนี้แก่เรา"²³ จากนั้นเขาได้เรียกนายร้อยสองคนมาและกล่าวว่า "ให้จัดกองทหารสองร้อยคน ทหารม้าเจ็ดสิบคน และทหารหอกสองร้อยคนเตรียมพร้อมที่จะเดินทางไกลไปยังเมืองซีซารียา ท่านจะออกในเวลาสามทุ่มของคืนนี้"²⁴ เขายังสั่งให้พวกเขาจัดเตรียมสัตว์ให้เปาโลขี่ และพาเขาไปหาเฟลิซผู้ว่าราชการเมืองอย่างปลอดภัย

²⁵จากนั้นเขาได้เขียนจดหมายดังนี้ว่า²⁶"คลาวดิอุสซีเซียส เรียนท่านเฟลิกซ์ผู้ว่าราชการเมืองที่ยอดเยี่ยมที่สุด²⁷ชายผู้นี้ถูกจับโดยชาวยิวและกำลังจะถูกพวกเขาฆ่าตาย ข้าพเจ้ามาหาพวกเขาพร้อมกับกองทหารและช่วยเขาไว้ เนื่องจากข้าพเจ้ารู้ว่าเขาเป็นคนสัญชาติโรม

²⁸ข้าพเจ้าอยากจะรู้ว่าเหตุใดพวกเขาจึงกล่าวหาเขา ดังนั้นข้าพเจ้าจึงนำเขาลงไปยังสภาของพวกเขา²⁹ข้าพเจ้าได้ทราบว่าเขากำลังถูกกล่าวหาเกี่ยวกับกฎหมายของพวกเขา แต่ไม่มีข้อกล่าวหาใดที่เขาสมควรตายหรือจำคุก จากนั้น ข้าพเจ้าได้ทราบว่ามีกรวางแผนต่อชายคนนี้³⁰ดังนั้นข้าพเจ้าจึงส่งเขามาหาท่านในทันที และสั่งให้โจทก์ของเขานำคำฟ้องที่มีต่อเขามาแสดงต่อหน้าท่าน"

³¹ดังนั้นเหล่าทหารได้เชื่อฟังคำสั่งของพวกเขา พวกเขารับตัวเปาโลและพาเขาไปยังเมืองอันทิปาเทรียในเวลากลางคืน³²ในวันต่อมา ทหารส่วนใหญ่ได้ละพวกทหารนำไปให้กับเปาโล และพวกเขาเองได้กลับไปยังป้อมปราการ³³เมื่อทหารนำมาถึงเมืองซีซารียาและสั่งจดหมายให้แก่ผู้ว่าราชการเมือง พวกเขาได้มอบเปาโลให้แก่เขาด้วย

³⁴เมื่อผู้ว่าราชการได้อ่านจดหมาย เขาทถามว่าเปาโลมาจากแคว้นไหน เมื่อเขารู้ว่าเปาโลมาจากซีซีเซีย³⁵เขากล่าวว่า "เราจะฟังเจ้าอย่างเต็มที่เมื่อโจทก์ของเจ้ามาที่นี่" จากนั้นเขาสั่งให้คุมเปาโลไว้ในพระราชวังของเฮโรด

24 ¹หลังจากห้าวัน อานาเนียมหาปุโรหิต พวกผู้ใหญ่ และนักพูดที่มีชื่อว่าเทอร์ตุลลัสได้ไปที่นั่น คนเหล่านี้นำคำฟ้องเปาโลไปให้ผู้ว่าราชการ²เมื่อเปาโลยืนอยู่ต่อหน้าผู้ว่าราชการ เทร์ตุลลัสได้เริ่มฟ้องเขาและพูดกับผู้ว่าราชการว่า "ท่านเฟลิกซ์เจ้าข้า เพราะท่าน พวกเราจึงมีความสงบสุขยิ่งนัก และการมองการณ์ไกลของท่านนำการปฏิรูปที่ดีมายังประเทศของพวกเรา³ ดังนั้นพวกเราจึงยินดีรับทุกอย่างที่ท่านได้ทำด้วยการขอบคุณ

⁴เพื่อที่ข้าพเจ้าจะไม่เห็นด้วยว่าท่านเกินไป ข้าพเจ้าขอให้ท่านใช้เวลาสั้นๆ ฟังข้าพเจ้าด้วยความเมตตา⁵เนื่องจากพวกเราได้พบว่าชายคนนี้จะเป็นคนยุติธรรมทำให้เกิดการกบฏและเป็นสาเหตุที่ทำให้ชาวยิวทุกคนทั่วพิภพวุ่นวาย เขาเป็นผู้นำของนิกายนาซารี⁶เขายังพยายามที่จะทำลายพระวิหาร ดังนั้นพวกเราจึงจับกุมเขาไว้

⁷แต่ซีเซียสผู้บัญชาการใช้อำนาจมาแย่งตัวเขาไปจากมือของพวกเรา⁸เมื่อท่านถามเปาโลเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ ท่านจะทราบว่าเขากล่าวหาเขาด้วยเรื่องอะไร⁹พวกชาวยิวก็ร่วมกันกล่าวหาเปาโล และกล่าวว่าสิ่งเหล่านี้เป็นความจริง

¹⁰แต่เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดโบเกอให้เปาโลพูด เปาโลตอบว่า "ข้าพเจ้าทราบของท่านเป็นผู้พิพากษาแก่ชาตินี้มาหลายปีแล้ว ดังนั้น ข้าพเจ้ายินดีที่จะอธิบายเกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าแก่ท่าน¹¹ท่านจะสามารถตรวจสอบได้ว่าตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปมีสการที่กรุงเยรูซาเล็มไม่เกินสิบสองวัน¹²เมื่อพวกเขาพบข้าพเจ้าในพระวิหาร ข้าพเจ้าไม่ได้ทุ่มเถียงกับใคร และไม่ได้ยุยงใครในธรรมศาลาหรือในเมือง¹³พวกเขาไม่สามารถพิสูจน์ข้อกล่าวหาที่พวกเขาฟ้องร้องข้าพเจ้าแก่ท่านได้ พวกเขาร้องต่อท่านข้าพเจ้าในเวลา

¹⁴แต่ข้าพเจ้ายอมรับสิ่งนี้ต่อท่านว่า ตามทางที่พวกเขาเรียกว่านิกายนั้น ในทางเดียวกันข้าพเจ้ารับใช้พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเรา ข้าพเจ้าสัตย์ซื่อต่อทุกสิ่งที่อยู่ในธรรมบัญญัติและที่ผู้พยากรณ์ได้เขียนไว้¹⁵ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นอย่างเดียวกันในพระเจ้าเช่นเดียวกับที่คนเหล่านี้เฝ้ารอ การฟื้นคืนจากความตายของทั้งผู้ชอบธรรมและคนอธรรม¹⁶ดังนั้นข้าพเจ้าได้ทำงานด้วยจิตสำนึกโดยปราศจากข้อตำหนิต่อหน้าพระเจ้าและมนุษย์ผ่านทางทุกสิ่ง

¹⁷ตอนนี้หลังจากหลายปีผ่านไป ข้าพเจ้านำการช่วยเหลือและของประทานในเรื่องเงินทองมายังชนชาติของข้าพเจ้า¹⁸เมื่อข้าพเจ้าทำเช่นนี้ พวกยิวบางคนจากเอเชียได้พบข้าพเจ้าในพิธีชำระตัวให้บริสุทธิ์ที่ในพระวิหาร ไม่ได้อยู่กับฝูงชนหรือความวุ่นวาย¹⁹หากคนเหล่านี้มีสิ่งใดพวกเขาควรอยู่ต่อหน้าท่านและกล่าวสิ่งที่พวกเขาต่อต้านข้าพเจ้า

²⁰หรือคนเหล่านี้ควรพูดในสิ่งที่ผิดที่พวกเขาพบในข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าสกาย²¹เว้นแต่ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าพูดเสียงดังเมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา 'มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับการฟื้นจากความตายที่ข้าพเจ้าถูกท่านตัดสินในวันนี้'"

²²เฟลิกซ์ได้ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับทางนั้นเป็นอย่างดีแล้ว เขาจึงเลื่อนการพิจารณา เขากล่าวว่า "เมื่อใดก็ตามที่ซีเซียสผู้บัญชาการลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มเราจะตัดสินคดีของท่าน"²³จากนั้นเขาได้ส่งนายร้อยคุมตัวเปาโล แต่ให้พ่อนับบ้าง และห้ามไม่ให้ใครหยุดเพื่อนของเขาจากการช่วยเหลือหรือเยี่ยมเยียนเขา

²⁴หลังจากนั้นหลายวัน เฟลิกซ์ได้กลับมาพร้อมกับดรูซิลลาภรรยาของเขาซึ่งเป็นคนยิว เขาได้เรียกเปาโลและฟังเรื่องราวเกี่ยวกับความเชื่อในพระเยซูคริสต์จากเขา²⁵แต่เมื่อเปาโลให้เหตุผลเกี่ยวกับความชอบธรรม การควบคุมตนเองและการพิพากษาที่จะมา เฟลิกซ์ก็กลัวและกล่าวว่า "ตอนนี้จึงออกไปก่อน เมื่อมีโอกาสเราจะเรียกท่าน"

²⁶ในขณะที่เดียวกันเขาหวังว่าเปาโลจะให้เงินแก่เขา ดังนั้นเขาจึงเรียกเปาโลและพูดคุยกับเขาบ่อยครั้ง²⁷แต่เมื่อสองปีผ่านไป ปอร์ซิอุสเฟสทัสมาเป็นผู้ว่าราชการต่อจากเฟลิกซ์ แต่เฟลิกซ์ต้องการการสนับสนุนกับชาวยิว ดังนั้นเขาจึงละเปาโลให้อยู่ภายใต้การควบคุมต่อไป

25 ¹ตอนนี้เฟสทัสเข้ามาในเมือง และหลังจากนั้นสามวันเขาได้ออกจากเมืองซีซารียาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม²มหาปุโรหิตและชาวยิวที่มีชื่อเสียงได้นำข้อกล่าวหาเปาโลให้แก่เฟสทัส และพวกเขาพูดกับเฟสทัสอย่างรุนแรง³และพวกเขาขอความกรุณาเฟสทัสเกี่ยวกับเปาโลว่าให้เขาเรียกเปาโลไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อที่พวกเขาจะสามารถฆ่าเปาโลระหว่างทาง

⁴เฟสตัสดตอบว่าเปาโลเป็นนักโทษในเมืองซีซารียา และเขาเองจะกลับไปนั่นในเร็วๆ นี้ เขากล่าวว่า "ถ้าชายผู้มีความผิดอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนั้นก็ให้ผู้ที่สามารถไปกับเราไปฟ้องร้องเขาที่นั่นเถิด"

⁶เฟสตัสดพักอยู่แปดหรือสิบวันเขาก็ลงไปยังซีซารียา และในวันต่อมาเขานั่งอยู่บนบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้นำเปาโลมาให้เขา⁷เมื่อเขามาถึง ชาวยิวจากกรุงเยรูซาเล็มได้ยืนอยู่ใกล้ๆ และพวกเขานำข้อกล่าวหาร้ายแรงหลายอย่างที่พวกเขาไม่สามารถพิสูจน์ได้⁸เปาโลปกป้องตนเองและกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้ทำสิ่งใดที่ต่อต้านกฎหมายของชาวยิวหรือต่อต้านพระวิหารหรือต่อต้านซีซาร์"

⁹แต่เฟสตัสดต้องการที่จะได้รับการสนับสนุนของชาวยิว ดังนั้นเขาจึงตอบเปาโลและกล่าวว่า "เราต้องการขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มและให้เราตัดสินเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ที่นั่นหรือ?"¹⁰เปาโลกล่าวว่า "ข้าพเจ้ายืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของซีซาร์ที่ข้าพเจ้าต้องได้รับการตัดสิน ข้าพเจ้าไม่ได้ทำสิ่งใดผิดต่อชาวยิว ท่านก็ทราบดีอยู่แล้ว"

¹¹หากแม้ข้าพเจ้าทำผิดและถ้าข้าพเจ้ากระทำการที่สมควรตาย ข้าพเจ้าก็ไม่ปฏิเสธที่จะตาย แต่ถ้าข้อกล่าวหาของพวกเขาไม่ได้มีอะไร ไม่มีใครอาจส่งมอบข้าพเจ้าไปให้พวกเขาได้ ข้าพเจ้าจะอุทธรณ์ถึงซีซาร์"¹²หลังจากที่เฟสตัสดได้พูดคุยกับสภาแล้ว เขาตอบว่า "เราอุทธรณ์ต่อซีซาร์ ก็จะต้องไปหาซีซาร์"

¹³หลังจากผ่านไปหลายวัน กษัตริย์อากริปากับพระนางเบอร์นิสเสด็จมาซีซารียาเพื่อเยี่ยมเยือนเฟสตัสดอย่างเป็นทางการ¹⁴หลังจากที่เขาอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสตัสดได้เสนอคดีของเปาโลแก่กษัตริย์ เขากล่าวว่า "มีชายคนหนึ่งซึ่งเพเลกซ์ได้ขังเป็นนักโทษตั้งแต่วันที่¹⁵เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ของชาวยิวนำคำฟ้องกล่าวโทษชายผู้นี้ต่อข้าพเจ้า และพวกเขาส่งให้ข้าพเจ้าลงโทษเขา¹⁶ข้าพเจ้าได้ตอบพวกเขา เรื่องนี้ไม่ใช่ธรรมเนียมที่ชาวโรมจะให้ชายนี้ตายตามการสนับสนุน แต่ให้ชายที่ถูกกล่าวหาควรมีโอกาสที่จะเผชิญกับโจทก์ของเขาและเพื่อแก้ข้อกล่าวหาฉัน"

¹⁷ดังนั้นเมื่อพวกเขามารวมตัวกันที่นี้ ข้าพเจ้าไม่ได้รอช้า แต่ในวันต่อมาข้าพเจ้าได้นั่งอยู่บนบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้นายนั้นเข้ามา¹⁸เมื่อโจทก์ยืนขึ้นและกล่าวหาเขา ข้าพเจ้าคิดว่าไม่มีข้อกล่าวหาใดที่พวกเขานำมากล่าวหาเขาเป็นเรื่องร้ายแรง¹⁹แต่พวกเขากลับนำเสนอข้อพิพาทเกี่ยวกับศาสนาของตัวเองและเกี่ยวกับพระเยซูที่ตายไปแล้วซึ่งเปาโลอ้างว่ายังมีชีวิตอยู่²⁰ข้าพเจ้าสันนิษฐานว่าจะตรวจสอบเรื่องนี้อย่างไร และข้าพเจ้าถามเขาว่าเขาต้องการจะไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อตัดสินคดีเหล่านี้ที่นั่นหรือไม่

²¹แต่เมื่อเปาโลเรียกร้องให้อยู่ภายใต้การควบคุมตัวเพื่อการตัดสินใจของจักรพรรดิ ข้าพเจ้าได้สั่งให้เขาอยู่ภายใต้การควบคุมตัวจนกว่าข้าพเจ้าจะส่งเขาไปหาซีซาร์"²²อากริปาจึงกล่าวแก่ฟีดัสว่า "ข้าพเจ้าอยากฟังชายคนนี้ด้วย" ฟีดัสกล่าวว่า "พรุ่งนี้ ท่านจะได้ฟังเขา"

²³ดังนั้นในวันต่อมา อากริปาและเยอร์นิสเสด็จมาพร้อมกับพรีมาทมาย พวกเขาเข้ามาในห้องโถงกับเจ้าหน้าที่ทหารและกับคนที่มีชื่อเสียงของเมือง เมื่อฟีดัสออกคำสั่ง เปาโลจึงถูกนำมายังพวกเขา²⁴ฟีดัสกล่าวว่า "กษัตริย์อากริปาและท่านทุกคนที่อยู่ที่นี่กับเรา ท่านเห็นผู้ชายคนนี้ ที่คนยิวทั้งหลายพากันมาปรึกษากับข้าพเจ้าในเยรูซาเล็มและที่นี้ และพวกเขาตะโกนให้ข้าพเจ้าว่าเขาไม่ควรมีชีวิตอยู่อีกต่อไป"

²⁵ข้าพเจ้าทราบมาว่าเขาไม่ได้ทำผิดอะไรที่สมควรแก่ความตาย แต่เป็นเพราะเขาได้อุทธรณ์ต่อจักรพรรดิ ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจที่จะส่งเขาไป²⁶แต่ข้าพเจ้าไม่มีสิ่งใดที่จะเขียนระบุให้ชัดเจนถึงจักรพรรดิ ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้นำเขามาให้แก่ท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านกษัตริย์อากริปา เพื่อที่ว่าข้าพเจ้าอาจจะมิอะไรบางอย่างที่จะเขียนเกี่ยวกับคดี²⁷เพราะดูเหมือนว่าไม่มีเหตุผลสำหรับข้าพเจ้าที่จะส่งนักโทษและไม่ได้รับข้อกล่าวหาเขา"

26 ¹ดังนั้นอากริปาจึงกล่าวแก่เปาโลว่า "เราจึงพูดแทนตัวตัวเอง" แล้วเปาโลจึงยื่นมือออกและให้การปกป้องตนเอง²"ท่านกษัตริย์อากริปา ข้าพระองค์มีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้แก้คดีต่อหน้าพระองค์กับข้อกล่าวหาทั้งหมดของพวกเขา³โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพราะพระองค์เป็นผู้เชี่ยวชาญในประเพณีและปัญหาทุกอย่างของชาวยิว ดังนั้นข้าพระองค์จึงขอให้พระองค์โปรดอดทนฟังข้าพระองค์

⁴แท้จริงแล้ว พวกยิวทั้งปวงต่างทราบว่าข้าพระองค์ดำเนินชีวิตอย่างไรตั้งแต่วัยหนุ่มในประเทศของตัวเองและที่กรุงเยรูซาเล็ม⁵พวกเขารู้จักข้าพระองค์ตั้งแต่เริ่มต้นและพวกเขาควรจะยอมรับว่าข้าพระองค์อยู่ในฐานะเป็นพวกฟาริสีที่เข้มงวดในการนับถือศาสนาของเรา

⁶บัดนี้ ข้าพระองค์ยืนอยู่ที่นี่เพื่อรับการตัดสินเพราะข้าพระองค์มองหาพระสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงกระทำกับบรรพบุรุษของพวกเรา⁷นี่เป็นพระสัญญาสิบสองเผ่าของพวกเราที่หวังว่าจะได้เมื่อพวกเขานับถือพระเจ้าอย่างจริงจังตลอดทั้งวันและคืน ด้วยความหวังนี้เอง กษัตริย์อากริปาเจ้าข้า ที่พวกเขายึดข้อข้าพระองค์⁸เหตุใดพวกท่านจึงคิดว่ามันเป็นเรื่องเหลือเชื่อที่พระเจ้าจะทรงทำให้คนตายฟื้นคืนชีพ?

⁹ครั้งหนึ่ง ข้าพระองค์คิดกับตัวเองว่าข้าพระองค์ควรจะทำหลายสิ่งหลายอย่างที่ต่อต้านพระนามของพระเยซูชื่อนาซาเร็ธ¹⁰ข้าพระองค์ได้กระทำการเหล่านี้ที่ในกรุงเยรูซาเล็ม ข้าพระองค์ได้จับผู้เชื่อจำนวนมากคุมขังด้วยสิทธิอำนาจที่ข้าพระองค์ได้รับจากพวกหัวหน้าปุโรหิตและเมื่อพวกเขาถูกฆ่าตาย ข้าพระองค์ได้ออกเสียงต่อต้านพวกเขา¹¹ข้าพระองค์ลงโทษพวกเขาอยู่หลายต่อหลายครั้งในทุกธรรมศาลาและข้าพระองค์พยายามที่จะบังคับให้พวกเขาหมั่นประมาณ ข้าพระองค์โกรธพวกเขาอย่างเกรี้ยวกราดและข้าพระองค์ได้ข่มเหงพวกเขาแม้แต่ต่างเมือง

¹²ขณะที่ข้าพระองค์กำลังทำเช่นนี้ ข้าพระองค์ได้ไปยังเมืองดามัสกัสด้วยสิทธิอำนาจและคำสั่งจากพวกหัวหน้าปุโรหิต¹³และเส้นทางที่ไปที่นั่น ในทันใดนั้น กษัตริย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้เห็นแสงสว่างจากสวรรค์ที่สว่างจ้ากว่าดวงอาทิตย์และมันได้ส่องอยู่รอบทั้งตัวข้าพระองค์และคนที่เดินทางไปกับข้าพระองค์¹⁴เมื่อเราทุกคนล้มลงกับพื้น ข้าพระองค์ได้ยินเสียงพูดกับข้าพระองค์กล่าวว่า 'เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม? ซึ่งเจ้าก็ประตักก็ยกนัก'

¹⁵แล้วข้าพระองค์พูดว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เป็นผู้ใด?' องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบว่า 'เราคือเยซูซึ่งเจ้าข่มเหง'¹⁶บัดนี้จึงลุกขึ้นและยืนอยู่บนเท้าของเจ้า เพราะจุดประสงค์นี้เราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้รับใช้และเป็นพยานถึงสิ่งที่เจ้ากราบเกี่ยวกับเราและสิ่งที่เราจะแสดงแก่เจ้าในภายหน้า¹⁷ และเราจะช่วยเจ้าจากผู้คนและจากคนต่างชาติที่เราส่งมาให้แก่เจ้า¹⁸ เพื่อเปิดตาของพวกเขาและทำให้พวกเขาหันจากความมืดมาสู่ความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาหาพระเจ้า เพื่อที่ว่าพวกเขาจะได้รับการอภัยในความบาปจากพระเจ้าและรับมรดกที่เรามอบให้กับคนทั้งหลายที่ถูกแยกไว้แล้วโดยความเชื่อในพวกเขา

¹⁹ดังนั้น กษัตริย์อากริปาเจ้าข้า ข้าพระองค์จึงเชื่อฟังนิมิตจากสวรรค์²⁰ แต่ข้าพระองค์ได้ประกาศสั่งสอนว่าพวกเขาควรกลับใจและหันกลับไปหาพระเจ้า และกระทำการดีที่คุ้มค่าต่อการกลับใจ โดยเริ่มต้นกับอยู่ในเมืองดามัสกัสก่อน และต่อจากนั้นในกรุงเยรูซาเล็มและทั่วแคว้นยูเดียและไปยังคนต่างชาติด้วย²¹ ด้วยเหตุนี้ชาวยิวจึงจับข้าพระองค์ในพระวิหารและพยายามที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย

²²พระเจ้าได้ช่วยข้าพระองค์จนถึงทุกวันนี้ ดังนั้นข้าพระองค์จึงยืนและเป็นพยานต่อคนทั่วไปและคนที่ใหญ่ ซึ่งไม่มีอะไรมากกว่าเรื่องที่ผู้พยากรณ์และโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะเกิดขึ้น²³ว่าพระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมานและพระองค์เป็นคนแรกที่ฟื้นจากความตายและประกาศถึงความสว่างแก่ชาวยิวและคนต่างชาติ"

²⁴เมื่อเปาโลเสร็จสิ้นการแก้ต่างของเขาแล้ว เฟสทัสได้กล่าวด้วยเสียงอันดังว่า "เปาโลเอ๋ย เจ้าบ้าไปแล้ว ความรู้อันมากมายของเจ้าทำให้เจ้าบ้าไปแล้ว"²⁵ แต่เปาโลกล่าวว่า "ท่านเฟสทัสเจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่ได้บ้า แต่ข้าพระองค์พูดความจริงด้วยความกล้าหาญและมีสติ"²⁶ เพราะเมื่อกษัตริย์กราบสิ่งต่างๆ ดังนั้นข้าพระองค์จึงพูดกับพระองค์ได้อย่างอิสระเพราะข้าพระองค์เชื่อว่าไม่มีอะไรที่จะถูกซ่อนไว้จากพระองค์ เพราะสิ่งนี้ไม่ได้กระทำในที่ลับ

²⁷กษัตริย์อากริปาเจ้าข้า พระองค์เชื่อพวกผู้พยากรณ์หรือไม่? ข้าพระองค์รู้ว่าท่านเชื่อ"²⁸อากริปาจึงกล่าวแก่เปาโลว่า "เราจะชักชวนเราในระยะเวลาสั้นๆ นี้ให้เราเป็นคริสเตียนหรือไม่?"²⁹เปาโลกล่าวว่า "ข้าพระองค์อธิษฐานต่อพระเจ้าว่าไม่ว่าจะใช้เวลาสั้นหรือยาว ไม่เพียงแต่พระองค์ที่ได้ยินข้าพระองค์ในวันนี้เท่านั้น แต่กับทุกคนที่ได้ยินที่จะให้เป็นเหมือนอย่างข้าพระองค์ เว้นเสียจากไซตรอนนี่"

³⁰แล้วกษัตริย์ก็ลุกขึ้นยืน ทั้งผู้ว่าราชการเมืองและนางเบอรนิส และผู้ที่กำลังนั่งอยู่กับพวกเขา³¹เมื่อพวกเขาออกจากห้องโถงแล้ว พวกเขาพูดคุยต่อกัน และกล่าวว่า "ชายคนนี้เป็นไม่ทำอะไรจะโสมมควรถึงตายหรือถูกจองจำ"³²อากริปาพูดกับเฟสทัสว่า "ชายคนนี้จะได้รับการปลดปล่อยถ้าเขาไม่ได้ยืนอุกฤษฎ์ไปยังซีซาร์"

27 ¹เมื่อตัดสินใจว่าพวกเขาควรจะเดินทางไปยังประเทศอิตาลี พวกเขาจึงมอบเปาโลและนักโทษคนอื่น ๆ บางคนให้กับนายร้อยคนหนึ่งชื่อเยสซัสซึ่งเป็นนายทหารของออกัสตัส² พวกเขาลงเรือจากเมืองอัคราติกุม ซึ่งต้องแล่นเรือเลียบตามแนวชายฝั่งของเอเชีย ดังนั้นพวกเขาจึงไปทะเล อาริสการัสชาวมาซิโดเนียจากเมืองเธสโลนิกา ก็ไปกับพวกเขาด้วย

³วันต่อมา พวกเขาได้ลงจอดที่เมืองไซดอน ที่ซึ่งเยสซัสได้ปฏิบัติต่อเปาโลด้วยความเมตตาและอนุญาตให้เขาไปหาเพื่อนๆ ของเขาเพื่อรับการดูแล⁴จากนั้นพวกเขาได้ไปยังเกาะและแล่นเรือรอบเกาะไซปรัสซึ่งเป็นที่กำบังลมเพราะลมต้านเราอยู่⁵ เมื่อพวกเขาแล่นข้ามทะเลที่อยู่ใกล้เมืองซีซัสและแคว้นปัมฟีเลีย พวกเราก็มายังเมืองมิราแคว้นลิเซีย⁶ ที่นั่นนายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียที่กำลังแล่นไปยังประเทศอิตาลี เขาจึงให้พวกเขาลงเรือลำนั้น

⁷เมื่อพวกเขาได้แล่นเรือข้าม อยู่หลายวัน และในที่สุดก็มาถึงเมืองเคนิດสอย่างยากลำบาก ลมได้ต้านพวกเขาไม่ให้ไปทางนั้น ดังนั้นพวกเขาจึงแล่นเลียบชายฝั่งด้านที่กำบังของเกาะครีตที่อยู่ข้ามกับเมืองสัลโมเน⁸ พวกเขาได้แล่นเรือรอบชายฝั่งด้วยความยากลำบากจนกระทั่งพวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งที่เรียกว่าท่างาน ซึ่งอยู่ใกล้กับเมืองลาเซีย

⁹ตอนนี้อย่างไรก็ได้เสียเวลาไปมาก เวลาแห่งการถืออดของชาวยิวก็ผ่านไป และตอนนี้การแล่นเรือก็เริ่มอันตราย ดังนั้นเปาโลจึงเตือนพวกเขา¹⁰และกล่าวว่า "ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่าการเดินทางของพวกเรานั้นจะเป็นอันตรายและเสียหายมาก ไม่เพียงสินค้าและเรือเท่านั้น แต่รวมถึงชีวิตของพวกเราด้วย"¹¹ แต่นายร้อยให้ความสนใจกับเจ้านายและเจ้าของเรือมากกว่าสิ่งที่เปาโลพูด

¹²เพราะท่าเรือก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายที่จะจอดในช่วงฤดูหนาว ชาวเรือส่วนใหญ่จึงแนะนำให้ส่งเรือจากที่นั่น ให้พวกเขาสามารถไปถึงเมืองฟิnikซ์ด้วยวิธีการใดก็ได้ เพื่อที่พวกเขาจะได้ใช้เวลาในช่วงฤดูหนาวที่นั่น เมืองฟิnikซ์เป็นท่าเรือในเกาะครีต หันหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือกับทิศตะวันออกเฉียงใต้¹³ เมื่อลมทิศใต้เริ่มที่จะพัดเบาๆ ลูกเรือคิดว่าพวกเขามีสิ่งที่พวกเขาต้องการแล้ว ดังนั้นพวกเขาจึงถอนสมอและแล่นไปตามเกาะครีตใกล้กับชายฝั่ง

¹⁴แต่หลังจากนั้นไม่นาน ก็มีลมปั่นป่วนที่เรียกว่าลมตะวันออกเฉียงเหนือ เริ่มตีพวกเขาจากทั่วเกาะ¹⁵ เมื่อเรือถูกจับหันหัวและไม่สามารถต้านลมได้ พวกเขาจึงปล่อยให้แล่นตามมันไป¹⁶ พวกเขาได้แล่นไปทางด้านที่กำบังของเกาะเล็กๆ ที่เรียกว่าคลาวดา และพวกเขาก็สามารถรักษาเรือชูชีพได้ด้วยความยากลำบาก

¹⁷เมื่อพวกเขาได้ยกมันขึ้นแล้ว พวกเขาใช้เชือกในการผูกเรือไว้ พวกเขากลัวว่าเรือจะเกยบนสันดอนทรายของไซตัส ดังนั้นพวกเขาจึงทอดสมอลงสู่ทะเลและแล่นเรือออกไป¹⁸ พวกเขาถูกโจมตีด้วยพายุอย่างหนัก ดังนั้นในวันรุ่งขึ้นลูกเรือเริ่มที่จะโยนสิ่งของบรรทุกทิ้งลงน้ำ

¹⁹ในวันที่สาม ลูกเรือได้โยนสินค้าบรรทุกลงน้ำด้วยมือของพวกเขาเอง²⁰ เมื่อดวงอาทิตย์และดวงดาวไม่ได้ส่องแสงให้กับพวกเขาหลายวันและพายุใหญ่ยังคงโจมตีเรา ความหวังที่พวกเขาจะรอดก็หายไป

²¹เมื่อพวกเขาอดอาหารอยู่หลายวัน เปาโลได้ยืนขึ้นท่ามกลางหมู่ชาวเรือและกล่าวว่า "ท่านทั้งหลาย ท่านควรฟังข้าพเจ้า และไม่ควรเล่นเรือจากเกาะครีต จนต้องได้รับบาดเจ็บและสูญเสียในครั้งนี้"²²ตอนนี้ ข้าพเจ้าขอหนุนใจพวกท่านให้มีความกล้าหาญเพื่อว่าพวกท่านจะไม่ต้องสูญเสียชีวิต แต่เพียงแต่สูญเสียเรือเท่านั้น

²³เนื่องจากคืนที่ผ่านมามีภูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าผู้ที่ข้าพเจ้าเฝ้าเห็นมาตลอด ภูตสวรรค์ของพระองค์ได้ยืนอยู่ข้างข้าพเจ้า²⁴และกล่าวว่า 'เปาโล อย่ากลัวเลย ท่านต้องยืนต่อหน้าซาร์และดูเถิด พระเจ้าจะทรงประทานความเมตตาแก่ทุกคนที่ล่องเรือกับท่าน'²⁵ดังนั้นท่านทั้งหลาย จงกล้าหาญเถิด เพราะข้าพเจ้าวางใจในพระเจ้า ว่ามันจะเกิดขึ้นอย่างที่ได้บอกแก่ข้าพเจ้า²⁶แต่พวกเราต้องเกยอยู่บนเกาะ"

²⁷เมื่อถึงคืนที่สิบสี่ ขณะที่เรากำลังเล่นเรือด้วยวิธีนี้ และในราวเที่ยงคืนที่ทะเลอาเดรียติก ลูกเรือคิดว่าพวกเขากำลังเข้าใกล้แผ่นดินบ้างแล้ว²⁸พวกเขายังน้ำและพบว่าลึกลงหนึ่งร้อยยี่สิบฟุต หลังจากนั้นไม่นาน พวกเขาก็หยั่งอีกและพบว่าลึกเก้าสิบฟุต²⁹พวกเขากล่าวว่าเราอาจจะชนเข้ากับโขดหิน ดังนั้นพวกเขาก็ทอดสมอสี่ตัวจากท้ายเรือและอธิษฐานให้ถึงตอนเช้าเร็วๆ

³⁰ลูกเรือมองหารีที่ที่จะละทิ้งเรือและได้ลดเรือชูพลงไปในทะเลและแกล้งทำเป็นว่าพวกเขาจะโยนสมอจากหัวเรือ³¹แต่เปาโลกล่าวแก่นายร้อยและพวกทหารว่า "ถ้าคนเหล่านี้ไม่อยู่ในเรือ ท่านไม่สามารถรอดได้"³²แล้วทหารจึงตัดเชือกของเรือออกและปล่อยให้น้ำลอยไป

³³เมื่อถึงเวลากลางวัน เปาโลได้ร้องวอนพวกเขาให้ทานอาหาร เขากล่าวว่า "วันนี้เป็นวันที่สิบสี่ที่ท่านทั้งหลายรอและไม่ได้กินอาหาร พวกท่านไม่ได้กินอะไรเลย"³⁴ดังนั้นข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านกินอาหารบ้างเพื่อความอยู่รอดของท่าน และเส้นผมของท่านจะไม่เสียไปเลยสักเส้น"³⁵เมื่อเขาได้กล่าวเช่นนั้นแล้ว เขาก็หยิบขนมปังและขอบพระคุณพระเจ้าต่อหน้าทุกคน จากนั้นเขาได้หักขนมปังและเริ่มรับประทาน

³⁶จากนั้นพวกเขาก็ทุกคนได้รับการหนุนใจ และพวกเขาก็รับประทานอาหาร³⁷เราทั้งหลายที่อยู่ในเรือนั้นมี 276 คน³⁸เมื่อพวกเขารับประทานอิ่มแล้ว พวกเขาก็ทำเรือให้มีน้ำหนักเบาขึ้นโดยการโยนข้าวสาสาลงไปในทะเล

³⁹เมื่อเวลาล่วงไป พวกเขาไม่รู้ว่าแผ่นดินอะไร แต่พวกเขาเห็นอ่าวติดกับชายหาด พวกเขาจึงปรึกษากันว่าพวกเขาจะสามารถขับเรือไปยังที่นั่นได้หรือไม่⁴⁰ดังนั้นพวกเขาก็ตัดสายสมอทิ้งไปในทะเล ในเวลาเดียวกัน พวกเขาก็เชือกที่มัดหางเสือและยกใบเรือขึ้นบนเสากระโดงเพื่อรับลม ดังนั้นพวกเขาก็มุ่งหน้าไปยังชายหาด⁴¹แต่เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่ที่กระแสน้ำสองด้านบรรจบกัน และเรือก็เกยติด หัวเรือก็ติดอยู่ที่นั่นและไม่สามารถขับได้ แต่ท้ายเรือเริ่มที่จะแตกออกเพราะความรุนแรงของคลื่น

⁴²ทหารวางแผนการที่จะขานักโทษเพื่อที่จะไม่ให้มีใครสามารถว่ายน้ำออกไปและหลบหนี⁴³แต่นายร้อยต้องการที่จะช่วยเปาโลให้รอดตาย เขาจึงหยุดแผนการของพวกเขา และสั่งให้ผู้ที่สามารถว่ายน้ำที่จะกระโดดลงน้ำไปก่อนและเข้าไปหาฝั่ง⁴⁴จากนั้นผู้ที่เหลือก็ได้ทำตาม บ้างก็เกาะบนแผ่นกระดาน บ้างก็เกาะบนสิ่งต่างๆ จากเรือ ด้วยเหตุนี้ พวกเราทุกคนจึงเข้าฝั่งได้อย่างปลอดภัย

28 ¹เมื่อพวกเราถูกนำมาย่างปลอดภัยแล้ว พวกเราก็รู้ว่าเกาะนั้นชื่อมอลตา²คนพื้นเมืองไม่เพียงให้ความเมตตาแก่พวกเราเท่านั้น แต่พวกเขายังก่อกองไฟ และให้การต้อนรับพวกเราทุกคนเพราะฝนตกอย่างต่อเนื่องและหนาวเย็น

³แต่เมื่อเปาโลได้รวบรวมกิ่งไม้และวางไว้บนกองไฟ มีผู้ตัวหนึ่งออกมาเพราะความร้อนและรัดบนมือของเขา⁴เมื่อคนพื้นเมืองเห็นสัตว์ห้อยลงมาจากมือของเขา พวกเขากล่าวต่อกันว่า "ชายคนนี้เป็นชาตกรแน่นอน แม้รอดจากทะเล ความยุติธรรมก็ยังไม่นิยามให้เขามีชีวิตรอดอยู่"

⁵แต่เมื่อเขาได้สับสัตว์เข้าไปในกองไฟและไม่ได้รับอันตรายใดๆ⁶พวกเขาคอยดูว่าเขาจะมีการอัศจรรย์เป็นใช้หรือล้มลงตายอย่างกระทันหัน แต่หลังจากที่พวกเขาเฝ้าดูเป็นเวลานานและเห็นว่าไม่มีอะไรที่เป็นเรื่องผิดปกติเกิดขึ้นกับเขา พวกเขาก็เปลี่ยนใจและกล่าวว่าเขาเป็นพระ

⁷บัดนี้ บริเวณใกล้เคียงนั้นมีดินแดนที่เป็นของคนที่เป็นหัวหน้าเกาะชื่อปูลิอัส เขาได้ให้การต้อนรับพวกเราและจัดเตรียมสำหรับพวกเราด้วยความกรุณาเป็นเวลาสามวัน⁸ต่อมาบิดาของปูลิอัสได้ล้มป่วยด้วยไข้และโรคบิด เมื่อเปาโลไปหาเขา เขาได้อธิษฐานวางมือบนเขาและรักษาเขาให้หาย⁹หลังจากเรื่องนี้เกิดขึ้น คนอื่นๆ ที่อยู่บนเกาะที่เจ็บป่วยก็มาหาและได้รับการรักษาเยี่ยงยา¹⁰ผู้คนยังให้เกียรติพวกเรามากมาย เมื่อพวกเขากำลังเตรียมที่จะเล่นเรือ พวกเขาก็ได้ให้สิ่งของที่พวกเราต้องการ

¹¹หลังจากสามเดือน พวกเราลงเรือของอเล็กซานเดรียที่ค้างอยู่บนเกาะในฤดูหนาว รูปสลักที่บนหัวเรือนั้นเป็นรูปสองพี่น้องฟาแลต¹²หลังจากที่พวกเราลงจอดที่ไซราคิวส์ พวกเราอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามวัน

¹³จากนั้น พวกเราเล่นเรือมาถึงเธียอุม หลังจากนั้นหนึ่งวันก็มีลมใต้พัดมา และในวันที่สองพวกเรามาถึงเมืองปอกิโอ¹⁴ที่นั่นพวกเราได้พบกับพี่น้องบางคนและได้เชิญให้ไปพักกับพวกเขาเป็นเวลาเจ็ดวัน ดังนั้นพวกเราจึงมาถึงกรุงโรม¹⁵พี่น้องที่อยู่ที่นี่ หลังจากที่พวกเราได้ยินเกี่ยวกับพวกเรา ก็ได้มาพบกับพวกเราที่ตลาดอัปปีอัส และที่บ้านสามร้าน เมื่อเปาโลได้พบพี่น้องแล้ว เขาขอบคุณพระเจ้าและได้รับกำลังใจ

¹⁶เมื่อพวกเราเข้าไปในกรุงโรม เปาโลได้รับอนุญาตให้อยู่คนเดียวกับทหารที่คุมเขาไว้¹⁷หลังจากนั้นสามวัน เปาโลถูกเรียกพร้อมกับคนเหล่านั้นที่เคยเป็นผู้นำในหมู่ชาวยิว เมื่อพวกเขามาร่วมกันแล้ว เขากล่าวกับพวกเขาว่า "พี่น้องที่รัก แม้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรผิดต่อผู้คน หรือประเพณีของบรรพบุรุษของเรา

ข้าพเจ้าได้ถูกส่งให้เป็นนักโทษจากกรุงเยรูซาเล็มไปอยู่ในมือของชาวโรมัน¹⁸ หลังจากที่พวกเขาได้สวนข้าพเจ้าแล้ว พวกเขาปรารถนาให้ข้าพเจ้าเป็นอิสระ เพราะไม่มีเหตุผลในตัวข้าพเจ้าต่อการลงโทษถึงตาย

¹⁹แต่เมื่อพวกเขายึดพืดค้านความปรารถนาของพวกเขา ข้าพเจ้าถูกบังคับให้อุทธรณ์ไปยังซีซาร์ ถึงแม้ไม่ใช่ข้อกล่าวหาใดที่ข้าพเจ้านำมาต่อต้านชนชาติของข้าพเจ้า²⁰ เหตุเพราะการอุทธรณ์ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าร้องขอที่จะพบกับท่านและได้พบกับท่าน นี่เป็นเพราะสิ่งที่อิสราเอลมีความมั่นใจจนข้าพเจ้าถูกล่ามด้วยโซ่นี้"

²¹แล้วพวกเขาพูดกับเปาโลว่า "เราไม่ได้รับจดหมายจากแคว้นยูเดียที่เกี่ยวกับท่านหรือมีพี่น้องคนใดที่มารายงานหรือพูดอะไรไม่ดีเกี่ยวกับท่าน"²²แต่พวกเราต้องการที่จะได้ยินจากสิ่งที่ท่านคิดเกี่ยวกับนิยามนี้ เพราะพวกเราทราบว่าสิ่งนี้ถูกพูดต่อต้านในทุกแห่ง"

²³เมื่อพวกเขาจัดวันให้กับเปาโลแล้ว ผู้คนมากมายได้มาหาซึ่งที่อยู่อาศัยของเขา เปาโลได้นำเสนอเรื่องนี้แก่พวกเขา และเป็นพยานเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า เปาโลพยายามที่จะชักชวนให้พวกเขาเกี่ยวกับพระเยซูทั้งจากกฎหมายของโมเสสและจากผู้ที่เผยพระวจนะตั้งแต่เข้าจนถึงเวลาเย็น²⁴บางคนได้เชื่อสิ่งที่ถูกกล่าว ขณะที่คนอื่นๆ ไม่เชื่อ

²⁵เมื่อพวกเขาไม่เห็นด้วยกับคนอื่นๆ ได้ลาจากไปหลังจากที่เปาโลได้กล่าวคำหนึ่งว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสผ่านอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะต่อบรรพบุรุษของท่าน²⁶ พระองค์ตรัสว่า 'จงไปหาคนเหล่านี้และพูดว่า "พวกเขาจะได้ยิน แต่ไม่เข้าใจ และเห็นสิ่งที่เขาจะเห็นแต่ไม่สังเกต

²⁷เพราะหัวใจของคนเหล่านี้ได้เดือยชา หูของพวกเขาจะไม่ได้ยิน พวกเขาปิดตาของพวกเขา เกรงว่าพวกเขาอาจจะเห็นด้วยตาของพวกเขาและได้ยินด้วยหูของพวกเขาและเข้าใจด้วยจิตใจของพวกเขาและหันกลับมาอีกครั้งและเราจะรักษาพวกเขา"

²⁸ดังนั้นท่านควรจะรู้ว่าการรอดของพระเจ้านี้ถูกส่งไปยังคนต่างชาติและพวกเขาจะฟัง"²⁹เมื่อเขาได้กล่าวว่าสิ่งเหล่านี้แล้ว พวกเขายืงก็กลับออกไป พวกเขาได้เถียงกันเป็นการใหญ่

³⁰เปาโลอาศัยอยู่ในบ้านที่เขาเช่าเป็นเวลาสองปี และเขาได้ให้การต้อนรับทุกคนที่มาหาเขา³¹ เขาได้เทศนาถึงอาณาจักรของพระเจ้าและสอนสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับองค์พระเยซูคริสต์ด้วยความกล้าหาญ ไม่มีใครหยุดเขาได้